

長安

หญิง
งาม
อันดับ
หนึ่ง
แห่ง
ฉางอัน

第一美人

1

ฉางกวน

ฉางกวน

ฉางกวน

ฟาดำต่อเลยเซียน 發達的淚腺 เซียน
เบ็นนากราช แปล
พิมพ์ครั้งที่ 1

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แถมใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

ขอต้อนรับนักอ่านทุกท่านเปิดประตูเข้าสู่ 'เมืองฉางอัน' อีกครา ในมากกว่ารัก ที่เราคิดสรรมาอย่างพิเศษสุดๆ เรื่อง 'หญิงงามอันดับหนึ่งแห่งฉางอัน' ค่ะ โดยเรื่องนี้เป็นผลงานนักเขียนใหม่ของมากกว่ารัก แล้วยังได้รูปปกสวยๆ จากนักวาดยอดเยี่ยมมือของเราอีกด้วย จึงไม่แปลกเลยคะที่เราจะไม่อยากให้นักอ่านพลาดเรื่องสนุกๆ เรื่องนี้

'หญิงงามอันดับหนึ่งแห่งฉางอัน' เป็นเรื่องราวของหญิงงามที่ใครหลายคนต่างหมายปองอย่าง 'เสิ่นจิน' นางเอกของเรา ซึ่งเปิดเรื่องมาน่าสงสารนังยิ่งนัก เพราะบิดาของนางจากขุนนางผู้ซื่อสัตย์ภักดีและทำงานเก่ง กลับกลายมาเป็นขุนนางต้องโทษ นางต้องปกป้องน้องชายและกิจการของครอบครัวจากพวกปากเหี้ยวปากกาที่หมายปองทั้งสมบัติและ 'ร่างกาย' ของนางเอง จนกระทั่งได้พบกับ 'ลู่เยียน' ที่ยื่นมือเข้ามาช่วย แต่หากกำลังมองว่าเขาคือบุรุษผู้มีจิตใจดีมีเมตตาละก็ นักอ่านคิดผิดแล้วคะ เพราะเขาเองก็หมายปองในตัวของนางเช่นกัน เพียงแต่ที่เขาทำนั้นก็นับว่า...พอจะมีเหตุผลอยู่บ้าง ซึ่งเหตุผลนั้นก็คือเขาได้ยินเสียงของนางเอ่ยชื่อของเขา ได้เห็นใบหน้าตนเองในดวงตาที่งดงามกระจ่างสุกใสของนาง และได้เห็นภาพนางเปลือยเปล่าในอ้อมแขนของเขา... ในความฝัน

ไม่เพียงแค่นี้ เขารู้ว่าภาพฝันทุกฉากทุกตอนไม่ว่าเรื่องนางหรือเรื่องบ้านเมืองล้วนเป็นเรื่องจริงที่เคยเกิดขึ้นในชาติก่อน แม้ลู่เยียนจะไม่รู้ว่าเพราะอะไรเขาถึงฝันถึงชาติก่อน และไม่รู้สาเหตุใดทุกครั้งที่นางร้องไห้เขาจึงต้องเจ็บปวดหัวใจ แต่ตอนนี้เขารู้ว่าสิ่งใดที่จะทำให้ร้ายหายทาสถูญเสียอำนาจเขาจะไม่ทำ สิ่งใดที่จะทำให้เขาต้องตายอย่างเจ็บปวดเขาจะไม่ทำ และสิ่งใดที่จะทำให้เขาต้องสูญเสียนางไปเขาจะไม่ทำ ในชาตินี้เขาได้นางเป็น 'ภรรยาลับ' แล้ว เขาจะถนอมนางไว้ในอ้อมมือตลอดไป ส่วนว่าเขาจะทำได้สำเร็จหรือไม่ ขึ้นรอนมาไปยังทงอ้อฟางพร้อมกับเสิ่นจินเดี๋ยวนี้นี้ได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

“

เส้นเงินเอามือคล้องคอของเขาเอาไว้อย่างรู้ความดี นี่หมายความว่าอะไร ไม่มีอะไรชัดเจนกว่านี้อีกแล้ว

ลู่อื่นเข้าใจความหมาย หมุนตัวมา พลิกมือจับคอของนางเอาไว้ แล้วจุมพิตมุมปากของนาง ลู่อื่นจุมพิตนานสักหน่อย ระหว่างที่อยู่ใกล้กันเส้นเงินพบว่าหายใจได้ลำบาก รอบด้าน หมุนไปหมด นางคว้าคอเสื้อของเขาเอาไว้ ส่งเสียงครางที่ยั่ววนใจเป็นพิเศษออกมาอย่างห้ามไม่อยู่ ผ่านไปครู่ใหญ่เขาจึงปล่อยให้นางได้หายใจ

เขาก็มองนาง เห็นเพียงนางตาฉ่ำปรือ เลื้อยคลายออก ทรวงอกกระเพื่อม อ่อนพับอยู่ในอ้อมกอดของเขา

เห็นดังนี้ลู่อื่นรู้สึกในคอเหนียวข้น แววดาดำลึบและลึกล้ำ
ตะขอยกบนเตียงไหวโยก ผ้าม่านสองข้างค่อยๆ ปิดลงมา
การแสดงนั้นทำให้ผู้เฝ้าดู แต่ความไหวหวั่นนั้นกลับเป็นเรื่องจริง

”

แนะนำตัวละคร

- * เลื่อนเงิน คุณหนูสามสกุลเงิน หญิงงามอันดับหนึ่งแห่งฉางอัน
ทุกคนที่เคยเห็นนางล้วนใช้คำว่า 'งามลุ่มเมือง' มาบรรยาย
ผิวพรรณนวลเนียนราวกับหยกเนื้อดี ท่วงท่ากิริยาสง่างาม
- * เลื่อนเหวินฉี อวี่นหยางโหว ตำแหน่งเสนาบดีกรมโยธา ใกล้จะ
เลื่อนตำแหน่งเป็นมุขมนตรีฝ่ายตรวจสอบ แต่งานส่วนที่
เขารับผิดชอบมีข้อผิดพลาดเสียก่อน
- * ลู่เยี่ยน ชื่อจริงแห่งจวนเจิ่นกั้วกง บุตรชายองค์หญิงใหญ่จึงอัน
กับลู่จวิน รองผู้ว่าการนครหลวง ขุนนางลำดับรองชั้นสี่
ภายใต้เนื้อหนังสะอาดหมดจดของคนผู้นี้มักจะห่อหุ้มด้วย
อารมณ์ที่ยากจะแยกแยะความยินดีความโกรธเกรี้ยวได้
- * อวี่นจื่อ คณิกาอันดับหนึ่งของหอเวินเซียง ไม่เพียงแต่งกลอนได้ดี
การร่ายรำเรียกได้ว่าเป็นเลิศ ในเมืองลือกันว่าหากได้
ดื่มสุราในอ้อมกอดของนาง ไม่มีชายใดที่สามารถ
ควบคุมตนเองได้เลย
- * เมิ่งซูซี บุตรสาวของน้องสาวแท้ๆ ของเวินซือ หน้าตาไม่เลว
ขึ้นชอบลู่เยี่ยนและอยากแต่งเข้าจวนโหว
- * ผู่มัน ม้าจอมหยางโจวที่มีภูมิลำเนาซ่อนอยู่ หน้าตาดังตามยวนตา
ความอวบอ้วนไม่สามารถปกปิดให้มิดชิดได้

7

รัชศกหยวนชิงปีที่สิบห้า

ตอนนี้ยังไม่ถึงช่วงตงจื้อ* แต่กลับมีหิมะตกหนักแล้ว ยามกวาดตามอง
ไปทั่วเมืองฉางอันราวกับมีแสงสีเงินปกคลุม หมอกหนาตา ถนนชอกชอย
ที่เคยคึกคักแต่เดิมเหมือนเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง กลายเป็นเงียบเหงาเป็นพิเศษ

ยามเหมาสามเค่อ** หมอกหนายังไม่ถูกแสงยามเข้าปิดเป้าจางไป
ก็เห็นรถม้าคันหนึ่งเคลื่อนเหยียบพื้นดังเอี้ยดยๆ ตรงไปทางทงอู่ฟาง***

หลังจากนั้นครึ่งชั่วยาม**** ก็มาหยุดอยู่หน้าจวนแห่งหนึ่ง

* ชาวจีนระบุช่วงวันของภูมิอากาศในหนึ่งปีไว้ 24 ลักษณะ เรียกว่า 'ยี่สิบสี่ฤดูกาล' โดย 'ตงจื้อ' หมายถึงช่วงที่
หนาวที่สุด คือประมาณวันที่ 21-23 ธันวาคม

** ยามเหมา คือช่วงเวลา 05.00 น. ถึง 07.00 น. เค่อ หมายถึงช่วงเวลาประมาณ 15 นาที 'ยามเหมาสามเค่อ'
จึงหมายถึงเวลา 05.45 น.

*** การวางผังเมืองฉางอันจะแยกพื้นที่แต่ละย่านแต่ละชุมชนเป็นตารางแบ่งชัด ใช้คำว่า 'ฟาง' เรียกเขตพื้นที่
บริหารภายในช่วงถนนหนึ่งๆ ซึ่งมีประตูเปิดปิดทั้งสี่ด้านเป็นเวลา มีทางแยกย่อย ตรอกซอยอยู่ในฟาง
อีกทีหนึ่ง

**** ชั่วยาม คือหน่วยเวลาโบราณของจีน โดยหนึ่งชั่วยามเท่ากับสองชั่วโมง ครึ่งชั่วยามจึงเท่ากับหนึ่งชั่วโมง

เส้นเงินเหม่อมองประตูดวงของจวนซู่หนึ่งป้อ* ที่ปิดสนิท ลังเลอยู่เนิ่นนาน สุดท้ายก็ยกมือขึ้นใช้หวงที่หน้าประตูใหญ่เคาะเบาๆ

ทว่านางเคาะอยู่สามครั้ง ข้างในยังคงไม่มีการตอบรับใด

กินน้ำแกงปิดประตู** ต่อเนื่องมาครึ่งเดือน ต่อให้เป็นเส้นเงินบุปผางามที่ไม่เคยถูกใครเมินเฉยมาก่อน สุดท้ายก็เข้าใจว่ากำแพงลัมฝูงชนร่วมกันผลัก ต้นไม้ล้มลงกระเจิง*** เป็นอย่างไร

เมื่อต้นเดือนก่อน อวิ้นหยางโหวเส้นเหวินฉืออยู่ในตำแหน่งเสนาบดีกรมโยธาเพิ่งเต็มสามปี ไกล่จะเลื่อนตำแหน่งเป็นมุขมนตรีฝ่ายตรวจสอบแล้ว แต่คลองเจิงซีทางตะวันตกของเมืองที่สร้างใหม่กลับพังครืน คลองมีช่วงที่ทำนบพังทำให้การระบายน้ำเกิดปัญหา น้ำทะลักออกมา คนบาดเจ็บล้มตายนับไม่ถ้วน ชาวเมืองโอดครวญไปทั่ว เพื่อทำให้เรื่องนี้สงบลงฮ่องเต้จึงจัดการคนทั้งกรมโยธา

เส้นเหวินฉืออยู่ในตำแหน่งสำคัญ ต่อให้ภาพการสร้างคลองไม่ได้ออกมาจากมือของเขา เขาก็ต้องแบกรับความผิดจากการทำหน้าที่ผิดพลาด

ตามกฎหมายของราชวงศ์จิ้น เขาไม่เพียงถูกลดขั้นยึดตำแหน่งยังถูกคุมขังอีกสองปี

ข่าวแบบนี้ออกไป บรรดาญาติที่ปกติอยากจะมาเยือนที่จวนทุกวัน

* ป้อ คือหนึ่งในบรรดาศักดิ์ห้าชั้นรองจากชั้นฮ่อง ได้แก่ กง โหว ป้อ จื่อ และหนาน

** กล่าวกันว่าในสมัยราชวงศ์ถังมีหญิงคนิกาชั้นสูงผู้หนึ่งเมื่อไม่ยอมรับแขกระดับล่างจะปิดประตูแล้วนำน้ำแกงข้นวางไว้หน้าห้อง แสดงถึงการปฏิเสธที่จะต้อนรับแขกอย่างอ้อมๆ จึงเป็นที่มาของสำนวน 'น้ำแกงปิดประตู'

*** กำแพงลัมฝูงชนร่วมกันผลัก ต้นไม้ล้มลงกระเจิง เป็นสำนวน หมายถึงเมื่อผู้มีอำนาจอิทธิพลหมดอำนาจวาสนาลง คนที่เคยพึ่งพาอาศัยแตกฉานซ่านเซ็นหรืออาจซ้ำเติมให้ยิ่งอัปยศ

วันนี้เห็นคนสกุลงแล้ว แต่ละคนก็พากันหลบเลี่ยง กลัวว่าจะเดือดร้อนตามไปด้วย

ที่เรียกว่า 'ร่วมสุขง่าย ร่วมทุกข์ยาก' ก็เป็นเช่นนี้เอง

เวลาผ่านไปทีละนิด คนบนถนนค่อยๆ เพิ่มมากขึ้น เห็นจวนชั้นหนึ่งปิดประตูไม่รับแขกตลอด หญิงหลายคนก็มาจับกลุ่มกลุ่มละสองสามคน กระซิบซุบซิบกันเสียนั่น

"สตรีนางนั้นคือคุณหนูสามสกุลงไม่ใช่หรือ" พอพูดถึงสกุลงเห็นคนพูดก็ลดเสียงเบาลงทันที

"เป็นนางจริงๆ สองวันก่อนเข้าไปซื้อผ้าไหมที่ตลาดตะวันตก ผ่านร้านไปเซียง บังเอิญเห็นนางอยู่ในนั้นปรุงเครื่องหอมให้จวนฮุย"

"พูดถึงคุณหนูสามก็น่าสงสาร มารดาป่วยตาย บิดาเข้าคุก ตอนนี้นับว่ายังแบกหนักเกินไปอีก ช่างเป็นหลังคารั่วซ้ำฝนยังตกทั้งคืน*จริงๆ"

มีคนพูดทอดถอนใจออกมาอีก "ดอกเบี๋ยต่อเดือนของร้านแลกเงินสกุลงจินนัสูงจนน่าตกใจ ถ้ายังเป็นดอกทบดอกไปแบบนี้เกรงว่าชาตินี้ก็ฟื้นตัวไม่ได้แล้ว"

"ยังคิดถึงเรื่องพื้นตัวอีกหรือ แค่ไม่ต้องขายตนเองก็ไม่เลวแล้วกระมัง"

ตอนที่ทุกคนกำลังซุบซิบกันอยู่ ในกลุ่มคนมีหญิงสวมหมวกมีผ้าคลุมหน้าเย้ยอย่างช้าๆ "พระพุทธองค์ตรัสว่าสัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม ตามความเห็นของข้า ไม่แน่ว่าอาจเป็นเพราะคนสกุลงทำความกรรมมากไป จึงได้รับกรรมตามสนอง"

* หลังคารั่วซ้ำฝนยังตกทั้งคืน หมายถึงเกิดเรื่องเดือดร้อนขึ้นมาในเวลาเดียวกัน

คำพูดนี้ออกมา เสียงวิจารณ์รอบข้างก็เปลี่ยนทิศทางไปในทันที
ทุกคนพูดไปต่างๆ นานา ยิ่งพูดยิ่งเลอะเทอะ สุดท้ายแม้แต่คำว่า
'อาญาสวรรค์' ก็มีพูดออกจากปากด้วย

ชิงซีที่อยู่ด้านข้างทนฟังต่อไปไม่ไหว นางมองแผ่นหลังแข็งเกร็งของ
คุณหนูตนเองแวบหนึ่ง หัวใจทั้งดวงเหมือนถูกคนฉีกกระชาก

คุณหนูสามธิดาสูงศักดิ์สกุลเส้นนี้จะเคยได้รับความน้อยเนื้อต่ำใจ
เช่นนี้เมื่อใดกัน

ชิงซีหันหน้าไปมองทุกคนด้วยความโกรธ กำลังจะเอ่ยปากก็ถูก
เส้นเงินคว้าแขนเอาไว้

"ชิงซี พวกเรามาเพื่อขอร้องคนเขา"

เส้นเงินพูดแล้ว ชิงซีก็ทำได้เพียงหันหน้ากลับมา

ชิงซีทนแล้วทนอีกจึงทำให้น้ำเสียงผ่อนคลายลง "วันนี้คนเยอะ
ปากมาก ร่างกายของคุณหนูกลัวหนาวมาตลอด เช่นนั้นพวกเราค่อยมากัน
วันอื่นดีหรือไม่เจ้าคะ"

ค่อยมาวันอื่นหรือ

เส้นเงินหลุบตาลง อดถามตนเองไม่ได้ พวกอันธพาลมาทวงหนี้ที่
สกุลเส้น จะยอมให้นางเปลี่ยนเป็นวันอื่นได้จริงหรือ

นางขยับเสื้อคลุมบนตัว พูดด้วยเสียงที่เบามากกว่า "รออีกสักนิด
เถอะ"

การรอครั้งนี้ รอจนถึงตะวันตกล้อยไปทางตะวันตก แสงสีเพลิงค่อยๆ
ย้อมปูเมฆให้เป็นสีแดง

คนที่มามุ่งดูความคึกคัก สุดท้ายก็รู้สึกหิวน้ำและทยอยกัน

จากไป

ในตอนนี้อเองประตูใหญ่ที่ปิดสนิทก็เปิดออกซ้าๆ หลิวหมัวหมัว* ปรากฏตัวออกมา พุดกับเส้นเงินอย่างคั่นเคยว่า "คุณหนูสามรีบเข้ามาเถิด เจ้าค่ะ"

ประตูปิดลง หลิวหมัวหมัวรีบพุดต่อ "ระยะนี้ฮูหยินใหญ่ถูกลมเย็น ร่างกายไม่สู้ดี มีนงอยากนอนทั้งวัน ไม่ว่าใครมาลั่นปิดประตูไม่รับแขก ในตอนนี้ก็เพิ่งตื่นนอนเจ้าค่ะ"

เส้นเงินฟังออกถึงการพุดคลีคลายสถานการณ์จากคำพุดนั้น แต่ไม่ได้พุดเปิดโปง เพียงแค่พุดว่า "ท่านอาลัมป่วยเมื่อใด รุนแรงหรือไม่"

หลิวหมัวหมัวเดินนำเส้นเงินไปข้างในพลางพุดทอดถอนใจ "พอได้ยินว่าบิดาของคุณหนูอยู่ในคุกถูกโบยหกลิปไม้ก็ร้องไห้จนหมดสติไป ล้มป่วยลุกไม่ขึ้น"

คำพุดนี้ออกมา มือของเส้นเงินที่อยู่ใต้แขนเสื้อก็สั่นขึ้นมาอย่างควบคุมไม่ได้ สีเลือดเพียงน้อยนิดบนใบหน้าก็ค่อยๆ จางหายไปเช่นกัน นางหวาดผวาทถึงขีดสุด

พวกนางเพิ่งเดินผ่านระเบียบทางเดินก็บังเอิญเจอกับซุ้หนึ่งป้อเซี่ยเฉิง เดินออกมาจากเรือนด้านข้าง

เสื้อผ้าของเขาไม่ค่อยเรียบร้อย บนต้นคอยังปรากฏรอยแดง ที่สะดุดตามากสองรอย

เส้นเงินรีบก้มหน้าและย่อตัวคำนับ

ซุ้หนึ่งป้อเซี่ยจกฝีเท้า มองสำรวจเส้นเงินตั้งแต่หัวจรดเท้า เพียงชั่วครู่

* หมัวหมัว เป็นคำเรียกหญิงสูงวัย มีความหมายหลากหลาย ทั้งย่า ยาย แม่หม ป้า และยังเป็นคำเรียกหญิงรับใช้ อาวุโสในเชิงยกย่อง รวมถึงนางข้าหลวงอาวุโสในวังด้วย

มูมปากก็ปรากฏรอยยิ้ม "คุณหนูสามนี่เอง มาหาท่านอาเจ้าหรือ"

เส้นเงินพยับหน้าพลางเอ่ยตอบอย่างมีมารยาท

ฐุหนิงป้อเหลือบมองเรือนร่างอวบอ้อมของหญิงสาวอายุสิบหกปีและผิวพรรณเนียนนุ่มขึ้นราวหยกแวบหนึ่งก็หรีดตาลงและตะลึงอยู่กับที่จนกระทั่งประสานกับสายตาของนางจึงพบว่าไม่เหมาะสมและพูดอย่างขัดเขินว่า "อย่างนั้นก็รีบเข้าไปเถอะ"

เส้นเงินในใจคิดถึงบิดา ตอนนี้อะไรก็ได้คิดอะไรมาก ได้ยินคำของผู้อาวุโสแล้วจึงรีบเดินไปทางห้องเอกอย่างรวดเร็ว กระโปรงบนตัวจึงเปลี่ยนรูปไปตามก้าวอย่างทำให้เห็นเค้าโครงเรือนร่างอรชรนั้นได้

ฐุหนิงป้อหันไปชื่นชมเรือนร่างเจ้าโคงได้รูปนั้นแล้วยิ้มออกมา ในใจคิดว่า ช่างเป็นดอกไม้สูงค่าในกลุ่มคนฉางอัน ไม่ใช่คนที่หญิงงามทั่วไปในผิงคังฟางจะเทียบได้เลย

ภายในห้องแสงเทียนไหววูบ มีกลิ่นหอมของยาที่อยากจะบรรยายด้วยคำพูดกระจายไปทั่ว

เส้นเงินพลิกเปิดม่าน เพียงแค่มองก็เห็นท่านอาที่ปกตีสุนัขกับตนเองที่สุด...เส้นหลัน

อย่ามองเพียงว่าตอนนี้เส้นหลันเป็นนายหญิงของจวนป้อ แต่หากจะพูดถึงฐานะของนางนั้นยังคงเป็นเหมือนเรื่องขำเวลาหลังอาหารของเหล่าชนชั้นสูง เหตุผลไม่มีอย่างอื่น เป็นเพราะเมื่อก่อน* มารดาแท้ๆ ของนาง

* ธรรมเนียมการเรียกขานสตรีที่แต่งงานแล้วของจีนจะใช้คำว่าชื่อ (แปลว่านามสกุล) ต่อท้ายนามสกุลเดิมของสตรี บางครั้งอาจเพิ่มนามสกุลของสามีไว้หน้าสุดเพื่อระบุให้ชัดเจนขึ้นก็มี

เป็นเพียงสาวใช้ห้องข้าง* นางหนึ่งในจวนท่านโหวผู้เฒ่าเท่านั้น

ทุกคนล้วนพูดทอดถอนใจ บุตรสาวของสาวใช้ห้องข้างผู้หนึ่ง
สามารถก้าวขึ้นมาในตำแหน่งนี้ได้ นั่นต้องมีความร้ายกาจเพียงใด

เส้นหลั่นนอนตะแคงอยู่บนเตียง สีหน้าค่อนข้างซีดขาว พอเห็น
เส้นเงินเดินเข้ามา ก็รีบลุกขึ้นนั่งพลางเอ่ยว่า "เงินเออร์ รีบเข้ามาสิ"

เส้นเงินเดินเข้าไป เอ่ยเรียกอีกฝ่ายเบาๆ "ท่านอา"

เส้นเงินตบลงข้างกายเป็นสัญญาณให้นางนั่งลง หลังจากสี่ตา
ประสานกันก็ยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นปิดปาก พูดเสียงเบาว่า "อาไม่คิดว่าเจ้า
จะกลายเป็นคนที่ชีวิตทรนทนที่สุด"

คำว่า 'ชีวิตทรนทน' สำหรับหญิงสูงศักดิ์ที่ตกอับแล้วเป็นคำที่เสียดใจ
อย่างมาก แต่อาจเป็นเพราะหลายวันนี้ฟังมามากเกินไป ถึงเวลานี้ฟังไปแล้ว
ทำให้นางเกิดเพียงความรู้สึกด้านชา

หลังจากทักทายกันหลายประโยคก็ได้ยินเส้นหลั่นพูดปนสะอื้นขึ้น
ทันใด

"ครึ่งเดือนก่อนอาเคยไปศาลต้าหลี่มาครั้งหนึ่ง"

ดวงตาทั้งสองของเส้นเงินเบิกโตในทันที

"อาได้ยินว่าท่านพี่ได้รับโทษโบย เดิมคิดว่าจะส่งเงินจำนวนหนึ่ง
เข้าไป แต่โจรขู่อันตุลาการใหญ่ศาลต้าหลี่คนปัจจุบันเป็นขุนนางใกล้ชิด
ฮ่องเต้ ทั้งยังเป็นคนหัวรั้น เงินที่เอาไป คนเขาไม่รับแม้แต่อี่แปะ** เดียว"

* สาวใช้ห้องข้าง เป็นคำเรียกเมียป่าวซึ่งไม่ได้รับการยกย่อง ส่วนมากรับไว้ก่อนรับอนุภรรยาหรือแต่งภรรยาเอก
พักอยู่ในห้องด้านข้างที่ทะลุกับห้องนอนหลักของเจ้านายเพื่อสะดวกในการปรนนิบัติตอนกลางคืน จึงเป็น
ที่มาของชื่อดังกล่าว

** อี่แปะ (เหวิน) คือหน่วยเงินสำริด (เป็นเหรียญที่มีรู) ซึ่งมีค่าเล็กที่สุดในหน่วยเงินตราสมัยก่อนของจีน

มือของเส้นเงินที่วางอยู่บนตักกำแน่น เอ่ยถามเสียงสั่นอย่างทนไม่ไหว ว่า "แล้วอาการบาดเจ็บของท่านพ่อ?"

เส้นเงินหันมองเส้นเงินอย่างสงสาร นางถอนหายใจเอือกหนึ่งและพูดเสียงอ่อนโยนว่า "ในคุกอากาศเย็น และเจอฤดูหนาวอีก คงยากจะทนรับไหว"

ลั่นเสียงพูด ดวงตาเปล่งประกายกระจ่างใสของเส้นเงินคุนั้นก็มีหยาดน้ำเอ่อขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่

ภาพสาวงามหลังน้ำตายังคงทำให้ผู้คนเกิดความรู้สึกสงสารได้เป็นพิเศษเสมอ

พูดถึงความงามของเส้นเงิน ทุกคนในฉางอันที่เคยเห็นนางส่วนใหญ่ล้วนใช้คำว่า 'งามลุ่มเมือง' มาบรรยาย

รูปโฉมของนางดูไม่ฉูดฉาดบาดตาและเลอเลิศ แต่เป็นดังหมอกหนาในหมู่บ้านกลางน้ำเจียงหนาน* ไหลหมอกปะทะเข้ามา พราเลือนแต่อ่อนโยน ทำให้คนทนมไม่ไหวจมลงไปที่มกลางหมอกนั้น

ขอเพียงนางยิ้มอ่อนหวาน เกรงว่าชายหนุ่มส่วนใหญ่บนโลกนี้คงจะหลงใหลและรักชื่นชมในตัวนาง

หรือจะเป็นตอนนี้ คนงามหลังน้ำตายังคงดูอ่อนแอน่าทะนุถนอม ต่อให้เป็นชายหนุ่มที่แข็งแกร่งยังต้องใจอ่อน เกิดความรักใคร่สงสารขึ้นมา

เส้นเงินมองใบหน้าราวดอกบัวบนน้ำใส่นี้แล้วก็แอบทอดถอนใจ ความงามเช่นนี้ ยากจะมีผู้ใดรอดพ้นได้จริง ๆ

นางดึงเส้นเงินเข้ามาในอ้อมกอดและลูบแผ่นหลังของอีกฝ่ายเบาๆ "เออละๆ อย่าร้องไห้ให้ตาแดงเลย วันนี้เมื่อเจ้ามาหาอา เช่นนั้นในฐานะ

* เจียงหนาน คือคำเรียกที่ราบลุ่มแม่น้ำทางด้านใต้ของแม่น้ำฉางเจียง (แยงซีเกียง) ปัจจุบันคือทางใต้ของมณฑลเจียงซู อันฮุย และด้านเหนือของมณฑลเจ้อเจียง

อาต้องเสนอความคิดให้เจ้าบ้าง"

เส้นหลันไขว้ไปงัดน้ำตาให้เส้นเงิน จากนั้นก็ย้อนนึกถึงเรื่องในอดีต พุดไปพุดมาขอบตาก็แดงขึ้นมาด้วยเช่นกัน "เงินเออร์ สกุลเส้นหมดอำนาจ ชีวิตของอาในจวนป้อก็เหมือนเดินอยู่บนแผ่นน้ำแข็งบาง* ต่อให้อยากช่วยเจ้า เกรงว่าคงไม่มีความสามารถ แต่โชคดีที่ฟ้ามีทางออกให้คนเราเสมอ บนโลกนี้ยังมีคนผู้หนึ่งสามารถช่วยเจ้าได้"

เส้นเงินแวดตากระจ่างไล่ขึ้นทันใด พุดเสียงเบาว่า "ท่านอาพุดมาได้เลยเจ้าคะ"

เส้นหลันมองตาของนาง ในใจเกิดความลังเล แต่พอดคิดถึงคำเตือนที่เชียวเฉิงพุดกับตนจึงจำต้องพุดอย่างใจร้ายว่า "อีกสามวันถึงอ่องจะจัดการแข่งขันเตะลูกหนัง ครั้งนี้อะจะพาเจ้าไปด้วย ขอเพียงเจ้าไปขอร้องเขา อารับประกันกับเจ้าได้ว่าวันหน้าเขาต้องคุ้มครองเจ้า ไม่ต้องให้เจ้าลำบากอีก"

ไปขอร้องถึงอ่อง?

หลังจากเส้นเงินเข้าใจความหมายแฝงนี้แล้วก็รู้สึกว่เลือดในกายล้นพุงมาที่ทรวงอกของนาง

ถึงอ่องอายุสี่สิบกว่าปี ภรรยาอนุภรรยาเป็นฝูง โหดเหี้ยมอำมหิต ไม่ลงรอยกับท่านพ่อมาแต่ไหนแต่ไร หากนางเข้าจวนถึงอ่อง เทียบกับการฆ่านางด้วยมือเปล่าแล้วจะแตกต่างกัน

เส้นหลันมองปลายนิ้วที่สันเทาของนาง ดูเหมือนได้ยินความคิดในใจของนางกระนั้น ก่อนจะดึงมือของนางมาพาลงพุดเสียงเบาว่า "เงินเออร์

* เดินอยู่บนแผ่นน้ำแข็งบาง อุปมาถึงการทำสิ่งใดด้วยความระมัดระวังเป็นอย่างยิ่ง

ขอเพียงเจ้าทนได้ไปก้มหัวสักหน่อย ทางด้านพ่อเจ้ารวมถึงหนี้ที่สกุลเส้นติดค้างย่อมมีคนช่วยจัดการให้ ถ้าไม่ทำเช่นนั้น เจ้าเป็นเพียงหญิง จะดำเนินเสื่อสิ่งหามาป่าในเมืองจางอันนี้ได้อย่างไรกัน"

ห้องฟ้าค่อยๆ มีดลง ลมหนาวพัดกระทบประตุน้ำต่างภายในห้อง เกิดเสียงเอี้ยดอาดดังบั้งเบาบ้าง เหมือนกับเสียงเต้นของหัวใจเดินเงินในตอนนั้น

เหตุใดท่านอาจึงพูดถึงถึงอ่อง นางลองคิดอย่างละเอียดจึงเข้าใจตอนนี้สกุลเส้นที่เปรียบเสมือนต้นไม้ใหญ่ต้นนี้ล้มแล้ว สถานการณ์ของจวนซุ่หนึ่งป่ออยู่ในช่วงอึดอัดอย่างมาก พวกเขารับร้อนจะพึ่งพาคนที่มีความสามารถมียิ่งกว่าเพื่อมารักษาชื่อเสียงของจวนป่อเอาไว้

คนอย่างถึงอ่องที่เงินทองอำนาจไม่ขาดมือและยังได้รับความไว้วางใจจากฮ่องเต๋ ย่อมเป็นตัวเลือกอันดับหนึ่ง

พอคิดถึงตรงนี้เส้นเงินก็นึกถึงสายตาที่ซุ่หนึ่งป่อมองนางเมื่อครู่ สายตาแบบนั้นจะเป็นสายตาของผู้อาวุโสมองเด็กรุ่นหลังได้อย่างไร นั่นเห็นได้ชัดว่าเป็นสายตาของชายผู้หนึ่งที่กำลังประเมินราคาหญิงสาว

ที่แท่นางมีค่าเพียงแค่แสดงความจริงใจในการประจบถึงอ่องเท่านั้น

ก่อนหน้านี้นางยังคิดว่าขอเพียงท่านอาเห็นแก่ความผูกพันแต่เดิมอย่างไรเสียก็จะช่วยเหลือทุกอย่าง แต่ความจริงพิสูจน์ได้ว่าที่พี่ใหญ่เคยกำชับนางไว้ไม่ผิดเลย

คำพูดของผู้อื่นเชื่อไม่ได้แม้แต่คำเดียว

เส้นหลักเห็นนางลงใจไม่ตอบรับ รู้ว่าหากบีบหนักเกินไปจะทำให้

เสียเรื่องได้ง่าย จึงพูดเสียงอ่อนโยนขึ้นว่า "เจ้ายังไม่ต้องให้คำตอบหา
ในตอนนี้ ถ้ายังคิดไม่ตกก็กลับไปคิดให้ละเอียดก่อนเถอะ"

ทางด้านนี้ยังพูดไม่ทันจบเส้นเงินก็ลุกขึ้นทันที นางหลบสายตาที่
เต็มไปด้วยความหวังเฝ้ารอของท่านอา พูดทีละคำว่า "คำพูดที่ท่านอาพูด
เมื่อครู่ เงินเออร์จะคิดว่าไม่เคยได้ยินมาก่อน วันนี้หลานมาโดยไม่ได้
รับเชิญก็เป็นการรบกวนมากแล้ว ขอท่านอาอภัยด้วย"

พอพูดจบเส้นเงินก็หมุนตัวเดินจากไป

หลิวหมั้วหมั้วกำลังจะเดินเข้าไปขวางไว้ เส้นหลันก็ส่งสายตาวา
'ปล่อยนางไป' มาให้

ประตูปิดลง หลิวหมั้วหมั้วพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่นแฝงความหมาย
ลึกซึ้ง "บ่าวคิดว่าคุณหนูสามถูกเลี้ยงดูอย่างสูงศักดิ์มาจนชิน ด้วยนิสัย
ของนาง ต่อให้เข้าจวนถึงอ้งแล้ว วันหน้าอาจจะไม่ยอมให้สูหยินใช้งาน
ก็ได้เจ้าคะ"

เส้นหลันยกมือขึ้นนวดขมับ พูดอย่างเหยียดหยัน "เจ้าคิดว่าหญิงที่
หอบพิณผีผา* ร้องเพลงที่ผิงคังฟางเหล่านั่นล้วนชอบเอาอกเอาใจชายหนุ่ม
มาแต่เกิดอย่างนั้นหรือ พูดถึงที่สุดแล้วก็ล้วนถูกบีบบังคับทั้งสิ้น บีบถึงขั้น
ยอมรู้เองว่าการดันรนตอนใกล้ตายนั้นไร้ประโยชน์ที่สุด"

พูดจบเส้นหลันก็หันหน้าไปทอดถอนใจทางนอกหน้าต่าง

หากไม่ใช่เพราะนางหมดหนทาง ใครจะยินดีตกเป็นขี้ปากชาวบ้าน
ว่าแม้แต่หลานของตนเองยังคิดร้ายได้

เส้นเงินแม้จะไม่ใช้หลานสายตรงของนาง แต่อย่างไรเสียก็เป็น

* พินผีผา เป็นเครื่องดนตรีจีนประเภทเครื่องดีดสี่สายจำพวกเดียวกับกีตาร์ ทำจากไม้ รูปทรงอย่างลูกผีผา
(มะปรางจีน)

คนสกุลเส้น พอคิดถึงตรงนี้แล้วเส้นหลันก็กำหมัดแน่นในทันที

เซียเจิงเจ้าคนเลวผู้นี้ใจเหี้ยมจอมปลอม เวลาโมโหร้ายขึ้นมายิ่ง
ไร้ความปราณี หนึ่งเดือนมานี้เขาไม่เพียงยึดอำนาจการดูแลเรือนของนางไป
ยังมอบอำนาจทั้งหมดให้กับเซ็งอี่เหียนยง* ที่เขารักใคร่ยิ่งไปกว่านั้นยังส่ง
เซียเจิงบุตรชายคนเดียวของนางไปที่เรือนของฮูหยินผู้เฒ่าอีกด้วย

ที่ว่าภัยพิบัติมาถึงบุตรสาวที่ออกเรือนเป็นเพียงคำพูดไร้สาระสิ้นดี

หากเส้นเงินไม่สามารถได้รับความโปรดปรานจากเจิงอ๋อง ช่วยให้
เขาได้เลื่อนตำแหน่งในกรมพิธีการ เช่นนั้นชีวิตของนางกับเผิงเกอเอ๋อร์
เกรงว่าคงจะลำบากยิ่งขึ้น

หวังว่าหลานสาวนางผู้นี้จะไม่ตื้อรั้นกำราบยาก ไม่เช่นนั้นจะโทษ
ว่านางลงมือบีบบังคับไม่ได้

เส้นหลันพยักหน้าคำนวณเวลา กว่าครึ่งเดือนผ่านไปแล้ว คนของ
ร้านแลกเงินสกุลจินคงจะมาทวงหนี้อีกครั้งแล้วกระมัง

* อี่เหียนยง เป็นคำที่ใช้เรียกอนุภรรยา

2

วันที่ห้าเดือนสิบ เทียงวัน ณ ที่ว่าการนครหลวง
ลู่เยียนกำลังนั่งอยู่ที่โต๊ะเขียนเอกสารราชการอยู่ ได้ยินเสียงเคาะ
ดังเป็นระลอกมาจากข้างนอก

องครักษ์ผู้หนึ่งนามว่าหยางจงก้าวยวๆ เข้ามาอย่างรวดเร็วแล้ว
เอ่ยรายงาน "ซือจื่อ* ข้างนอกมีคนมาขอพบขอรับ"

ลู่เยียนไม่ได้เงยหน้าขึ้น เขียนต่อไปพลางกล่าว "เป็นใคร ถามมา
ชัดเจนหรือไม่"

หยางจงตอบเสียงเบา "คนที่มาลั่นกลองคือสาวใช้ผู้หนึ่งของสกุลเลิน
ตามคำพูดของนาง ร้านของคุณหนูสามสกุลเลินที่ตลาดตะวันตกถูกคน
พังทำลายขอรับ"

ได้ยินดังนั้นสายตาของลู่เยียนพลันเคร่งเครียด มุมปากมึ่มเล็กน้อย

* ซือจื่อ เป็นคำเรียกทาสผู้จะสืบทอดชั้นยศ ปกติคือบุตรชายคนโตที่เกิดจากภรรยาเอก

ก่อนจะวางพู่กันลงแล้วขยับพู่กันไปด้านหลัง

คนสกุลเส้น?

นี่ไม่เท่ากับมีความยุ่งยากมาหาหรือ

หยางจิงมองหัวคิ้วที่ขมวดแน่นของซือจื่อผู้เป็นนายตนเองแล้ว
กระซิบพูดว่า "จะให้นางเข้ามาหรือไม่ขอรับ"

"ไม่อย่างนั้นจะอย่างไรเล่า" นี่คือการนครหลวงไม่ใช่
จวนเจิ้นกั๋ว^{*} เขาบอกว่าไม่พบคนก็ไม่ต้องพบได้หรือไม่

หยางจิงรับคำ ไม่พูดพลาบอีก รีบวิ่งออกไปทันที

ลู่อื่นใช้นิ้วชี้เคาะโต๊ะ ครุ่นคิดเล็กน้อย

วันนี้ผู้ว่าการเจิ้งไม่อยู่ หลังจากเหล่าเจ้าหน้าที่เรียงแถวแล้วคงต้อง
ให้เขาเป็นคนนั่งตำแหน่ง เรื่องนี้ยุ่งยาก เขาซึ่งหลบเลี่ยงไม่พัวพัน
ลงบนแท่นผ่นหมึก หยิบหมวกแพรโปร่ง^{**} บนโต๊ะขึ้นมาแล้วเดินไปทาง
โถงด้านหน้าด้วยสีหน้าเรียบเฉย

เสียงตะโกนเปิดศาลที่น่าเกรงขามดังมาจากสองฟาก

ชิงซีเดินไปถึงกลางศาล งอเข่าสองข้างและคุกเข่าลงบนพื้นทันที

"ขอได้ทำช่วยคุณหนูของข้าด้วยเจ้าคะ หลงจู่ของร้านแลกเงิน
สกุลจิ้นรังกะคนมากเกินไป ยังไม่ครบหนึ่งเดือนจะเก็บดอกเบี้ยถึง
หกส่วน" ชิงซีพูดด้วยขอบตาแดงก่ำ

ลู่อื่นไม่ชอบคนร้องไห้วิเวก และยังไม่ชอบให้มีคนมาร้องให้

* กั๋วกวง บรรดาศักดิ์ในสมัยโบราณ เป็นตำแหน่งซึ่งกษัตริย์แต่งตั้งให้เชื้อพระวงศ์หรือผู้มีความดีความชอบ
บรรดาศักดิ์ 5 ขั้นรองจากชั้นฮ่องเต้คือกง ไหว ป้อ จื่อ หนาน ซึ่งแต่ละสมัยมีคำเรียกและลำดับแยกย่อยต่างกัน
กั๋วกวงถือเป็นชั้นหนึ่ง คือชั้นสูงสุดในลำดับกง (กงเจี๋ย)

** หมวกแพรโปร่ง คือหมวกขุนนางจีนซึ่งทำจากผ้าโปร่งสีดำ มีปีกแบนยื่นออกมาทั้งสองข้าง

ไว้วางใจในศาล

พูดไปแล้วเขาย้ายมาที่ว่าการนครหลวงเป็นเวลากว่าหนึ่งปีแล้ว ตลอดหนึ่งปีนี้ทุกสามวันห้าวันจะมีคนมาร้องขอให้ช่วยเพราะเรื่อง หยิบยืมเงิน

แต่ที่นี้คือที่ว่าการนครหลวง ไม่ใช่วัดเจ้าแม่กวนอิม

ที่ว่าการนครหลวงพูดกันด้วยกฎหมาย ช่วยชีวิตใครไม่ได้

ซึ่งลืมองดูสีหน้าเคร่งขรึมของคนบนเก้าอี้เหนือศาลนั้นแล้วในใจก็ เกิดความหวาดกลัว รีบเล่าเรื่องการกระทำเลวร้ายของร้านแลกเงิน สกุลจินออกมาหนึ่งรอบ

คนพวกนั้นทำให้พวกนางหวาดกลัว ข่มขู่บีบให้คุณหนูของนาง ขายตนเอง เป็นใครได้ยินคำพูดนี้แล้วคิดว่าต้องมีสายตาของความเห็นใจ แน่นนอน

มีเพียงลูเอียนที่ไม่เป็นเช่นนั้น

ภายใต้เนื้อหนังสะอาดหมดจดของคนผู้นี้มักจะซ่อนด้วยอารมณ์ ที่ยากจะแยกแยะความยินดีความโกรธได้ราวกับสวมหน้ากากไว้หนึ่งชั้น

บนหน้าากาสว่างามสุภาพ สูงส่งหยิ่งทะนง หัวเมืองหลวงต่าง คิดว่าชื่อจื่อแห่งจวนเจิ้นกั๋วคงผู้นี้เป็นบุรุษสง่าผ่าเผย หญิงสูงศักดิ์ที่ รอคารแต่งงานอยู่ในเรือนได้ยินชื่อของเขาแล้วไม่มีสักคนที่ไม่หน้าแดง ถึงใบหู มีน้อยคนนักที่รู้ว่าภายใต้หน้าากนี้ เขาเป็นคนที่ดุตันแข็งกร้าว เพียงใด

กับเรื่องมากมายบนโลกนี้ เขาราวกับสามารถมองดูอย่างเย็นชา ไม่สนใจอะไรเลย

ลู่อื่นมองลงไปเบื้องล่างและพูดออกมาที่ละคำ "ข้าขอถามเจ้าก่อนจะยืมเงินได้เขียนหลักฐานลายลักษณ์อักษรหรือไม่"

พอเห็นนางพยักหน้า ลู่อื่นจึงพูดอีกว่า "ตามกฎหมายราชวงศ์จีนตอนจัดการข้อขัดแย้งการยืมเงิน สิ่งที่คุณเป็นอันดับแรกก็คือหลักฐานลายลักษณ์อักษร ถ้าหลักฐานประทับตราแล้วขอเพียงพวกเขาไม่กระทำการอุกอาจ ทางเราก็ไม่มีสิทธิ์เข้าไปเกี่ยวข้องได้"

พอฟังถึงตรงนี้ซิงชี่ก็นึกถึงคำกำชับของคุณหนูตนเองขึ้นมาทันใด จึงรีบพูดว่า "เช่นนั้นถ้ายังไม่ถึงกำหนดพวกเขาก็มาพังร้านแล้วเจ้าคะ บ่าวเคยเห็นหลักฐานแผ่นนั้น บนหลักฐานเขียนไว้ชัดเจนว่าคืนหนี้วันที่สิบ แต่วันนี้เพิ่งวันที่ห้าเท่านั้น"

คุณหนูสามบอกไว้ว่าขอเพียงยืดเรื่องเวลาไม่ปล่อย กุมความผิดของอีกฝ่ายเอาไว้ให้มัน เรื่องนี้ทางการต้องเข้ามายุ่งเกี่ยวแน่นอน

ไม่ผิดไปจากที่คาด ฟังคำพูดนี้จบแล้วสีหน้าของลู่อื่นก็เปลี่ยนเล็กน้อย เขาพูดเสียงเครียดว่า "รู้หรือไม่ว่าการหลอกลวงขุนนางราชสำนักมีจุดจบเช่นใด"

"บ่าวไม่กล้าเจ้าคะ" ซิงชี่รีบเอ่ย

หลังจากเขาไคร่ครวญครุ่นหนึ่งก็ลุกขึ้นพร้อมกับองครักษ์หลายคนเดินตรงออกจากที่ว่าการไปทันที

ตอนที่ลู่อื่นรุดไปถึงตลาดตะวันตก ตรงจุดหนึ่งบนถนนถูกล้อมจนแน่นขนัด เขาตั้งเชือกม้าขึ้นสูงอย่างไม่รีบร้อนแล้วพลิกตัวลงจากหลังม้า

ลู่อื่นสวมหมวกขุนนาง สวมเครื่องแบบขุนนางสีม่วงเข้ม ป้ายหยก
ชั้นดีที่ห้อยอยู่ตรงเอวยับไหวเบาๆ รัศมีที่แผ่จากร่างดูไม่เข้ากับตลาด
แห่งนี้เลย

หยางจงรีบช่วยเปิดทางเส้นหนึ่งให้เขา

ลู่อื่นเดินตรงไปข้างหน้า สิ่งที่เขาเข้ามาในสายตาคือป้ายขวาง
เหนือประตูที่โยกแทบจะร่วงลงมา บนนั้นเขียนอักษรตัวใหญ่สามตัวไว้
อย่างชัดเจนว่า 'ร้านไปเที่ยง'

เขาเหลือบมองแวบหนึ่ง แต่ไม่เห็นเงาร่างหญิงสาว เห็นเพียงหลังจู้
ร้านแลกเงินสกุลจินขาวอยู่หน้าประตูร้านค้าพลางพูดด้วยน้ำเสียงดุดัน

"คุณหนูสามคนมีไหวพริบ สู้ลงชื่อในสัญญาขายตัวนี้ดีกว่า ท่าน
ถ่วงเวลาผ่านวันที่หนึ่งได้ แต่ไม่อาจถ่วงเวลาผ่านวันที่สิบห้าไปได้* วันนี้
คนมาก ก่อเรื่องใหญ่โต สุดท้ายแล้วคนที่เสียหายก็คือคุณหนูสามเอง"

คนภายในร้านไม่มีความเคลื่อนไหวอยู่นาน หลงจู้จึงนั่งพูดเสียงเล็ก
เสียงน้อยต่อไปว่า "ท่านไม่ลงชื่อก็ได้ ข้าได้ยืนยันว่าสกุลเส้นยังมีบุตรชาย
อีกหนึ่งคนชื่อเส้นหงสินะ อายุน้อยไปสักนิด แต่ก็ยังมีประโยชน์ ตอนนี้อยู่
ในเมืองฉางอันมีคณะละครอยู่ไม่น้อย เอาไว้ให้เด็กเล็กที่ขาดแคลนขาดขา
หาเงินแทน คุณหนูสามคิดว่าอย่างไร"

หยางจงได้ยินคำพูดนี้แล้วก็ทันทันใจ กระซิบกับลู่อื่นว่า "พวกเรา
จะช่วยคนหรือไม่ขอรับ"

ลู่อื่นยกมูมปากยิ้ม เอ่ยตอบเสียงเบา "รออีกนิด"

เขาเพียงแค่อายากรู้ คนที่ชาวเมืองทุกคนชื่นชมว่าเป็นหญิงงาม

* ถ่วงเวลาผ่านวันที่หนึ่งได้ แต่ไม่อาจถ่วงเวลาผ่านวันที่สิบห้าไปได้ อุปมาว่าหลบเสียงได้ชั่วคราว แต่สุดท้ายก็หลบไม่พ้น

อันตันหนึ่งแห่งฉางอันได้รับคำชมเชยเช่นนี้จะมีปฏิกิริยาอย่างไร

ไม่นานก็มีเสียงสั้นเครือของหญิงสาวดังออกมาจากข้างใน "ไร้เหตุผล
สิ้นดี ข้าไม่รู้เลยว่าพวกเจ้าไปเอาตราประทับสกุลเงินของข้ามาจากที่ใด
แต่ท่านพ่อข้าไม่เคยยืมเงินก้อนนี้เลย"

จากน้ำเสียงนี้ฟังออกว่านางกำลังพยายามปกปิดอาการสั่นเทาของ
ตนเอง

ได้ยินคำพูดนี้แล้วลูเอียนก็เลิกหัวคิ้วเล็กน้อย

ดูสิ นี่คือนกิงสูงศักดิ์ที่ถูกเลี้ยงดูอย่างดีในตระกูลใหญ่

เวลาด่าคน คำว่า 'ไร้เหตุผลสิ้นดี' ก็ถือเป็นที่สุดแล้ว

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเขาอยู่ในที่ว่าการนครหลวงนานไซหรือไม่จึงได้เห็น
หญิงหยาบคายไร้เหตุผลมามาก เมื่อได้ยินคำพูดราวกับบัณฑิตหญิง
ผู้มีปัญญาเช่นนั้นจึงรู้สึกแปลกใหม่

ที่แตกต่างกับลูเอียน เสียงอ่อนหวานน่าสงสารของเสียงเงินทำให้
ชายหนุ่มรอบๆ ไม่น้อยเกิดความสงสารขึ้นมา ทางซ้ายสุดยังมีบัณฑิต
ยากจนสวมเสื้อผ้าเรียบง่ายกำหมัดกระแทกทำอยู่ข้างๆ หลายครั้งที่
อยากจะทำปาก แต่สุดท้ายก็ทำได้เพียงแค่ขอบตาแดงเดินจากไป

วีรบุรุษช่วยสาวงามใครก็ล้วนอยากเป็น แต่ไม่ใช่ใครก็สามารถทำได้
อย่างไรเสียหนี้ที่เสียดินแดนแบกรับไว้ มีบางคนขายเรือนขายทรัพย์แล้ว
ยังไม่พอคืนเลยด้วยซ้ำ

ทางด้านนี้หลงจู๊จินหัวเราะเย้ยชาพลางตะโกนพูดอีกว่า "พวกเรา
ร้านแลกเงินสกุลเงินที่ผ่านมาจะพูดจาอะไรล้วนมีหลักฐาน หากคุณหนูสาม
ไม่พอใจก็แจ้งทางการได้" พูดจบเขาก็ยกมือขึ้นทำสัญญา

พอเห็นสัญญาณมือแล้วชายฉกรรจ์หลายคนข้างหลังเขาก็
มองหน้ากัน จากนั้นมีคนหนึ่งถือกระบอง เดินเข้าประตูใหญ่ ดึงมือ
ลงไปบนขวดกระเบื้องเคลือบที่ใส่ผงหอมไว้เต็มขวดเหล่านั้น

ขวดกระเบื้องเคลือบตกพื้นแตก ผงหอมกระจายทั่วพื้น

เห็นคนก่อเรื่องใหญ่โตแบบนี้ ลูเอียนที่อยู่ด้านข้างก็หัวเราะเยาะหยัน
ออกมา ชายหนุ่มหลายคนขมขื่นหญิงสาวอายุสิบกว่าปีผู้หนึ่งถือเป็น
การกระทำแบบไม่ได้ด้วยเล่ห์ก็เอาด้วยกลแล้ว

พอสายตาของเขาเหลือบมองมาหยางจิงก็เข้าใจความหมายของ
ผู้เป็นนายทันที จึงเดินเข้าไปพูดว่า "หลงจูจิน ได้ทำของพวกเราในเรื่อง
อยากถามสักหน่อย"

เสียงนี้ไม่เบา ทุกคนจึงพากันมองมาทางนี้ทันที

หลงจูจินกำลังบ่นในใจว่าขุนนางชั้นผู้น้อยคนใดไม่มีตากลามา
ขัดขวางเรื่องของเขา คิดไม่ถึงว่าพอหันกลับมาก็ตกตะลึงไปที่

นี่ซื้อจ๊วเงินกันทั่วทั้ง? มาได้อย่างไรกัน!

ดวงตาหลุมลึกของหลงจูจินหรือลง จากนั้นก็ราวกับเพ็งสร้างเมฆ
รีบเปลี่ยนสีหน้าในทันใด "ขอถามได้ทำลู่ว่าจะถามอะไรซ้ำน้อยหรือ
ขอรับ"

ลูเอียนแวตายากจะคาดเดาได้ ช้อนตาส่งสัญญาณให้คนด้านหลัง
เขาที่หนึ่งและพูดเสียงเข้มว่า "นี่เกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือ"

หลงจูจินรีบเดินเข้าไปหา คลิ่ไปยืมเงินที่ถืออยู่ในมือมอบให้กับ
ลูเอียน "ได้ทำลู่อย่าเข้าใจผิดนะขอรับ พวกเราล้วนทำตามกฎระเบียบ
นี่คือหลักฐานลายลักษณ์อักษร"

ลู่อื่นก้มหน้ากวาดมองวันที่ที่ส่วนท้ายแวนหนึ่งแล้วพูดเหยียด
เย็นชา "เวลาที่กำหนดนี้มันอีกห้าวันไม่ใช่หรือ"

ถูกถามเช่นนี้หลงจืจิ้นสีหน้าหนึ่งไปเล็กน้อย แต่ยังยิ้มอย่างคนชั่วของโลก
พลางพูดว่า "เงินจำนวนแปดพันกัวน* นี้ ต่อให้รอถึงเดือนหน้าสกุลเงิน
ของพวกเขา ก็หามาไม่ได้เช่นกัน เป็นหนี้เร็วก็ต้องคืน ผลสุดท้ายก็
เหมือนกัน"

ลู่อื่นคืนโบยืมเงินใ่มือของอีกฝ่ายพร้อมพูดไม่ไว้หน้าแม่แต่น้อย
"อย่างไรก็ต้องทำตามกฎระเบียบ เช่นนั้นเจ้ารออีกห้าวันค่อยมาใหม่เถอะ"

ได้ยินคำพูดนี้แล้วหลงจืจิ้นก็สะอึกไป เขาจับทางไม่ถูกจริงๆ ว่า
ชื่อจื่อสูงศักดิ์งามสง่าผู้นี้มีจุดประสงค์อะไร ต้องการปกป้องคุณหนูสาม
หรือว่าทำงานตามหน้าที่?

แต่เขาจะถามออกมาได้หรือ

ไม่ใช่เพราะหลงจืจิ้นไม่เคยพบคนสูงศักดิ์มาก่อนจึงหวาดหวั่น
แต่เพราะคนตรงหน้าผู้นี้เขาล่วงเกินไม่ไหวจริงๆ

หากเป็นเพียงรองผู้ว่าการนครหลวงขุนนางลำดับรองชั้นสี่ เช่นนั้น
เขายังพอรับมือได้

แต่ลู่อื่นไม่เพียงเป็นรองผู้ว่าการนครหลวง ยังเป็นชื่อจื่อของ
จวนเจิ้นกัวกัง แล้วยังเป็นโอรสองค์เดียวขององค์หญิงใหญ่จึงอันอีกด้วย
ฐานะหลายอย่างนี้รวมกัน ต่อให้เสนาบดีฝ่ายซ้ายอยู่ที่นี่คิดว่ายังต้องให้
ความเกรงใจเช่นกัน

* กัวน แปลว่า 'พวง' คือหน่วยเงินของจีนในสมัยโบราณ แรกเริ่มนั้นใช้เรียกเงินที่ร้อยเป็นพวง โดยหนึ่งพวง
ประกอบด้วยเหรียญแปะ (เหรียญสำริด) 1,000 เหรียญ แต่ต่อมาใช้เป็นหน่วยของเงินขาวที่มีมูลค่า 1,000 เงิน
ซึ่งเทียบเท่ากับ 1 ตำลึงเงิน

หลังจากลั้งเลใจอยู่พักหนึ่งหลงจู๊จิ้นก็เรียกคนติดตามหลายคนนั้น กลับมาและพูดอย่างเคื่องซุ่นว่า "กลับเถอะ"

ใครจะคาดว่าคนเหล่านี้เพิ่งก้าวเท้า หยางจ้งก็เข้าขวางทางพวกเขา ทันที "หลงจู๊ ทำลายร้านค้าของผู้อื่นโดยไร้สาเหตุ จะจากไปแบบนี้ไม่ค่อยดี กระมัง"

หลงจู๊จิ้นหันไปมองลู่เยียน แม่ปากไม่พูดจา

ข่าวของร้านแลกเงินสกุลจินแมนย่าเสมอมา ตามที่เขารู้ ระหว่าง จวนเจิ้นกั้วกับจวนอวินหยางโหว ทั้งไม่ได้เป็นญาติและไม่ใช่นายหน้า เรียกได้ว่าไม่มีการติดต่อกันแม้แต่บ่อย อย่างไรก็ตาม อีกฝ่ายก็ไม่ควรถึงขั้น จงใจสร้างความลำบากใจให้เขาแบบนี้จึงจะถูก

ลู่เยียนมองออกถึงความคิดในใจของหลงจู๊จิ้นจึงพูดตามตรงว่า "เอาของเข้าที่เดิม ห้าวันให้หลังข้าจะไม่ยุ่งเกี่ยวอีก"

หลงจู๊จิ้นเหลือบมองไปรอบด้าน แอบบีบแหวนนิ้ว* บนนิ้วไว้แน่น

หากเป็นเมื่อครู่เขายังจับทางไม่ถูกว่าซื้อจื่อผู้นี้มีความคิดอะไร แต่ ตอนนี้เห็นสาวใช้ข้างกายลู่เยียนที่ถลึงตาจ้องเขาอยู่ก็เข้าใจเรื่องราวทันที ที่แท้หญิงสาวในร้านไม่อยู่สุข สงคนไปแจ้งทางการแล้ว

เมื่อรู้สาเหตุหลงจู๊จิ้นก็ไม่พูดไกลเกลียดอีก รีบหมุนตัวไปจัดการ เรื่องที่เหลือ ที่ควรชดใช้ก็ชดใช้ ที่ควรช่อมก็ช่อม อย่างไรเสียนายของเขา ก็มีคำพูดไว้แล้วว่า 'สิ่งสำคัญไม่ใช่เงิน แต่เป็นคนที่อยู่ข้างใน'

เมื่อเป็นเช่นนี้ ห้าวันให้หลังค่อยมาอีกครั้งก็แล้วกัน

* แหวนนิ้ว คือปลอกนิ้วสำหรับสวมนิ้วหัวแม่มือขณะยิงธนู มักทำจากหยกหรือกระดูกสัตว์ จึงใช้เป็น เครื่องประดับด้วย

ได้ยินเสียงคำเจ็บบ้านของหลงจื๋นเห็นเงินก็รู้ว่าแผนการถ่วงเวลา
ของตนเองสัมฤทธิ์ผลแล้ว นางก้มหน้าเช็ดคราบเลือดบนหลังมือที่ถูก
ขวดกระบี่ของเคลือบบาดแล้วค่อยลุกขึ้นช้าๆ

เสียงซุชิบข้างนอกกำลังดังอยู่ก็เห็นหญิงสาวงดงามผู้หนึ่งปรากฏ
ขึ้นตรงหน้า

ผมยาวของนางสยายอยู่ด้านหลัง ท่วงท่ากิริยาสง่างามเยื้องย่าง
ไปทางลู่เยียน ดวงตามีม่านน้ำคูนั่นซ่อนความงามเอาไว้ แต่ด้วยท่าที่
ตระกัลลำบากนี้เพิ่มความงามที่ไม่ธรรมดาให้นางส่วนหนึ่งได้พอดี

ในกลุ่มคนมีเสียงกระซิบชื่นชมดังออกมาหลายเสียง

"ที่บอกว่าเทพธิดาล้วนเส้น* บนโลกมนุษย์ก็คงมีหน้าตาแบบนี้กระมัง"

ได้ยินคำชื่นชมความงามเกินจริงนี้แล้วลู่เยียนก็ยกมูมปากเหยียด
เล็กน้อย ช้อนตาขึ้นอย่างไม่สนใจนัก

ตอนที่สี่ตาประสานกัน หัวใจของเขารู้สึกเคืองเคียด

จากนั้นเขารู้สึกเหมือนทรวงอกราวกับถูกกระบี่คมแทงทะลุ
ความเจ็บปวดถึงชั่วหัวใจราวคลื่นน้ำถาโถมเข้าใส่เขา

ภาพตรงหน้าดำมืดราวกับตกลงกลางทะเลลึกที่ไร้ขอบเขต หลังจาก
ภาพดำจางไปเขาก็มองเห็นภาพความงามหอมหวานรัญจวนใจ

หญิงสาวนางหนึ่งนอนเปลือยกายอยู่ในอ้อมกอดของเขา

ดวงตาของนางช่างงดงามและกระจ่างสดใส ในช่วงที่ปวดหัว
แทบแตกก็ได้ยินริมฝีปากแดงชยับเปิดปิดเรียกชื่อตอนเด็กของเขา
"ลือเยียน ลือเยียน"

* เทพธิดาล้วนเส้น เป็นบุตรของลู่อู๋ ผู้เป็นต้นกำเนิดของมนุษยชาติในตำนานสร้างโลกของจีนคู่เคียงกับเจ้าแม่
หนี่วว่า ว่ากันว่ามีรูปโฉมงดงามและเล่นพิณได้ไพเราะ

3

"สื่อเย็น ลู่อื่น"

ได้ยินคำพูดอ่อนหวานจับใจเช่นนี้ลู่อื่นก็ยกมือทาบทรวงอก

ในระหว่างที่ใจลอย ลมหนาววูบหนึ่งก็พัดมา เสียงดังเอี้ยดอาด
ดังขึ้นเหนือหัว ป้ายเหนือประตูร้านรวงครืนลงมา

เส้นจินตาริ้วมือไว เดินขึ้นหน้าสองก้าว ยื่นมือไปคว้าข้อมือลู่อื่น
ดึงมา "ได้เท่าระวัง!"

ทั้งสองคนเอี้ยวตัว ก่อนจะได้ยินเสียงป้ายเหนือประตูร้านตกลง
บนพื้นดังตึง

บนชายคาร้าน เกล็ดหิมะโปรยปราย

ลู่อื่นถูกความเคลื่อนไหวครั้งใหญ่นี้ดึงดูดกลับมา ภาพตรงหน้า
ชัดเจนขึ้นอีกครั้ง

เขาก้มลงมองนิ้วมือเรียวยาวขาวเนียนหลายนิ้วที่ข้อมือของเขา

ร่างกายก็พลันแข็งเกร็ง ยกมือขึ้นสะบัดการแต่ต้องจากนาง

เส้นเงินตะลึงไป สองแก้มปรากฏรอยแดงเรื่อ รู้สึกร้อนใจไม่สบายใจ
ขึ้นมา นางอยากจะเอ่ยปากอธิบายว่าตนเองประสงค์ ไม่ได้คิดจะ
เสียมารยาท แต่ก็กลัวว่าอธิบายมากไปจะยิ่งอึดอัดจึงปล่อยเลยตามเลย
พอดคิดถึงเรื่องมารยาทแล้วเส้นเงินก็กัดขอบปาก ย่อตัวลงคำนับ

ชายหนุ่มพลางพูดเสียงเบาว่า "ขอบคุณได้เท่าที่เมื่อครู่ยื่นมือเข้าช่วย"

ความเจ็บตรงทรวงอกของลู่อื่นยังไม่จางหายไป ครั้นได้ยินเสียง
ของนางก็ขมวดคิ้ว ปรับลมหายใจครู่หนึ่ง ตอบว่า "แม่นางไม่ต้องขอบคุณ
นี้เป็นงานในส่วนของคุณอยู่แล้ว"

พูดจบเขาก็ลูบข้อมือตามจิตได้สำนึก เป็นจุดที่เส้นเงินเพิ่งสัมผัส
ไปเมื่อครู่พอดี

เส้นเงินก้มหน้า ย่อมเห็นการกระทำของเขอย่างชัดเจน

พอเห็นการกระทำแบบนี้แล้วรอยแดงบนใบหน้าเส้นเงินก็กระจาย
ไปถึงตึงหูในทันที ไม่ใช่เพราะนางเขินอาย ทว่าตั้งแต่เด็กจนโตนางไม่เคย
ถูกผู้อื่นรังเกียจแบบนี้มาก่อน

นางอ้าปากไม่ได้ส่งเสียงพูด สุดท้ายยังคงกลืนคำที่อยากพูดกลับลงไป

พวกเขาพบกันโดยบังเอิญเท่านั้น วันหน้าคงไม่ได้พบกันอีก ถูก
รังเกียจหรือไม่ไม่สำคัญเลย

ผ่านไปเพียงชั่วครู่ลู่อื่นก็นำองครักษ์หมุนตัวเดินจากไป เส้นเงินก็
เดินเข้าในร้านพร้อมกับซิงซี

แสงยามพลบค่ำค่อยๆ เข้มขึ้น แสงสีแดงแผ่ทั่วท้องฟ้า

พ่อบ้านของจวนเจิ้นก็วกงเห็นลู้อยู่ยืนเลิกงานกลับมาก็รีบโค้งตัว
คารวะเขา

ลู้อยู่ยืนพยักหน้าตอบกลับ หลังจากสั่งการเสียงเบาหลายประโยค
แล้วก็ก้าวยาวเร็วอ้อมระเบียบทางเดินยาวและเข้าไปที่เรือนซุ่หนึ่ง

เขานั่งอยู่หน้าโต๊ะหนังสือ มองดูข้อมือตนเองที่เคยถูกนางจดไว้
ขณะเดียวกันก็คิดถึงภาพราวอยู่ในความฝันเมื่อครั้งแหวตานั้นราวกับทะเล
ลึกล้ำ

ถึงแม้เขาจะพูดกล่อมตนเองไม่หยุดว่านี่เป็นเพียงความบังเอิญ
เท่านั้น

แต่ผิวพรรณขาวสว่างตาอย่างนั้นไผ่สาวงามเหนือกระดูกไหปลาร้า
รวมถึงไถกายร้อนรุ่มยามใกล้ชิดกันยังคงติดตรึงในหัวของเขา

ในตอนนี้อยู่ท่ากายนภายในห้องมีควันลอยเอื่อยออกมา กลิ่นหอม
เย้ายวนใจปกคลุมไปทั่วเหมือนกลิ่นจากปลายนิ้วของนางเหลือเกิน

หลังจากผ่านไปชั่วครู่เขาก็ยืมเยาะตนเองในทันใด

ใช่ เขายอมรับ คุณหนูสามที่ตกระกำลำบากของสกุลเสิ่นนางนั้น
รูปโฉมไม่เบาเลยทีเดียว แต่หญิงสาวที่มีความงามเหนือใครบนโลกนี้มี
มากมายนัก เขาคงไม่ถึงขั้นที่ว่าเพราะนางมีความงามน่าหวั่นไหว ใน
ช่วงเวลานั้นก็เกิดความคิด...อย่างนั้นขึ้นกระมัง

ลู้อยู่ยืนครุ่นคิดอยู่นานมาก ยังคงจับต้นชนปลายไม่ถูก

เขาทำอะไรล้วนดูที่หลักฐานยืนยัน ไม่ชอบวิเคราะห์สิ่งที่สมมติขึ้น
เหล่านี้เลย

สุดท้ายเขาเอาภาพฝันอันงดงามจากนี้ทั้งหมดสรุปรวมว่าช่วงที่

ผ่านมานั่งอยู่แต่ในศาล เหน็ดเหนื่อยเกินไป หรืออาจเป็นเพราะเขาเล็ดลม
พลุ่งพล่านตามประสาคนหนุ่ม

พอคิดแบบนี้เขาก็ลุกขึ้นเดินไปที่ห้องอาบนํ้า ตอนที่กลับมาฟาก็
มีดสนิทแล้ว

แสงเทียนดับลงต้อนรับกลางคืนที่ยาวนาน

ไม่คิดเลยว่าเขาจะเข้าสู่ความฝันอีกครั้ง...

เขาลืมตาขึ้นช้าๆ พบว่าตนเองอยู่ที่ระเบียงทางเดินยาวของ
จวนเจิ้นกั๋ว⁺

แสงจันทร์ยามค่ำคืนมืดสลัวทำให้จวนเจิ้นกั๋ว⁺ ที่ดูมืดดัดแต่เดิมมี
ความรู้สึกเศร้าสลดอย่างบอกไม่ถูกเพิ่มขึ้นเล็กน้อย

เขามองไปทางซ้ายมือ

สู่ตระเบียงทางเดินยาว หยางจยงยกคอเสื้อของชายหนุ่มผู้หนึ่งกดไว้
บนผนัง พูดอย่างโกรธกรี้เยี้ยวว่า "ไปเต้าเหียน เจ้าเป็นหมอเทวดาไม่ใช่หรือ
ในเมื่อเป็นหมอเทวดา เหตุใดโรคของซือจื่อจึงรักษาไม่หาย"

ชายหนุ่มโบกมือไม่หยุด "ซือจื่อมีบุญคุณต่อข้า ถ้าช่วยได้ ข้าจะไม่ช่วย
ได้อย่างไร แต่ซือจื่อในตอนนั้นที่ได้รับไม่ใช่เพียงบาดแผลธนู ที่ถึงชีวิต
จริง ๆ คือพิษบนธนูนั้น! ข้าเดินท่องแดนซือวี่* มาหลายปีย่อมรู่ว่านั่นคือ
พิษงู** ชนิดหนึ่งชื่อว่า 'เหยา' มีเพียงราชสำนักซือวี่เท่านั้นที่มี ตอนที่
พิษเหยาเข้าสู่ร่างกายไม่มีความผิดปกติอะไร แต่หลังจากนั้นสามปีจะดู

* ซือวี่ คือดินแดนทางตะวันตกของด่านอวี่เหมินและด่านหยางกวนในสมัยราชวงศ์ฮั่น ปัจจุบันคือบริเวณ
เขตปกครองตนเองซินเจียงอุยกูร์ ทางใต้ของเทือกเขาเทียนชาน (เทียนชานหวนลู่) เรือยไปจนถึงทางตะวันตก
ของที่ราบสูงปามีร์ รวมถึงแถบเอเชียกลาง เอเชียตะวันตก และอินเดีย

** ตามตำนานเชื่อกันว่าเป็นพิษงูที่ถูกคนเพาะเลี้ยงโดยการนำหนอนพิษร้ายแรงมาอยู่ด้วยกันและ
ปล่อยให้กัดกินกันเองจนเหลือเพียงตัวสุดท้ายที่แข็งแกร่งที่สุด

เลือดของคนจนแห้งและชิงเอาชีวิตไป"

เมื่อฟังคำพูดนี้แล้วหยางจงก็เอ่ยเสียงสั้น "ไม่มียาถอนพิษจริงหรือ"

ชายหนุ่มพยักหน้า "ต่อให้บนโลกนี้มียาถอนพิษก็ไม่ทันกาลแล้ว เวลาสามปี พิษเหยาแทรกซึมไปทั่วร่างกาย ไม่มีทางช่วยได้อีกแล้ว"

หยางจงฟังแล้วสองมือกุมขมับและทรุดตัวลงทันที สีหน้าเจ็บปวด ยิ่งกว่าคำพูดใดจะบรรยายได้

ผู้เยียนที่ยืนอยู่ด้านข้างฟังคำพูดของพวกเขาไม่เข้าใจ เขาขมวดคิ้ว เดินขึ้นหน้า อยากจะไปสอบถามหยางจงสักหน่อย

บาดแผลจากธนูอะไร เขาไม่เคยมีแผลจากธนูเลย

แต่พอยกเท้าเขาก็ตัวหนักอึ้ง ภาพตรึงหน้าพลันเปลี่ยนไป...

ห้องชั้นในของเรือนชู้หนึ่งมีควันโขมง กลิ่นยาที่สับสนจุกกลายไปทั่ว เขาโบกมือเบี่ยงหน้าตนเอง หลังจากเห็นชัดเจนก็เบิกตาโตในทันที

เขามองเห็นตนเองนอนหายใจรวยรินอยู่บนเตียง สองตาฝ้าฟาง สีหน้าซีดขาว ผมเต็มไปด้วยสีเงิน เหมือนอายุมากขึ้นสิบปี

เขารีบเดินขึ้นหน้า จ้องมองไป กลับพบว่าในมือของตนเองกำ ถุงหอมสีขาวยาวใบหนึ่งเอาไว้

บนถุงหอมนั้นปักอักษรตัวเล็กๆ ไว้ตัวหนึ่ง...'เงิน'

พอมองดูอักษรตัวนี้ผู้เยียนคิดอะไรขึ้นมาบางอย่าง ทันใดนั้นก็รู้สึก เหมือนฟ้าผ่าลงเหนือหัว

หยางจงไม่สนใจมารยาทเหมือนที่ผ่านมา คุณเข้าหน้าเตียงพลางพูด ปนสะอื้น "ถึงแม้ชื่อจื่อจะไม่ให้ข้าพูดถึง แต่ในใจข้ารู้ดี ต่อให้ผ่านไป สามปีแล้วในใจชื่อจื่อก็ไม่เคยลืมแม่นางเดินเลย เมื่อเป็นเช่นนั้นเหตุใดจึง

"ไม่อ่านจดหมายที่นางทิ้งไว้ให้ท่านเล่า"

ลั่นเสียงพูดของหยางจาง คนบนเตียงก็ยิ้ม

ลู่อื่นร่าเริงกับได้ยินเสียงในใจของตนเอง...ถ้านางเขียนสิ่งที่ข้า
อยากเห็น เช่นนั้นข้าคงอ่านไปนานแล้ว

คำพูดจากลาปกติล้วนเป็นความเจ็บปวด ในเมื่อใจของนางมีผู้อื่นอยู่
เขาก็ใจแข็งพอจะปล่อยนางไป

แต่เขายอมถอยถึงขั้นนี้แล้วก็ไม่อยากจะเห็นประโยคที่ว่า 'ถ้ามี
ชาติหน้า...'

ในสายตาของเขาลู่อื่น คนมีเพียงชาตินี้ ไม่มีชาติหน้า ที่พูดว่า
ชาติหน้าก็เป็นเพียงสัญญาปากเปล่าเท่านั้น เชื่อถืออะไรไม่ได้

ก่อนจะหลับตาลง เขาย้อนคิดถึงเรื่องราวชาตินี้ของตนเองในเวลาสั้นๆ
เขาจำได้ถึงฝ่ามืออันอบอุ่นของท่านย่า จำได้ถึงคำอบรมสั่งสอน
ของบิดามารดา จำได้ถึงตอนที่ผ่านการสอบหน้าพระที่นั่งในวัยสุมหมวก*
และจำได้ถึงคืนเข้าห้องหอที่เรียบง่าย

ยี่สิบเจ็ดปีแม้จะสั้น แต่ก็ยาวเช่นกัน

เมื่อสายตาค่อยๆ พร่าเลือน เขาเอ่ยปากพูดเสียงแหบแห้ง "รอ
ข้าตายแล้ว เจ้าก็เอาของในจวนข้าไปทิ้งให้หมด อย่าให้ท่านแม่ข้าเห็น...
สำหรับจดหมายฉบับนั้นแล้วแต่เจ้าจะจัดการ ทำอย่างไรก็ได้ แค่อายเดียว
คือห้ามเผา"

เขากลัวว่าอยู่ในยมโลก เห็นอักษรราวเห็นหน้า จะเป็นความทรมาน
ทำร้ายจิตใจอีกครั้ง

* ชาวจีนในสมัยโบราณเมื่อผู้ชายอายุครบยี่สิบปีต้องเข้าพิธีสุมหมวกเพื่อแสดงถึงความเป็นผู้ใหญ่ จึงเรียกรวมกันว่าวัยสุมหมวก

วันที่จวนเงินกู้วงแหวนผ้าบางสีขาวไว้ทุกขั้วนั้นเป็นช่วงปลายฤดูใบไม้ร่วงแล้ว

เขามองดูมารดาของเขา องค์หญิงใหญ่จิ้งอันที่มีความภาคภูมิใจยิ่งผยองผู้นั้นคุกเข่าอยู่กลางโถงไปอัน ไน้มตัวไปข้างหน้า ปิดหน้าร้องไห้อย่างสิ้นหวัง

บิดาของเขาประคองมารดาพลงพุดเสียงเบาว่า "เยียนเกอเออร์ ถูกณูครั้งนี้ นับว่ามีเกียรติมาก"

ดูถึงตรงนี้ลู่อื่นก็รู้สึกว่อากาศรอบข้างเบาบางลงทุกที ความเจ็บที่ทรวงอกค่อยๆ รุนแรงขึ้น ไม่เพียงแค่ว่าทรวงอก อวัยวะต่างๆ ของเขาล้วนเริ่มบีบตัวจนเจ็บขึ้นมาราวๆ

เขาไม่ได้ยินอะไรอีกเลย ภาพทุกอย่างตรงหน้าหายไปทันที

ลู่อื่นที่อยู่บนเตียงดูเหมือนคนใกล้ขาดใจที่ถูกกรอกอากาศเข้าตัว ลูกพรอดขึ้นนั่งและสุดท้ายใจเข้าเหือกใหญ่

เขาก้มหน้ามองสองมือที่ล้นเทาของตนเอง เป็นครั้งแรกที่สัมผัสได้ว่าอะไรเรียกว่าลนลานทำอะไรไม่ถูก เขาบังคับให้ตนเองสงบลงและกลับไปย้อนคิดถึงแต่ละฉากในหัวเมื่อครู่

เขาจับรายละเอียดได้อย่างหนึ่ง ถูกลมสีขาวยาวนั้น บนนั้นปักอักษร 'เงิน' เอาไว้

พอคิดถึงตรงนี้เขาก็หัวเราะเยาะออกมาทันที

ต่อให้เป็นความฝันก็ไม่ควรจะเหลวไหลแบบนี้

ไม่พูดถึงว่าเหตุใดเขาจึงถูกพิษ และเหตุใดอายุใกล้สามสิบปีแล้วยังไม่มีภรรยาไม่มีลูก แต่มีจุดหนึ่งที่เขาไม่เชื่อเด็ดขาดว่าตนเองจะคิดถึง

คนผู้หนึ่งอย่างอ่อนแอแบบนั้น

หากนี้ไม่เหลวไหลแล้วคืออะไรเล่า

เขาด้านหนึ่งปฏิเสธความฝันทั้งหมดเมื่อครู่ ด้านหนึ่งเพราะความรู้สึก
แทบขาดใจที่เหมือนจริงเหลือเกินทำให้สั่นหลังเย็นวาบ

เขานั่งอยู่ตรงหน้าต่างไม่ขยับเขยื้อนอยู่เป็นนาน

ตอนที่ด้านนอกมีเกล็ดหิมะเล็กๆ โปรยปรายเขาก็สังเกตเห็นในทันที
ภาพประหลาดแต่ละฉากเหมือนจะเกิดขึ้นหลังจากไปที่ตลาดตะวันตก
และได้พบนาง

พอคิดถึงตรงนั้นเขาก็เข้าใจกระจ่าง

เป็นนางที่มีปัญหา เป็นผงหอมที่ร้านไปเชียงมีปัญหา ผงหอมที่
กระจายเต็มพื้นเมื่อวาน เป็นไปได้มากกว่าเขาอาจจะสูดผงยาที่ทำให้
คนประสาทหลอนเข้าไป

หลังจากมันใจยิ่งขึ้นเขาก็ไม่ยากรออีกต่อไป รีบเปลี่ยนชุดขุนนาง
แล้วเรียกหยางจงมาพาลางเอ่ย "ไปหาท่านหมอมาสามคน"

หยางจงไม่เข้าใจเรื่องราว รีบถามว่า "ชื่อจื่อรู้สึกไม่สบายตัวหรือ
ขอรับ"

ลู่อิเย่นขมวดคิ้ว พุดเสียงเข้มว่า "ข้าจะออกไปสืบคดี"

หยางจงเห็นนายของตนเองมีสีหน้าเคร่งเครียด คิดว่าเกิดเรื่องใหญ่
อะไรขึ้น แต่ก็ไม่กล้าถามอะไรมากอีก รีบไปหาท่านหมอสามคนในเมื่อ

ยามเงินสามเค่อ* ลู่อิเย่นนำคนขบวนหนึ่งเดินผ่านตลาดมาที่หน้า

* ยามเงิน คือช่วงเวลา 07.00 น. ถึง 09.00 น. 'ยามเงินสามเค่อ' จึงหมายถึงเวลา 07.45 น.

ประตูลานไปเสียงอีกครั้ง

ป้ายเหนือประตูลานไปเสียงซอมนเสร็จและถูกแขวนขึ้นไปแล้ว

ลูเอียนจ้องมองหญิงสาวในห้องที่ดูอยู่ในโอวาท ดูแล้วไม่มีพิษภัย
กำลังยกนิ้วดีดลูกคิดอยู่ไฟโกรธไร้สาเหตุกลุ่มหนึ่งก็พุ่งขึ้นมาในใจ อีกครู่
หากเขาตรวจพบว่าในร้านนี้มีอะไรที่ไม่ควรมี เขาจะคุมตัวนางไปที่ศาลด้าหลี่
ด้วยตนเอง

ในขณะที่เดียวกันเส้นเงินก็รับรู้ถึงความรู้สึกเหมือนหนามแทงหลัง
มือที่ดีดลูกคิดชะงักไปทันที นางมองไปข้างนอกช้าๆ

พอมองไป มือเล็กของนางก็กำเป็นหมัดด้วยความตกใจ

ชายหนุ่มผู้นั้นอยู่ไม่ไกลออกไป ไข่แวงตานิ่งเงียบราวพญาเหยี่ยว
คูนั่นจับจ้องมาที่นาง

สี่ตาประสานกันอีกครั้ง ลูเอียนพูดเสียงเข้มกับเหล่าท่านหมอที่อยู่
ด้านข้าง "ตรวจสอบ อย่าให้ตกหล่นแม้แต่ขวดเดียว"

4

วันที่หกเดือนสิบ ยามเย็นสามเค่อ

"ตรวจสอบ อย่าให้ตกหล่นแม้แต่ขวดเดียว"

สิ้นเสียงพูด องครักษ์ของที่ว่าการณ์ครหลวงก็เข้าล้อมร้านไปเซียง
ไว้ในทันที

ลู่เยียนก้าวเท้าข้ามธรณีประตู สะบัดชายแขนเสื้อพลางพูดกับ
เสิ่นเจินว่า "ขอให้คุณหนูเสิ่นเอาผงหอมที่วางไว้บนชั้นและที่ซ่อนไว้ใน
ห้องเก็บของของร้านออกมาให้หมดและตั้งวางให้ดี"

เสิ่นเจินได้ยินคำว่า 'ซ่อน' ที่เส่งหูนั้นแล้วก็ขมวดคิ้วเล็กน้อย ก่อนจะ
ลุกขึ้นช้าๆ พูดว่า "ได้แต่ถ้าลู่นี้หมายความว่าอย่างไร"

ลู่เยียนสีหน้าเป็นปกติ พูดไปตามกฎระเบียบ "องครักษ์ผู้หนึ่ง
ข้างกายข้า เมื่อวานหลังจากมาที่นี้ก็หมดสติไม่ยอมฟื้น สาเหตุยังไม่แน่ชัด
มาที่นี่ก็เพื่อตรวจสอบเรื่องน่าสงสัยตามระเบียบ ถ้าผงหอมของแม่นาง

"ไม่มีปัญหา..." เขาชะงักไปเล็กน้อย จากนั้นชี้ไปที่ข้างนอกพลางพูดว่า
"คนที่อยู่ข้างนอกจะจากไปในทันที"

เส้นเงินพึงจบแล้วในใจรู้สึกเคร่งเครียดอย่างยิ่ง

เมื่อวานกว่าจะได้คนทวงหนี้ไปได้ไม่ถนัดนัก วันนี้เหตุใดจึงหาเรื่อง
กับคนของทางการได้อีก นับจากการถูกค้นร้านในครั้งก่อนเส้นเงินรู้สึก
หวาดหวั่นกับภาพเหตุการณ์เช่นข้างนอกนั้น กลัวว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้น
เสมอมา

นางเดินเข้าไปหาและพูดอย่างระวังตัวว่า "บนตัวได้ทำลूमี่หนังสือ
คำสั่งตรวจค้นหรือไม่" ที่เส้นเงินถามเช่นนั้นก็เพราะรู้ว่าทางการสืบคดี
หากไม่มีหลักฐานแน่ชัดจะไม่มีหนังสือคำสั่งตรวจค้นแน่นอน

สายตาทำทางไม่ยอมให้ความร่วมมือของเส้นเงินแบบนี้ในสายตา
ของลูเอียนเป็นการกระทำของคนกลัวความผิด

เขาเหลือบมองหยางจวงแหวหนึ่ง หยางจวงก็รีบยื่นหนังสือคำสั่ง
ตรวจค้นแผ่นหนึ่งมาให้ทันที

ทำหนังสือคำสั่งมีตัวอักษรลงไว้อย่างชัดเจนว่า 'ลูเอียน'

"คุณหนูเส้นเงินมอบกุญแจห้องเก็บของมาก็พอ ข้าจะให้คนไปช่วยเจ้า
ขน อย่างไรก็ตามเสียในที่ว่าครหลวงมีงานมากมาย จะเสียเวลาไม่ได้"
พูดจบเขาก็ไม่รอให้เส้นเงินตอบ กลับโบกมือทันที

องค์กรข้างนอกบุกเข้าประตูมา

เส้นเงินมองดูหนังสือคำสั่งตรวจค้นในมือ ในใจหวาดหวั่นจนผล่อ
ตึงกระดาดขาด

พอเห็นดังนั้นลูเอียนก็เอ่ยปากพูดอีกครั้ง "ของของทางการ ห้ามทำลาย

แม้แต่่น้อย"

เส้นเงินตะลึงงัน นิ้วมือชะงักอยู่ที่เดิม นางรู้ว่าอีกฝ่ายเตรียมการมาพร้อมสรรพ คิดจะหลบคงหลบไม่พ้นแล้ว จึงหมุนตัวเดินกลับไปโต๊ะตั้งเปิดลิ้นชัก หยิบกุญแจพวงหนึ่งออกมาและยื่นให้ลูเยียน

ลูเยียนคว่ำมาแล้วเดินขึ้นหน้าไปเจ็ดก้าว เปิดประตูห้องเก็บของก่อนจะสั่งให้องครักษ์รีบขนของ ส่วนตนเองยืนอยู่ข้างเส้นเงินคอยจับตามองนาง ด้วยกลัวว่านางจะใช้วิชามารอะไรมาทำให้คนหลงใหลอีก

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่พวกเขาก็ยกหีบใหญ่หลายใบมาที่กลางห้องในร้าน

องครักษ์หนึ่งในนั่นก้าวออกมาโค้งคำนับพร้อมพูดว่า "ได้เท่า ในห้องเก็บของว่างเปล่าแล้ว ข้าน้อยลงเคาะผนังดู ไม่มีห้องลับอื่นขอรับ"

ลูเยียนพยักหน้า ก็มลงมองเส้นเงินแล้วพูดว่า "เจ้าออกมาตามจริงมีเท่านี้หรือ"

เส้นเงินเงยหน้ามองเขา แหวตาบริสุทธิ์ยิ่ง "เดิมที่ยังมีอีกบ้าง แต่เมื่อวานถูกคนทำลายทิ้งไป"

ลูเยียนย้อนคิดถึงเหตุการณ์เมื่อวานครู่หนึ่งจึงส่งเสียงตอบ "อืม"

ไม่ช้าท่านหมอสามคนก็เดินเข้ามา พวกเขาเปิดขวดเหล่านั่นออกทีละขวด ดมดู ใช้นิ้วบด ดมดูอีกครั้ง แล้วใช้นิ้วบดอีกครั้ง หลังจากตรวจสอบทั้งหมดเวลาก็ผ่านไปเต็มหนึ่งชั่วยามแล้ว

พวกเขารายงานทีละคนจากซ้ายไปขวา "เรียนได้เท่า ตลบหลายใบนี้เป็นผงชาตชั้นเลิศ เป็นของที่หญิงสาวใช้กัน ขวดปากแคบหลายใบนี้เป็นน้ำมันผสมหอม ทางนี้ยังมีสีผึ้งทาปากที่เพิ่งทำออกมาไม่นานจำนวนหนึ่ง"

อีกคนพูดว่า "ทางข้าล้วนเป็นผงที่ชนมาจากแดนไกล เป็นผงแบ่งขาวของหงใจ"

ทางด้านคนสุดท้ายมีหลายประเภทที่สุด การพูดของเขาค่อนข้างซ้ำพูดอย่างเนิบนาบว่า "ที่ข้าล้วนเป็นพวกวิธฤติบเครื่องหอม นอกจากนี้มีชะมดเขียง อบเชย ดอกเบญจมาศ ดอกมะลิ ยังมีกำยานเส้น กำยานขดกำยานก้อน หมอนหอม ไม่มีอย่างอื่นเลย"

ลูเอียนเป็นรองผู้ว่าการนครหลวงยอมรู้จักยาจำนวนหนึ่ง หลังจากเขาอดทนฟังจนจบก็ขมวดคิ้วแน่น พูดเสียงเข้มว่า "ตรวจสอบละเอียดแล้วหรือ"

ทั้งสามคนพยักหน้าพร้อมกันและพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า "ตรวจสอบละเอียดหมดแล้วขอรับ"

เห็นได้ชัดว่าลูเอียนไม่เชื่อผลลัพธ์นี้ เขาใช้หางตากวาดมองสีหน้าเคร่งเครียดของเลินจินและมือเล็กที่สั่นเทาแวบหนึ่งก็คิดขึ้นในทันใดว่าต้องมีที่ใดหลุดรอดไปแน่นอน

หลังนั่งเงียบไปครู่ใหญ่ลูเอียนจึงหันไปพูดกับทุกคนว่า "พวกเจ้าออกไปก่อน ไม่มีคำสั่งของข้าห้ามปล่อยคนเข้ามา"

เมื่อทุกคนออกไปแล้ว ในเวลานี้ภายในห้องเหลือเพียงพวกเขาสองคน ลูเอียนกวาดตามองไปรอบห้องอย่างรวดเร็วหนึ่งรอบ สุดท้ายสายตา ก็ไปหยุดที่บนตู้ไม้จันทร์หอมตัวเตี้ยณลุลาอยู่หนึ่ง

บนนั้นวางพัดไว้สองเล่ม เล่มหนึ่งพัดเป็นใบโพ* ที่ปักรูปดอกให้ถึง** อีกเล่มเป็นพัดจีบที่วาดภาพศาลาริมน้ำจวนอันเอาไว

* ใบโพ คือใบปาล์ม

** ดอกให้ถึง หรือ Chinese Flowering Apple เป็นพืชตระกูลแอปเปิ้ล ดอกมีทั้งสีขาว สีชมพูอ่อน และสีแดง

เขาเดินเข้าไปหยิบพัดจีบ สะบัดคลี่ให้กางออกแล้วหมุนตัวมา
เส้นเงินคิดว่าเมื่อครู่ถือว่าจบเรื่องแล้ว เห็นลู่อื่นเดินมาทางตนเอง
อีกครั้งก็ถอยหลังไปหนึ่งก้าวและพูดว่า "นี่ได้ทำอะไรจะทำอะไร"

ลู่อื่นไม่พูดอะไรกับนางมาก ใช้ร่างกายที่สูงใหญ่ของเขาและ
บารมีของการเป็นขุนนางมานานบีบบังไปชิดผนัง

เพียงชั่วพริบตาชุดขุนนางสีม่วงเข้มนั้นก็อยู่ห่างจากเส้นเงินเพียง
ครึ่งเหยยะ* เท่านั้น

เสียงของเขาบางเบาราวกับลมหนาวประหลาดดูบหนึ่ง "คุณหนูเส้น
ให้ความร่วมมือข้าคันตัวด้วย ยกแขนขึ้นมา"

เส้นเงินมีชาติกำเนิดเป็นบุตรสาวภรรยาเอกจวนโหว ไม่เหมือน
หญิงสาวทั่วไปที่เห็นคนของทางการแล้วก็กลัวเกรงอย่างมากจนยินยอม
ทุกอย่าง นางกลัวก็ส่วนกลัว แต่ยังคงมีสติอยู่บ้าง "ข้าว่าได้ทำตามที่
ไม่เหมือนมาทำงานของทางการ แต่เหมือนมารั้งแกเข้าซึ่งเป็นหญิงสาวที่
ไม่มีทางสู้ผู้หนึ่ง"

ลู่อื่นได้ยืนางพูดเบี่ยงเบนเป้าประสงค์จึงหัวเราะเยาะพลางเอ่ย
ว่า "ถ้าข้าคิดรังแกเจ้าย่อมมีเป็นพันหนี่วิธี อย่าพูดเล่นลั่น ยกแขนขึ้น"

เส้นเงินแม้จะกลัว แต่ยังคงกัดฟันพูดว่า "ที่ว่าการนครหลวงไม่มี
เจ้าหน้าที่หญิงหรือ"

ลู่อื่นไม่พูดจา แต่แววตาเย็นชาและพร้อมจู่โจมนั้นกำลังบอกนาง
ว่า 'อย่าบีบให้ข้าลงมือ'

ที่ว่าการนครหลวงได้โยกตัวเจ้าหน้าที่หญิงมาจริง แต่บางครั้งเพื่อ

* เหยยะ (จื่อ) เป็นหน่วยวัดความยาวของจีนสมัยโบราณ เทียบระยะประมาณ 10 นิ้ว หรือหนึ่งส่วนสามเมตร
ปัจจุบันยังใช้คำนี้ในความหมายว่า 'พูด'

ความรวดเร็ว ไม่ให้พลาดหลักฐาน ก็จะทำให้ผู้เป็นหัวหน้าลงมือเอง ถึงแม้ชายหญิงจะมีความแตกต่าง แต่สามารถใช้สิ่งของทดแทนได้

เส้นเงินกลั่นหายใจเยยหน้าขึ้นจ้องมองเขา อย่างไรก็ตามก็ไม่อยากจะยกแขนขึ้น เล็บแหลมแอบเพิ่มแรงกดจนเนื้อบนฝ่ามือเป็นรอยแดงแล้ว

ลู่อื่นย่นขยับเข้าไปอีกหนึ่งก้าวเล็ก ครานี้ทั้งสองคนใกล้จะแนบชิดกันอยู่แล้ว ไอย่นรอบตัวของลู่อื่นย่นทำลายแนวป้องกันของเส้นเงินลงอย่างสิ้นเชิง นางหลับตาลงและยกสองแขนขึ้นสูง

ปลายนิ้วสั่นเทา ในใจขีดข่วนถึงขีดสุด

ลู่อื่นย่นรู้ว่านางเป็นหญิงและยังไม่ออกเรือน เห็นนางให้ความร่วมมือในการค้นตัวจึงเก็บความคิดจะข่มขู่ กำพัดจีบยื่นไปที่ตัวของนาง

ด้ามพัดเพียงแต่ถูบนาง ตัวของนางก็ราวกับบุปผาที่เต็มจนสุก...แดงไปทั่ว

แม้มีระยะห่างจากด้ามพัดและเสื้อผ้ากัน ลู่อื่นย่นยังคงรับรู้ได้ว่านางกำลังตัวสั่นอยู่

ลู่อื่นย่นไม่มีจุดประสงค์อื่นแฝง ใช้ด้ามพัดแนบไปบนแขนของนางที่ยกขึ้นมา ไล่ไปตามส่วนเว้าโค้งของนาง เลื่อนลงล่าง มือของเขาไม่เบาไปไหนสักไป ตบและสะบัดไล่ไปมาอยู่บ่อยครั้ง ตั้งแต่ต้นจนจบ ตรวจค้นไปที่ละจุด ไม่มีจุดใดไม่ถูกตรวจอย่างละเอียด

มีเพียงสองจุดนั้น เขาคิดไปคิดมาแล้วก็ไม่ได้แตะต้อง

"หมูนตัว"

เส้นเงินกัดริมฝีปากแน่น กลั้วว่าตนเองจะส่งเสียงอะไรออกมา

ทั้งห้องเหลือเพียงเสียงขยับเท้าและเสียงสวบสาบของเสื้อผ้าที่เสียดสีกัน

ยามนี้นางหันหลังให้เขา รู้สึกไม่สบายใจยิ่งขึ้น แต่เพราะเขาเลี้ยงจุดที่นางกลัวว่าเขาจะแตะต้องที่สุด คิดว่าเขาคงไม่ได้เกิดตันทา จึงส่งเสียงขอร้องเขา "ได้ทำเร็วสักนิดได้หรือไม่"

ลู่เยียนใช้ด้ามพัดแตะแผ่นหลังของนางตรวจค้นขึ้นส่วนบน ทันใดนั้นก็ไปชะงักอยู่ที่แถวคอของนาง

กลิ่นผมหอมฟุ้งกระจาย เขานึกถึงไผ่สาวงามในความฝันของเขา เมื่อนั้นขึ้นมา

ทุกอย่างในความฝันนั้นเข้ามาสู่สายตาของเขาอีกครั้ง เขารวบรวมทุกฝั่ผลึก ทำเหมือนเจ้าบ่าวพลิกเปิดผ้าคลุมหน้าสีแดง ใช้ด้ามพัดเกี่ยวเปิดผมของนางขึ้น

ตาของเขามองนิ่ง ภาพไผ่ตรงหน้าเมื่อนี้กับเมื่อก่อนอยู่ในความฝันนั้นค่อยๆ ทับซ้อนกัน

ตำแหน่งเหมือนกัน ล้วนอยู่แถวต้นคอนวลเนียนเหนือกระดูกไหปลาร้าของนางเช่นกัน

สีหน้าของลู่เยียนสับสนเล็กน้อยก่อนจะดึงมือกลับในทันที
เส้นเงินเห็นเงาที่ปกคลุมข้างกายนางเคลื่อนออกไปแล้วก็หมุนตัวกลับมาทันที

นางใช้แววตาราวแสงสะท้อนน้ำคูนั่นจ้องนิ่งมาที่เขาและพูดออกมาทีละคำว่า "ได้ทำแล้ว ตรวจค้นเสร็จหรือยัง" หากไม่ใช่เพราะชนตาล่างของนางยาว เก่งกว่าหยดน้ำตาเม็ดใหญ่คงจะร่วงลงมาแล้ว

ไม่รู้เพราะเหตุใด ลู่เยียนเห็นสายตาของนางแล้วหัวใจรู้สึกเจ็บปวดทันที เป็นความเจ็บปวดแบบนั้นอีกแล้ว เขาพยายามอดกลั้นและกำหมัด

ไว้ริมฝีปากขยับเอ่ยพูดว่า "ตรวจค้นเสร็จแล้ว"

"มีอะไรไม่เหมาะสมหรือไม่"

"ตอนนี้ไม่มี"

เพราะถูกเขาค้นตัวไปเมื่อครู่ ผมของเส้นเงินจึงยุ่งเหยิงไปหมด นาง
ขอบตาแดง จ้องมองเขาพลางเอ่ยถามว่า "ขอถามได้เท้า ถ้าผมหอมที่ร้านข้า
มีปัญหา แล้วเหตุใดได้เท้าสูงจึงไม่เป็นไร เมื่อวานท่านก็มาเช่นกันไม่ใช่หรือ"

สิ้นเสียงพูด ต่อให้ลูเอียนเป็นคนที่เก่งในการทำหน้านิ่งแบบนี้ ในใจ
ยังทนไม่ไหว รู้สึกผิดอยู่บ้าง

แต่ชายผู้รับราชการมาหลายปี ย่อมไม่ใช่คนที่เส้นเงินพูดสองสามคำ
จะสร้างความลำบากใจให้ได้

เขาก็มองหน้านาง ดวงตาคำหนึ่งปรากฏแก่สายตานางทันที
"ชาวเมืองให้ความร่วมมือทางการในการสืบคดีเป็นหน้าที่อยู่แล้ว ข้าให้
เจ้าดูหนังสือคำสั่งตรวจค้นและทำให้เจ้าหลุดจากข้อสงสัยอีก คุณหนูเส้น
ไม่พอใจอะไรหรือ"

เส้นเงินไม่พูดจา ถึงแม้ในใจมีความไม่พอใจเต็มท้อง แต่ยังคง
ไม่กล้าขัดข้อกับเขา

ลูเอียนมองใบหน้าเล็กของนาง ทรวงอกเจ็บปวดรุนแรงขึ้นอีกครั้ง
ก่อนจะเดินผ่านตัวนาง เอ่ยเสียงเข้มว่า "ข้ายังมีเรื่องอื่นต้องจัดการ ข้างนอก
จะทิ้งคนไว้สองคนช่วยคุณหนูเส้นชนหีบเหล่านี้อีกกลับที่"

พอล่าวจบเขาก็เดินอ้อมจากบังตาที่ทำจากไม้ทาสีแดงและเดิน
จากไปทันที

หลังจากกลับถึงที่ว่าการ ลู่เยียนพบว่าในมือของเขายังกุมพดจีบเล่มนั้นอยู่

บนด้ามพดดูเหมือนยังมีกลิ่นหอมยวนใจเหลือติดมาด้วย

เขาเปิดเอกสารอย่างรำคาญใจ มีไฟซ่อนอยู่เสมออยู่ในอก

หากนางไม่มีปัญหา แล้วความฝันต่อเนืองนั้นมันเกิดอะไรขึ้น หรือจะเป็นเหมือนที่นักพรตในยุทธภพเหล่านั้นพูดกัน เป็นความทรงจำเมื่อชาติก่อน?

ช่างน่าขัน

เขากำลังคิดอยู่ก็ล่วงมาถึงเวลาพลบค่ำ

วันนี้บนถนนคึกคัก พรหมแดงปูเต็มพื้น เสียงพูดคุยกั๊กวาระไม่ขาด ตีฆ้องลั่นกลองกันไม่หยุด เด็กหลายคนกระโดดโลดเต้นไปมา ชี้เกี้ยวมงคล พรางตะโกนว่า "เจ้าสาว! ดูลิ! เป็นเจ้าสาว!"

ทางลู่เยียนยังเขียนเอกสารไม่เสร็จ รู้สึกเพียงว่าช่างนอกเสียงดังเหลือเกินทำให้เขาสีหน้าเคร่งเครียด เหนือหัวมีเมฆดำปกคลุม อยากจะเอาเด็กที่ตะโกนโวยวายช่างนอกเหล่านั้นโยนกลับเรือนไปให้หมด

ช่างนอกเสียงดังขึ้นทุกที รวากับเสียงของแม่สื่อจะทะลุก่อนเมฆอยู่แล้ว

ทันใดนั้นลู่เยียนก็เงยหน้าขึ้น โยนฟูกันชนหมาป่าในมือไปทางกล่องใส่ฟูกัน

ในตอนนี้อเองจึงงงเหลียนผู้ว่าการนครหลวงกับขุนศรีรองผู้ว่าการอีกคนหนึ่งก็เดินเข้ามาพร้อมกัน

รองผู้ว่าการขุนประภมมือคารวะลู่เยียน พุดด้วยรอยยิ้ม "ใต้เท้าผู้

กำลังยุ่งอยู่หรือ"

ลู่อื่นลุกขึ้นคารวะตอบ "ได้เท่าเจ้ง ได้เท่าซุน"

เจ้งจึงเหลียนใบหน้าสดใสพูดกับลู่อื่นว่า "คดีของสกุลซุนอำเภอวันเหียนในที่สุดก็คลี่คลายแล้ว เป็นภรรยาเขาที่วางยาฆ่าเขาจริงๆ ทางบ้านเกิดนางมีเงิน แม้แต่เจ้าหน้าที่ชั้นสูงตรึงกล้าซื้อตัว ข้าว่าวางแผนฆ่าสามีตนเองโทษนี้ประหารได้เลย แต่ตอนนี้มอบคดีไปให้ศาลต้าหลี่แล้ว พวกเราก็สามารถผ่อนคลายเป็นได้ ได้ทำลูกหนี้ไม่มีงานอะไร ไปดื่มสุรากันข้างนอกหรือไม่"

พวกเขาสองคนถามแบบนี้เป็นมารยาทเท่านั้น อย่างไรก็ตามเสียหลายครั้ง ที่พวกเขาชวนลู่อื่นออกไปดื่มสุราส่วนใหญ่เขาล้วนปฏิเสธ

แต่ก็จริงอยู่ว่าสถานเริงรมย์เหล่านั้นชื่อจื่อที่สูงสุดก็ผู้นี้ไม่ค่อยเหมาะสมจะไปนั่งจริงๆ

ทว่าพวกเขาคิดไม่ถึงว่าวันนี้ได้ทำลูกหนี้ยอมวางความพิถิพถินตามปกติ กิ่งยืมกิ่งไม่ยืมตอบรับว่า "ได้"

5

ราชวงศ์จิ้นชาวเมืองใช้ชีวิตอย่างอิสระเสรี ที่ผ่านมามีล้นชอบการ
รวมกลุ่มดื่มสุรากัน

ตอนพวกผู้ใหญ่มาถึงย่านหนานฉวีในผิงคังฟางท้องฟ้ายังสว่างอยู่
พอเดินเข้าประตูก็เห็นบัณฑิตหนุ่มมากมายกำลังพูดกันอย่างหลงใหลถึง
เงาร่างอรชรหลังม่านบัง

ขุนขี้เป็นแขกประจำของที่นี้ มามา* ผู้ดูแลเห็นเขามาแล้วก็
เบียดออกมาจากกลุ่มคนแล้วเดินเข้ามาทักทายทันที

"นายท่านทั้งหลายมาแล้วหรือ"

เสียงนี้ทำให้หญิงสาวชั้นสองพากันหันมองไปทางประตู

ท่ามกลางแสงโคมแดงมีชายหนุ่มผู้หนึ่งดูโดดเด่นเป็นพิเศษใน
กลุ่มคนหนาแน่น

* มามา โดยทั่วไปหมายถึงแม่ แต่สามารถใช้เป็นคำเรียกรกรยา หญิงสูงวัย และยังใช้เรียกแม่เล่าใน
นวนิยายด้วย

เขาสวมเสื้อตัวยาวสีฟ้านวล คลุมด้วยเสื้อคลุมสีดำ ผมครอบด้วย
เกี้ยวหยก แขนงพู่ห้อยข้างเอว ทิวร่างฉายความสูงศักดิ์เอาไว้ให้เห็นได้ชัด
แขกหายากแบบนี้ทำให้หญิงสาวที่ผ่านโลกมามากเหล่านั้นเกิดความ
สนใจเช่นกัน

สายตาของมามาแหลมคมเพียงใด นางเพียงกวาดตามองก็รู้แล้ว
ว่าแขกท่านนี้ไม่ธรรมดา นางแยมยังดงามพลางพูดว่า "ขอถามนายท่าน
ทั้งหลาย วันนี้จะนั่งในโถงหรือจัดที่ส่วนตัวเจ้าคะ"

พูดให้เข้าใจง่ายก็คือถามว่าวันนี้มาขึ้นชมเสียงเพลงการร่ายรำหรือ
มาหาหญิงสาวลับนอนด้วย

ขุนชวีลูปลายจุมก หากเป็นช่วงปกติส่วนมากเขาจะทอดหญิงงาม
เข้าสู่ความฝัน แต่วันนี้ไม่เหมือนกัน อย่างไรก็ตามได้ทำลู่ออกมาดื่มสุรา
กับพวกเขาเป็นครั้งแรกก็ต้องฟังความต้องการของคนเขาก่อน จึงเอ่ยถาม
ว่า "ได้ทำลู่อยากนั่งที่ใดหรือ"

ลู่อื่นสีหน้าดั้งเดิม สายตาจ้องตรงไปที่มามาแล้วพูดว่า "คนिका
อันดับหนึ่งวันนี้อยู่หรือไม่"

คำพูดนี้ออกมา ดวงตาของผู้ว่าการเจ้กับขุนชวีก็เบิกโตขึ้นเท่าตัว
พวกเขาสองคนคิดไม่ถึงเลยว่าชื่อจื่อที่สูงศักดิ์ผู้นี้เป็นคนที่รู้จัก
หาความสำราญ

คนิกาอันดับหนึ่งของหอเงินเชียงมีนามว่าวินจื่อ ไม่เพียงแต่งกลอน
ได้ดี การร่ายรำยังเรียกได้ว่าเป็นเลิศ ในเมืองลือกันว่าหากได้ดื่มสุรา
ในอ้อมกอดของนาง ไม่มีชายใดที่สามารถควบคุมตนเองได้เลย

พอได้ยินลู่อื่นเลือกอวินจื่อ มามามีสีหน้าน่ายินดี คิดว่าเขามา

เพราะชื่อเสียง จึงรีบพูดกับสาวใช้รุ่นเล็กคนหนึ่ง "ไปเรียกอวินจื่อลงมา บอกว่ามีแขกทรงเกียรติ"

ทั้งสามคนเดินเข้าไปในเรือนเล็ก เพิ่งนั่งลง เหล่าสาวใช้ก็ยกอุปกรณ์ดื่มสุราที่ประณีตงดงามรวมทั้งกับแก้มหลากหลายชนิดมาให้

เสียงบรรเลงพินผีผาผ่านไปช่วงหนึ่งก็เห็นสาวงามอรชรหลายนาง พลิกเปิดม่านไม้ไผ่ เดินนวนขนาดเข้ามาช้าๆ

หลังจากพวกนางนั่งลง พวกเขาก็เริ่มการละเล่นวงสุรา*

หญิงสาวเหล่านี้แต่ละคนล้วนชำนาญเรื่องการสร้างความรื่นรมย์ ยามราตรี ไม่เพียงช่างพูดขอเลาะ ยังมีอารมณ์ขัน มักจะพูดคำแฝงความหมายล่อแหลม ทำให้ภายในห้องเกิดความรู้สึกครื้นครั่นขึ้นมาทันที

ภายในห้องแสงเทียนสีแดงพลัวไหว อวินจื่อมองดูชายหนุ่มที่มีสีหน้างามสง่าข้างกาย ในใจแอบชื่นชอบ จึงเป็นฝ่ายรุกเพิ่มขึ้นหลายส่วน

นางขยับเข้าใกล้ข้างกายเขา ตั้งใจพ่นลมพูดข้างหูของเขา "ถ้า นายท่านไม่ชอบเล่นสิ่งเหล่านี้ เช่นนั้นข้าจะร่ำรำให้ท่านดูดีหรือไม่"

ตามหลักหากได้ยินคำพูดนี้แล้ว ต่อให้เป็นต้นไม้เหล็กก็ยังออกดอกได้ แต่ได้ทำลู่ผู้นี้ตั้งหูไม่แดงแม้แต่หน่อย

เขาเพียงแค่อ้างมองดวงตาของอวินจื่อแว่นว้าง

ลู่อิเยียนมีดวงตาดอกท้อ** คู่หนึ่ง มองดูแล้วเหมือนคนจำชู้หลายใจ แต่พอดูอย่างละเอียดก็จะพบว่าในนั้นล้วนเป็นความเคยชินและความหยิ่งทะนงของเหล่าคนตระกูลสูงศักดิ์

* การละเล่นวงสุรา มักเป็นการเล่นทำเอาแพ้ชนะกัน ใครแพ้จะถูกปรับให้ดื่มสุรา ไม่ได้มีเจตนาจะปรับโทษกันจริงจัง เป็นการเล่นกันสนุกๆ สร้างบรรยากาศให้ครื้นครั่นมากกว่า

** ดวงตาดอกท้อ เป็นชื่อลักษณะดวงตาเจ้าเสน่ห์ซึ่งงามได้รูปเหมือนกลีบดอกท้อ ตาโตเรียวยาว หางตาโค้งงอนแพขนตานานยาว ในทางนรลักษณ์ว่าเป็นลักษณะดวงตาของคนเจ้าชู้

ความไร้หัวใจยากจะปกปิด ความห่างเหินเห็นได้ชัด แต่ด้วยดวงตาคู่นี้เพียงชั่วครู่ก็ทำให้หัวใจของอวินจืดที่หล่อหลอมมานานดวงนี้ถูกตั้งวิญญานไปสามส่วน

อวินจืดยกมือไปทูลสุราหนึ่งจอกยื่นให้เขา พุดด้วยแววตาหยาดยิ้ม "การร่ำรำนี้นับลง ถ้านายท่านพอใจก็ดื่มจอกนี้ให้ ได้หรือไม่เจ้าคะ"

ลู่อื่นรับจอกสุรามานะ เหลือบมองนางแวบหนึ่ง แต่ไม่ได้พูดจา อวินจืดยิ้มสดใสลุกขึ้นยืน ถอดเสื้อคลุมตัวนอกออก นางใช้สายตาดูจิมองเขา อยากจะใช้ความสามารถทุกอย่างที่มีร่ำร่ำต่อหน้าเขา

แต่ทุกครั้งที่นางพยายามหนึ่งส่วน แววตาของลู่อื่นก็จะเคร่งเครียดขึ้นหนึ่งส่วน

เพียงไม่นานความอดทนก็หมดลง

ลู่อื่นลอบบีบจอกสุราในมือ รำคาญใจอย่างมาก เขาคิดไม่ถึงเลยว่าองค์คุณิกาอันดับหนึ่งชื่อดังที่สุดในผับคังฟางเมืองฉางอันโยกย้ายร่ำร่ำแล้ว กลับไม่มีความรู้สึกแม้แต่หยด

ไม่มีความรู้สึกแม้แต่หยดจริงๆ

ไม่เหมือนกับตอนที่พบหน้าคุณหนูสามสกุลเส้นเลย

เขาวางจอกสุราลงบนโต๊ะเสียงดังกึก

อวินจืดเห็นท่าทางของเขา คิดว่าเขาไม่พอใจ ข้อมือที่กำลังร่ำร่ำสะกิดไปทันที นางจ้องมองลู่อื่นอย่างตกใจและพุดว่า "ข้าร่ำร่ำได้ไม่ดีหรือไม่เจ้าคะ"

ลู่อื่นหันไปมองสองคนที่กำลังพูดคุยกันอย่างสนุกสนาน รู้สึกไม่ดีหากจะกลับก่อน จึงยกจอกสุราขึ้น ดื่มรวดเดียวจนหมดและพุดกับ

อวินจื่อว่า "ไม่ใช่ เจ้าร้ายราต่อไป"

ได้ยินดังนั้นอวินจื่อก็โบทหน้าแดงก่ำ หัวใจรู้สึกปวดร้าว นางมองออก
ว่าเขาไม่รู้สึกสนใจตนเองเลยแม้แต่หน่อย

นับดูแล้ว เรียกได้ว่าตั้งแต่นางเป็นคณิกาอันดับหนึ่งมา นี่เป็นครั้งแรก
ที่รู้สึกเสียหน้าแบบนี้

ร้ายราจบหนึ่งเพลง อวินจื่อก็ไม่กล้าส่งเสียงอะไรอีก แต่กลับทูลสุรา
ให้เขาอย่างเงิบๆ

เขายกสุราขึ้นดื่มสองจอกอย่างไม่ค่อยมีอาการร่วมนัก

เวลาผ่านไปราวหนึ่งชั่วยาม จู่ๆ ช้างนอกมีเสียงลมดังขึ้น พัดจน
ประตูหน้าต่างกระทบเสียงดัง ฟังแล้วทำให้คนรู้สึกหนาวเย็น

ความเย็นมาจากสุราได้ที่ ผู้ว่าการจึงหันหน้าแดง แววดาฉ่ำปรีอ
พูดยานคางว่า "เหตุใดหิมะจึงตกอีกแล้ว"

ขุนทวิมองออกไปข้างนอกและพูดส่ายว่า "ในเมื่อหิมะตก พวกเรา
ก็ค้างคืนที่นี่เถอะ ไม่เช่นนั้นอีกครู่ถึงเวลาห้ามออกนอกเคสสถานยามวิกาล
ทางก็เดินได้ยาก"

ผู้ว่าการจึงพยักหน้าหนึ่งๆ จากนั้นทั้งสามคนจึงลุกขึ้น

ไม่รู้ว่าเพราะสุราเมื่อวานมีปัญหา หรือระหว่างทางกลับถูกลมแรง
ตอนที่ลู่เย็นตื่นมาจึงปวดหัวแทบแตก ได้ตาคล้ำ แม้แต่คอก็
กลายเป็นแหบแห้ง

เขายกมือขึ้นกุมที่ลูกกระเดือก ในหัวปรากฏภาพความฝันยามคำคืน
ขึ้นมาทันใด

จากนั้นเขาก็หัวเราะด้วยความโกรธ
เมื่อคืนเขาเห็นใบหน้าของคณิกาอันดับหนึ่งกลายเป็นใบหน้าของ
'นาง' ทั้งที่เป็นการร่ำราแบบเดียวกัน แต่ไม่รู้ด้วยเหตุใดจึงเปลี่ยน
ความรู้สึกไปในทันที

ราวกับน้ำเปล่ารสจืดด้วยหนึ่งกลายเป็นสุราแรงที่บาดคอ
เขาลุ่มหลงมัวเมาจนขาดสติแล้วจริงๆ
วันนี้เป็นวันหยุด ลู่เยียนไปคารวะทักทายท่านย่าแล้วก็นั่งอยู่ลำพัง
ในห้องหนังสือ กระแอมกระไอเบาๆ อยู่บ่อยครั้ง ขอบตาบวม แม้แต่
หนังสือในมือก็อ่านต่อไปไม่ไหวแล้ว

เห็นดั่งนั้นหยางจงก็รีบยกชาร้อนถ้วยหนึ่งมาให้เขา
ลู่เยียนรับมา เอียงฝ่าถ้วยชา เพ็งเม้มจิบหนึ่งอึกก็ได้ยินหยางจง
พูดว่า "ชานี้องค์หญิงใหญ่เพิ่งซื้อมาจากร้านชาสกุลเมิ่งที่ตลาดตะวันตก
ขอรับ"

ลู่เยียนเดิมทีดื่มอย่างสบายใจ พอได้ยินคำว่า 'ตลาดตะวันตก' น้ำชา
ผ่านลำคอแล้วเขาปรับลมหายใจไม่ทัน ไออย่างแรงไม่หยุด สำนึกจน
ตาแดงในทันที

ไม่อาจไม่พูดว่าเวลาคิดถึงใครสักคนขึ้นมาก็เหมือนการไอ ต่อให้
พยายามอดกลั้นแต่ก็กลั้นไว้ไม่อยู่

หลังจากลู่เยียนลูบแผ่นอกหยุดไอแล้ว เขาก็รู้ในทันทีว่า จะให้เป็น
แบบนี้ต่อไปอีกไม่ได้แล้ว

เขาวางฝ่าปิดถ้วยชาในมือลงบนปากถ้วยอย่างแรง พูดเสียงแหบแห้ง
ว่า "เตรียมรถ ข้าจะไปที่ตลาดตะวันตกสักหน่อย"

หิมะเมื่อวานยังไม่หยุดตก พื้นถนนเกาะเป็นน้ำแข็ง มีบางร้าน
ปิดประตูกันตั้งแต่เช้า

พอไปถึงหน้าร้านไปเซียง ฝั่เท้าของลู่อื่นก้ชะงักลงทันใด

เกล็ดหิมะตกกระแทบบนผิวร่วมไม่หยุดส่งเสียงดังแห่ๆ หยางจง
เงยหน้าขึ้นมอง ในใจก็รู้สึกตกใจ

เหตุใดจึงมีคนมาอุดหนุนร้านไปเซียงอีกแล้วเล่า

ซ่งเจียนฟังขอบประตู พุดกับเส้นเงินด้วยใบหน้ายิ้มแย้มว่า "ถ้า
คุณหนูสามยอมจุบข้าสักครั้ง ข้าก็จะซื้อแป้งสีชาตตรงหน้าหีบนี้ไปให้หมด
เจ้าไม่จำเป็นต้องทำเป็นหยิ่งทะนง ข้ารู้ว่าเจ้าขาดเงิน"

ซ่งเจียนเป็นบุตรชายคนเดียวของซ่งโม่พ่อค้าผู้มีอันจะกิน เป็น
คุณชายผู้ร่ำรวยที่มีชื่อเสียงที่สุดในเมือง

ซิงซีขวางหน้าเส้นเงินเอาไว้ "คุณหนูพวกเราไม่ทำการค้ากับ
คนอย่างเจ้า"

ซ่งเจียนหัวเราะเยาะไม่หยุด "คนอย่างข้า? ข้าเป็นคนอย่างไรหรือ"
พุดจบเขาก็โบกมือไล่ซิงซีแล้วพุดว่า "รีบไล่หัวไป เจ้ามีสิทธิ์พุดเสียที่ไหน"

เขาผลักซิงซีออกแล้วบังคับตัวเส้นเงินเข้ามาในอ้อมกอด "น้องสาว
คนดี เจ้าให้จูบสักที พี่จะเพิ่มราคาให้เจ้าหนึ่งเท่าตัว ราคานี้เจ้าจะหาใคร
มาซื้อได้อีกเล่า"

เส้นเงินเตรียมป้องกันไว้อยู่แล้ว พอถูกเขาแตะต้องนางก็ดิ้นป่วน
บนหัวลงมาแทงไปที่เขาในทันที

ซ่งเจียนเอามือบัง แต่ยังคงถูกนางแทงเข้าที่หลังมือ

ผมดำขลับของเส้นเงินสยายลงมา ถูกลมพัดปลิวไหว

อยู่ท่ามกลางพื่นหิมะขาวโพลนแบบนี้ นางราวกับเทพเซียนไร้พลังพิเศษที่หลงเข้ามาในโลกมนุษย์

แววตาแดงก่ำแต่ฉายความเด็ดเดี่ยวนั้นดับไฟโกรธของซ่งเจียนลงได้ในทันที

เขาพูดเกลี้ยกล่อมอย่างดี "เลิ่นเจิน วันนี้คือวันที่แปดแล้ว ข้าทะนุถนอมเจ้า แต่คนของร้านแลกเงินสกุลจินนั้นน่าจะไม่ใช่ เจ้าต้องรีบแบบนี้ รอถึงวันที่สิบ เจ้ากับน้องชายเจ้าคนนั้นต้องเดือดร้อนกันหมด ถึงตอนนั้นเจ้าคงได้แต่ร้องไห้ นี่สินของสกุลเลิ่นมีเพียงข้าที่จ่ายไหว นอกจากข้าแล้ว เจ้าจะขอร้องใครได้อีกเล่า"

พูดจบเขาก็มือบอน ยื่นมือไปพันเส้นผมปอยหนึ่งของนางขึ้นมา
แสงอาทิตย์สุดท้ายของวันหายไปหลังก้อนเมฆยามเย็นเจ็ดเค่อ*
ลู่เยียนคว้าแย่งเอาร่มในมือของหยางจงมากุมเอาไว้นั่น ข้อนิ้วค่อยๆ ซีดขาว

เขาก้าวยาวเข้าไปคว้าหลังคอของซ่งเจียนเอาไว้แล้วออกแรงกระชาก
ด้วยพินลื่นมาก ซ่งเจียนถอยหลังจนตัวเอียงก่อนจะล้มลงบน
พื่นหิมะข้างนอกด้วยความตกใจ

ซ่งเจียนยังไม่ทันเห็นชัดว่าใครทำร้ายเขาก็ได้ยินเสียงประตูของ
ร้านไปเสียงปิดดังปัง

เขายันตัวลุกขึ้น ด้านหนึ่งตะโกนด่า อีกด้านหนึ่งสั่งให้คนติดตาม
ข้างกายพังประตูเข้าไป แต่ยังไม่ทันตะโกนจบก็ถูกหยางจงอุดปากเอาไว้
ลู่เยียนปิดประตูแล้วก็ประสานสายตากับเลิ่นเจิน เขามองนางตั้งแต่

* ยามเย็น คือช่วงเวลา 15.00 น. ถึง 17.00 น. 'ยามเย็นเจ็ดเค่อ' จึงหมายถึงเวลา 16.30 น. ถึง 16.45 น. โดยประมาณ

หัวจรดเท้าอย่างหยิ่งทะนง

ทันใดนั้นแวตาก็ไปหยุดอยู่ที่ถุงหอมสีขาวตรงข้างเอวนาง บนถุงหอม
ปักอักษรคำว่า 'เงิน' ไว้อย่างชัดเจน

ของในความฝันล้นมาปรากฏต่อสายตาเขาในตอนนี้อย่าง
มูมปากของเขาขยับขึ้นทันใด เป็นรอยยิ้มที่ยอมรับในชะตา
บางที่สวรรค์คงกำลังบอกเขาเป็นนัย ความฝันประหลาดเหล่านั้น
และเรื่องชาติก่อนที่นักพรตพูดล้นเป็นความจริง

เขาปิดปากไม่พูดจา แต่เอาเงินที่ติดตัวเทครึ่นลงบนโต๊ะ มองตาของ
เส้นเงินและพูดเสียงแหบแห้งว่า "เงินเหล่านี้ข้าซื้อหนึ่งหีบ พอหรือไม่"

เส้นเงินตะลึงอยู่กับที่ รู้สึกลำบากใจขึ้นมาทันใด

นางไม่เคยต้องก้มหัวให้กับเงินที่จ่ายเพราะความเห็นใจของใคร

แต่วันนี้ไม่เหมือนที่ผ่านมา ศักดิ์ศรีบุตรสาวภรรยาเอกจวนโหว
ของนางเทียบกับเงินตรงหน้า มันเทียบกันไม่ได้เลย

สัญญาขายตัวนั้นนางลงชื่อไม่ได้ เส้นทองเองก็ลงชื่อไม่ได้

นางก้มหน้าลงทันที กัดริมฝีปากกลืนน้ำตาเอาไว้ นิ้วขาวเนียนเขี่ย
เงินบนโต๊ะไม่หยุด พูดเสียงสั่นเครือ "ได้ทำให้มากเกินไปแล้ว เงินเหล่านี้
เพียงพอแล้ว"

ลู่อื่นที่ตลาดหลักแหลมจะไม่รู้ได้อย่างไรว่าในใจนางคิดอะไร

"ครั้งก่อนข้าหยิบพัดเล่มหนึ่งของเจ้าติดมือไป ถ้าข้าดูไม่ผิดภาพ
ศาลาริมน้ำจวินอันบนพัดเป็นของจุนจื่อเชียนเซิง* ฝีมือการวาดของเขา

* เซียนเซิง (ชิงแฮหรือชินแส) เป็นคำเรียกปัญญาชนในสมัยโบราณเพื่อแสดงความยกย่องผู้มีความรู้ จึงมัก
ใช้เรียกครูบาอาจารย์ หมอรักษาโรค หมอดู นอกจากนี้ยังใช้กล่าวถึงผู้เป็นสามี ปัจจุบันคำนี้ยังใช้ใน
ความหมายว่า Mister ด้วย

ควรค่ากับเงินเหล่านี้" เขามองเส้นเงินแล้วพูดต่อ "พรุ่งนี้ข้าจะส่งคนมา
เอาของ"

ลูเอียนหมุนตัว มือเพิ่งจับลงบนห่วงประตูเส้นเงินก็เดินตามมาและ
พูดเสียงเบาว่า "ขอบคุณได้เท่าลู่"

แผ่นหลังของเขาชะงักเกร็ง พูดเสียงแหบแห้งว่า "ไม่ต้องขอบคุณข้า"

ไม่ต้องขอบคุณข้า

เส้นเงิน เจ้าไม่ต้องขอบคุณข้าจริงๆ

ข้าลู่เยียนหากต้องการตัวเจ้าจะไรร้ายอาจยิ่งกว่าพวกเขามากนัก

6

หลังจากจวนอินหยางโหวถูกทางการปิดค้นจวนแล้วพวกเส้นเงินก็ย้ายมายังเจาสิงฟางที่อยู่ทางใต้สุดของเมืองฉางอัน คนที่อาศัยที่นั่นส่วนใหญ่เป็นคนสามัญธรรมดา นับได้ว่าเป็นสถานที่ที่มีค่าเช่าถูกที่สุดแล้วตอนที่เส้นเงินกลับถึงเรือน เส้นเงินกำลังถือถ้วยดื่มยาอยู่

อันหมัวมั่วด้านหนึ่งลูปแผ่นหลังของเขา ด้านหนึ่งพูดว่า "นายน้อยของบ่าว พวกเราไม่รื้อร่อน ท่านข้าหน้อย ข้าหน้อยเถิด"

เส้นเงินเห็ดมูมปาก ช้อนตาขึ้น ในดวงตาเปล่งประกายขึ้นมาทันที "พี่สามกลับมาแล้ว!"

เส้นเงินเดินเข้าไปลูบผมของเส้นทองอย่างเอ็นดู

เส้นทองฉลาดเฉลียวมาแต่เด็ก แต่กลับร่างกายอ่อนแอมีโรคมาก ตั้งแต่เกิด ทุกครั้งที่ถึงฤดูหนาวก็จะกลายเป็นโยยาใบเล็ก เข้ากลางวันเย็นไม่เคยขาดยาสักมือ เหลือกก็แคกินยาแทนอาหารเท่านั้น

เส้นเงินยกมือบีบใบหน้าอมเขียวของเขาและพูดว่า "ดื่มยาแล้วก็
ห่มผ้านอนให้มากสักหน่อย"

เรือนพักที่พวกนางอยู่เล็กแคบมาก ทั้งเรือนมีเพียงสองห้องและ
ไม่กันเสียง นับจากเข้าฤดูใบไม้ร่วงนางจะได้ยินเสียงไอเบาๆ เป็นช่วงๆ
แทบจะทุกวัน

ต่อให้หลับตาลงนางก็ยังนึกได้ถึงท่าทางที่เส้นหงโค้งตัว สองมือเล็ก
ปิดปากเอาไว้

พอคิดถึงตรงนี้เส้นเงินก็ช่วยห่มผ้าให้เขา พูดเสียงอ่อนโยนว่า
"นอนเถอะ"

เส้นหงเชื่อฟังคำของพี่สามผู้นี้มาตลอดจึงหลับตาลงทันที แต่เด็ก
ก็ยังเป็นเด็ก การแกล้งนอนยังทำได้ไม่แนบเนียน นัยตาของเขายับ
ขยาดยาวสันไม่หยุดราวกับปีกผีเสื้อ

เส้นเงินเพียงเห็นก็รู้ทันที ยื่นมือไปวางไว้บนไหล่ของเขา น้ำเสียง
ราวกับพี่ใหญ่พูดกับนางในวันหนึ่งเมื่อหลายปีก่อน "พี่รอเจ้านอนหลับ
แล้วค่อยออกไป ไม่ต้องรีบร้อน"

ได้ยินดังนั้นหัวคิ้วของเส้นหงก็คลายออก พลิกตัวมาจับนิ้วมือนิ้วหนึ่ง
ของเส้นเงินเอาไว้

รอจนเส้นหงหลับ ผ่อนเสียงลมหายใจอ่อนแรงนั้นออกมาแล้ว
อันหม่อมมวกก็บีบมือของเส้นเงิน "คุณหนูตามบ่าวมาเกิดเจ้าคะ"

พอเข้าไปในห้องด้านข้างแล้วอันหม่อมมวกก็หยิบกล่องสี่เหลี่ยมจัตุรัส
ใบหนึ่งออกมาและพูดซ้ำๆ ว่า "นี่เป็นของที่คุณหนูใหญ่ให้คนส่งมาให้
ตอนเที่ยง คุณหนูลองดูเกิดเจ้าคะ"

เส้นเงินรับมาเปิดออกซ้ำๆ จากนั้นเลือดในกายราวกับแข็งตัว
นางเหมือนได้ยินเสียงสายพิณที่ซึ่งอยู่ในใจของนางมาตลอด
หนึ่งเดือนนี้ขาดออกเสียงดังตึง

เครื่องทองเงินหยกในกล่องนางคุ้นเคยเป็นอย่างดี นี่เป็นสินส่วนตัว
บางส่วนของพี่ใหญ่ มองไปมองมา น้ำตาของเส้นเงินก็หยดเหมะๆ ลงมา
อันหมัวมัวมองท่าทางร้องไห้ น้ำตาไหลเจี๊ยบๆ ของเส้นเงินแล้ว
ความเจ็บปวดขมขื่นใจยากจะปกปิดได้ มองดูเครื่องประดับที่สูญหันท่านโหว
เป็นคนเลือกกับมือเหล่านั้นแล้วก็นึกถึงเมื่อสามปีก่อน ปีที่สูญหันท่านโหว
ล่องลับไป

ในปีนั้นจวนววินหยางโหวเหมือนถูกสิ่งชั่วร้ายครอบงำ
ต้นปีคุณหนูใหญ่เส้นหว่านตกแม่น้ำ ถูกหลี่ตี่บุตรชายตระกูลยากจน
ช่วยขึ้นมาและถูกบังคับให้แต่งงานเข้าสู่สกุลหลี่ ปลายปี ตอนที่คุณหนูรอง
เส้นเหยาเจอจากการแต่งงาน ถูกองค์ชายรองเผ่าหุยหุ* หมายถึงเข้า
พระบัญชาฮ่องเต้ยากจะขัดขึ้น จำต้องแต่งงานไปไกลยังต่างแดน
หลังจากนั้นสูญหันท่านโหวก็ป่วยเป็นโรคปัจจุบัน จากไปอย่าง
ไม่มีวันกลับ

อันหมัวมัวนับจากอายุสิบห้าปีก็มาปรนนิบัติข้างกายสูญหันท่านโหวแล้ว
สามสิบปีมานี้นางได้เห็นประจักษ์แก่ตาว่าแต่ละก้าวของสกุลเส้นเงินอย่างไร
กลายเป็นตระกูลขุนนางมีอำนาจร่ำรวยในแผ่นดินต้าจิ้น

แต่ใครจะคิดว่าเพียงไม่ระวังก็เกิดภัยทำให้ครอบครัวพังพินาศ

นางย่อตัวลงกอดเส้นเงินไว้ในอ้อมแขน ขยับริมฝีปากไปข้างหูอีกฝ่าย

* หุยหุ เป็นชนกลุ่มน้อยของจีนที่พัฒนามาเป็นชนเผ่าอุยกูร์ในปัจจุบัน

และกระซิบพูดว่า "คุณหนูใหญ่ให้บ่าวบอกท่านว่าต่อให้เอาของทั้งหมดไปจำนำก็คืนเงินเหล่านั่นไม่หมด เช่นนั้นสู้ไม่คืนดีกว่า"

เส้นเงินซ่อนตาขึ้น พูดเสียงสั่นเครือว่า "พี่ใหญ่ได้พูดอะไรอีกหรือไม่"

อันห่มัวมัวพยักหน้า ยกมือทำท่า 'ซูว์' ให้นางแล้วพูดต่อไปว่า "คืนพรุ่งนี้คุณหนูใหญ่จะส่งพวกท่านสองพี่น้องออกจากฉางอัน ของที่ซ่อนอยู่ใต้หีบนี้เป็นทะเบียนเรือนฉบับหนึ่ง รอพวกท่านไปถึงประตูเมืองจำไว้ว่าให้ไปพบทหารผู้หนึ่งแซ่สวี ท่านโหวมีบุญคุณต่อเขา เป็นคนที่ไว้ใจได้ ที่ทางตาของเขามีรอยแผลเป็นรอยหนึ่ง สังเกตได้ง่ายมาก"

เส้นเงินเบิกตาโตอย่างตกใจ

แม้ว่านางจะเดินมาสุดทางของความยากจนแล้ว แต่กลับไม่เคยคิดจะหลบหนี อย่างไรก็ตามเสียคนที่จับตาตูลางไว้ก็มีมาก เหมือนที่พูดกันว่าข้างหน้ามีหมาป่า ข้างหลังมีเสือ นางจะหนีพ้นได้อย่างไร

อันห่มัวมัวมองความคิดของนางออกจึงกระซิบข้างหูต่อไปว่า "ถึงตอนนั้นบ่าวจะจุดไฟเผาที่เรือนชั้นหน้า ชาวงไม่ให้นักเข้ามาในเรือน ส่วนชิงซีจะแต่งตัวเป็นคุณหนูอยู่เพื่อขอความช่วยเหลือ ท่านกับหงเอ๋อร์ฉวยโอกาสตอนซุลมุนหนีออกไปตามโพรงที่ขุดไว้ พอออกจากเมืองแล้วอย่าหันกลับมาอีก ชั่วชีวิตนี้อ่ากลับไปที่ฉางอันอีก"

ยิ่งฟังยิ่งรู้สึกผิดปกติ เส้นเงินรีบพูดว่า "แล้วห่มัวมัวเล่า แล้วชิงซีเล่า"

"บ่าวกับชิงซีเดิมทีก็เป็นบ่าว ต่อให้คนของทางการมาก็ไม่ทำอะไรพวกเรา อย่างมากก็แค่ส่งพวกเราให้พวกค้าแรงงานส่งไปขายอีกครั้งเท่านั้น แต่คุณหนูกับหงเอ๋อร์ไม่เหมือนกัน ใบจ่านองแผ่นนั้นเดิมทีมีความ

ผิดปกติ พวกเราไม่ได้พบท่านโหว ไม่มีทางรู้รายละเอียดเรื่องนี้เลย ถ้า
ลงชื่อในสัญญาขายตัวในตอนนี้นั้นไม่ต่างอะไรกับการส่งแพะเข้าปากเสือ"

เส้นเงินยื่นมือไปกุมแขนของอันหมั่มัวเอาไว้ กำลังจะเอ่ยปากพูด
อันหมั่มัวก็ส่ายหน้าให้นาง

ทุกประโยคที่เส้นเงินอยากจะพูด อันหมั่มัวล้วนตอบได้

อันหมั่มัวยื่นมือมาลูบคิ้วที่ได้รู้ปมดงามของเส้นเงินพลางยิ้มด้วย
ขอบตาแดง

เด็กผู้นี้เป็นคนที่นางดูแลมาจนเติบโตใหญ่ จากทารกร้องไห้จน
เติบโตเป็นสาวงาม

สิบหกปีช่างผ่านไปเร็วเหลือเกิน นางตั้งใจไม่ได้เลยจริงๆ

อันหมั่มัวมองนางอยู่นานราวกับว่าจะไม่ได้เจอกันอีกแล้ว "บ่าว
รู้ว่าคุณหนูสามเป็นคนอ่อนแอ วันหน้า ตอนที่ทนต่อไปไม่ไหวก็คิดถึง
หงเออร์เข้าไฉนเจ้าคะ"

ผ่านไปครู่หนึ่ง สุดท้ายเส้นเงินก็เผลอเข้าหาอันหมั่มัว ส่งเสียงร้องให้
สะอึกสะอื้นออกมา

วันที่เก้าเดือนสิบ ยามเย็น

เส้นเงินยังคงไปดูแลกิจการที่ร้านไปเสียตามปกติ ทุกอย่างเป็นเหมือน
ที่ผ่านมา

เวลาราวเที่ยงมีบ่าวสวมชุดคลุมยาวสีน้ำเงินผู้หนึ่งเดินเข้ามา
โค้งคำนับหนึ่งทีแล้วพูดว่า "ชื่อจื่อของข้าให้ข้ามารับผงหอมขอรับ"

ได้ยินดังนั้นเส้นเงินก็รีบลุกขึ้น "ได้ทำลู่เป็นคนสั่งใช้หรือไม่"

บ่าวผู้้นพยักหน้าเอ่ยตอบ "ขอรับ"

เส้นเงินเดินเข้าไปสองก้าว ยืนผงหอมหีบหนึ่งที่เตรียมไว้ก่อนหน้านี้
ให้เขา "นี่ เป็นหีบใบนี้" พุดจบนางก็หยิบภาพภาพหนึ่งออกมาจากในตู้ที่
อยู่ด้านข้างเสียบไว้ในร่องหีบ

นี่เป็นภาพผลงานของฉือเซียนเซิง เดิมทีล้วนจะเอาไปจำหน่ายทั้งคืน

วันนี้นางจะไปจากฉางอันแล้ว ของในร้านนี้ในเมื่อเอาไปด้วยไม่ได้
สู้ทิ้งไว้ให้ได้เท่าที่เคยช่วยนางไว้ครั้งหนึ่งผู้้นดีกว่า

หลังจากเรื่องนี้ผ่านไปร้านไปเซียงก็มีแขกไม่ได้รับเชิญผู้หนึ่งมาเยือน

เส้นหลังสวมเสื้อนวมยาวลากพื้นสีแดง พันคอด้วยผ้าพันคอ
ขนสุนัขจิ้งจอกสีขาววาว้าง เป็นการแต่งกายของหญิงสูงศักดิ์ในเมือง

นางก้าวเข้าประตูมา จากนั้นใช้มือขวาพลิกเปิดผ้าบางที่ปิดบัง
ใบหน้าเอาไว้

"ท่านอาทำได้อย่างไร" เส้นเงินลุกขึ้นถาม

เส้นหลังเดินเข้าไปหา นั่งลงบนม้านั่งสี่เหลี่ยมที่ทำจากไม้แดงสลัก
ลายดอกกลี๋ยงไม้ฝังมุกที่อยู่ตรงหน้าเส้นเงิน ขมวดคิ้วพุดว่า "เงินเออร์
พรุ่งนี้วันที่สิบแล้ว เจ้าจะลงชื่อในสัญญาขายตัวเพื่อใช้หนี้จริงหรือ เจ้ารู้
หรือไม่ ลงชื่อในสัญญาขายตัวแล้วจะถูกส่งไปที่ใด! เจ้ายินดีจะขาย
ตนเอง แต่ไม่ยินดีจะซื้ออาหรือ"

เส้นเงินก้มหน้าหลุบตา นางรู้ว่ายิ่งมาถึงเวลานี้ยิ่งต้องพุดปลอบ
ท่านอา

นางกำหมัด แสร้งพุดอย่างลำบากใจ "เงินเออร์รู้ว่าท่านอาต้องแอบด่า
ในใจว่าข้าไม่รู้จักดีชั่ว แต่ว่าท่านอา ถึงต้องกับท่านพ่อไม่ลงรอยกันมา

แต่ไหนแต่ไร ชำกั้วเขาจริงๆ" นางพูดพลางเอามือปิดปาก

หากเป็นเมื่อหนึ่งเดือนก่อนเส้นเงินคงไม่กล้าเชื่อเลยว่าตนเองจะมีพรสวรรค์ในการแสดงละครเช่นนี้

เส้นหลักันฟังออกถึงความหมายในคำพูดของนาง รีบพูดขึ้นว่า "เด็กโง่มีอายุ เจ้าจะกลัวเรื่องเหล่านี้ด้วยเหตุใด ถ้าเจ้าถูกรังแกจริงอาจะมองดูเฉยๆ ได้อย่างนั้นหรือ เงินเออร์ ถ้าเจ้าติดตามถึงห้อง ไม่เพียงแค่อายังมีจวนซู่หนึ่งป้อทั้งจวนล้วนจะรุกถอยพร้อมกับเจ้า เจ้าอย่าคิดอะไรส่งเดช เข้าใจหรือไม่"

ผ่านไปครู่หนึ่ง เส้นเงินก้มหน้าลง พูดเสียงรวบยุบิบว่า "ถ้าท่านอาสามารถปกป้องหงเออร์ได้ เงินเออร์ไม่ว่าอะไรก็ฟังคำของท่านอา"

ได้ยินคำพูดนี้เส้นหลักันรู้สึกโล่งอกในที่สุด พูดด้วยรอยยิ้มว่า "หงเออร์เป็นหลานชายแท้ๆ ของอาเช่นกัน รอผ่านพ้นพຸ່ງนี้อาจะรับเขาไปพักที่จวนซู่หนึ่งป้อ จะดูแลเขาให้ดีอย่างแน่นอน ถ้าเจ้าอยากพบเขา บอกกับอาสักคำก็พอ"

เส้นเงินมองดูใบหน้าจริงใจของเส้นหลักัน หัวใจเย็นวูบไปทั้งดวง

คำพูดนี้พูดจนภายนอกดูดี แต่ความจริงแล้วพวกเขาแค่อยากจะทำตัวเส้นหงเอาไว้ในจวนซู่หนึ่งป้อเพื่อใช้สิ่งนี้มาข่มขู่นางเท่านั้นเอง

เส้นเงินรู้ว่าหากคิดนี้หนีไปไม่ได้ เช่นนั้นนางกับหงเออร์จะกลายเป็นเนื้อปลานบนเขียงจริงๆ ทำได้เพียงปล่อยให้ผู้อื่นเล่นเฉือน

เวลาพลบค่ำ สีท้องฟ้ามีดดำมากขึ้น

ชิงซีด้านหนึ่งเปลี่ยนเสื้อผ้าให้เส้นเงินกับเส้นหง อีกด้านหนึ่งพูด

กำซับเสียงเบาว่า "หลังจากคุณหนูจากไปแล้วต้องจำไว้ให้ดี อย่าเดินทางหลวงและอย่าเดินทางน้ำ ที่พำนักสุดท้าย ไม่ว่าใครก็ห้ามบอกนะ เจ้าคะ"

สิ้นเสียงพูด ข้างนอกก็มีเสียงลั่นกลองดังต่อเนื่องไม่หยุด

เมื่อเสียงกลองดังเข้าหูก็หมายความว่า การห้ามออกนอกเคสสถาน ยามวิกาลใกล้จะเริ่มแล้ว

การห้ามออกนอกเคสสถานยามวิกาลในเมืองฉางอันเข้มงวดมาก ตลาดช่วงเช้าหยุดพัก ทางประตูขุนเทียนก็จะใช้เสียงกลองยามพลบค่ำนี้ เร่งให้คนเดินเท้ารีบกลับบ้าน หลังจากเสียงกลองที่ดังต่อเนื่องยาวนานหยุดลง ไม่เพียงบนถนนจะห้ามไม่ให้คนเดินเท้า ประตูเมืองก็จะปิดลงเช่นกัน

ซึ่งก็คือเวลานั้นนั่นเอง

อันหมั้วมัวคลุมเสื้อนอก สยายผมยาว จุดหลักจุดไฟสองอัน แล้วเดินออกจากห้องไปช้าๆ

ห้องฟ้ามืดดำ รอบด้านมืดสนิทไปทั่ว อันหมั้วมัวเคลื่อนไหว แคล่วคล่องโยนหลักจุดไฟไปในกองฟืนเล็กและหญ้าแห้งที่ประตูเรือนชั้นหน้า เสียงดังสวบ เปลวไฟลุกขึ้น ส่องสว่างไปทั่วเรือนในทันที

อีกด้านหนึ่ง เส้นเงินจูงมือน้อยของเส้นหงไค้งตัวมุดออกมาทางโพรงดิน

เส้นเงินไม่กล้าหันกลับไปวิ่งไปทางประตูเมืองอย่างสุดชีวิต ถึงแม้นางจะหันหลังให้เรือน แต่ก็เหมือนมองเห็นเปลวไฟร้อนแรงนั้นได้

พอวิ่งไปได้ครึ่งทางเส้นหงก็ไถขึ้นมาอย่างแรง เส้นเงินหยุดฝีเท้า

ลูบหลังของเส้นหนึ่ง "จะหยุดสักครู่หรือไม่"

"พี่สาม ข้ายังทนได้"

เส้นเงินขยับเสื้อผ้าบนตัวของเขาให้แน่นขึ้นพลางพูดเสียงเบาว่า
"ตอนนี้องย่ำใช้ปากหายใจ พยายามใช้จมูก ถ้าทนไม่ไหวแล้วจริงๆ ก็บีบ
มือพี่สาม เข้าใจหรือไม่"

เส้นหนึ่งพยักหน้าตอบ

เจาสิงฟางอยู่ไม่ห่างจากประตูอันฮว่า ทั้งสองคนหลบๆ ซ่อนๆ มา
ตลอดทาง กว่าที่จะมาถึงประตูเมืองได้ไม่ถนัดนัก แต่อย่างไรก็ไม่เห็นทหาร
ที่ทางตามีรอยแผลเป็นผู้นั้นเลย

เส้นเงินร้อนใจขึ้นทุกที ทนไม่ไหวมองไปรอบด้าน ความไม่สบายใจ
มากขึ้นทุกขณะ

ในตอนนี้เองเสียงฝีเท้าก็ปรากฏขึ้นด้านหลังของนางในทันใด เส้นเงิน
หันหน้ามองไปเห็นชายหนุ่มแต่งกายชุดทหารเมืองหลายคนยืนตระหง่าน
อยู่หลังตัวนาง

ทุกอย่างเหมือนหยุดนิ่ง

ผ่านไปครู่หนึ่งลมหนาวพัดมา พัดตบองบนตัวนางราวกับมีดบาด
ขวานจาม

ท้องฟ้ามืดดำ เกล็ดหิมะบางเบาตกลงมาจากท้องฟ้าสีหมึกด้วย
ความเร็ว ตกลงบนใบหน้าของนางให้ความรู้สึกหนาวเย็นและหนักอึ้ง
ละลายเป็นน้ำ คล้ายน้ำตาอย่างมาก

เห็นเพียงคนผู้นั้นพลิกตัวลงจากหลังม้า เดินผ่านกลุ่มคนมาตรงหน้า
นางอย่างไม่รีบไม่ร้อน

สายตาของเขายังดูอึมครึมลึกล้ำเหมือนที่ผ่านมา
เขามองเงินอย่างทรงอำนาจและไร้ความสงสาร ริมฝีปากบาง
ขยับเบาๆ "คุณหนูสาม นี่จะไปที่ใดหรือ"

7

ลู่อียนมองเส้นเงินอย่างทรงอำนาจและรู้ความสงสารริมฝีปากบาง
ขยับเบาๆ "คุณหนูสาม นี่จะไปไหนหรือ"

สายตาของเขาแหลมคมเหลือเกิน ทำให้นางไม่อาจหลบหนีได้

"หงเออร์หลับตาลง" เส้นเงินก้มหน้าลง พุดจบกก็ใช้สองมือปิดหูของ
เส้นหง

ท่านพ่อสั่งสอนพวกเขามาแต่เล็กว่าห้ามโกหก ดังนั้นต้องให้อยู่ใน
สถานการณ์แบบนี้นางยังคงไม่ยอมทำให้เส้นหงได้ยินคำที่จะพูดต่อไปนี้

เส้นเงินแสร้งทำเป็นสงบนิ่ง น้ำเสียงเรียบเฉย "เมื่อครู่ที่บ้านไฟไหม้
ข้าเห็นไฟแรงมาก ค่อยๆ ลามไปทั่ว จึงพาน้องชายวิ่งออกมาแจ้งทางการ"

นางรู้ว่าคำพูดของตนเองมีช่องโหว่มากมาย แต่ยังคงมีความหวัง
อยู่เล็กน้อย

หวังว่าเขาจะช่วยเหลือนางอีกครั้ง

ทว่าเพิ่งสิ้นเสียงพูดของนาง หยางจงก็คุมตัวทหารผู้หนึ่งเดินมา
"หาคนเจอแล้วขอรับ"

เส้นเงินหันมองไปตามเสียง หลังจากเห็นรอยแผลเป็นที่หางตาของ
ทหารผู้นั้นชัดเจนแล้วสีหน้าก็ซีดขาวในทันที ปลายนิ้วลั่นกำลังสั่นเทา
เส้นหงูรู้สึกกลัวจึงพูดเสียงเบาว่า "พี่สาม พี่เป็นอะไร หงเฮ้อร์ลิมตา
ได้หรือยัง"

ลู่เยี่ยนมองนางด้วยสายตาที่ยากจะคาดเดาอารมณ์ได้
ตามกฎหมายของราชวงศ์จิ้นแล้ว ทางกรจับคนสามารถใช้เชือกป่าน
หรือโซ่ตรวนคุมตัวนักโทษได้ ทำแบบนี้เพื่อป้องกันไม่ให้พวกเขาหลบหนีไป
ระหว่างทาง แต่เขาเห็นแก่หน้าของนางจึงเดินเข้าไปหาและคว้าสองมือ
ของนางเอาไว้ด้วยแรงไม่หนักไม่เบา ก่อนจะพูดเสียงเข้มว่า "คุณหนูสาม
ยอมรับผิดหรือไม่"

เส้นเงินเดิมคิดว่าได้ทำลู่ผู้นี้จะคุมตัวนางกลับไปที่ว่ากร คิดไม่ถึงว่า
เขากลับพานางเดินผ่านถนนหลักสองสาย เดินเข้าไปถึงคฤหาสน์หลังหนึ่ง
ในตรอกเล็กที่แม้จะมีพื้นที่ไม่ใหญ่โตนักแต่ดูงดงามเรียบหรู

เมื่อเงยหน้าขึ้นมอง บนป้ายขวางเหนือประตูที่แกะสลักจากไม้หงซาน*
ขึ้นนั้นสลักอักษรไว้ว่า 'คฤหาสน์เจิ้งยวน'

ทางเล็กในคฤหาสน์คดเคี้ยว ต้นอุ้ง** และต้นกล้วยปลุกเรียงราย
สระน้ำสะพานเล็ก ประตูหน้าต่างศาลาริมน้ำ ไม่มีสิ่งใดไม่ประณีต หาก

* ไม้หงซาน เป็นไม้ในตระกูลสน

** ต้นอุ้ง (Chinese Parasol Tree) เป็นไม้ยืนต้น ใบรูปฝ่ามือ ดอกเป็นช่อสีเหลือง ไม้เนื้อเหนียวใช้ทำ
เครื่องดนตรีและเครื่องเรือน

ถึงฤดูใบไม้ผลิต้องมีภาพงาม 'ผู้ถนัดแก่งก้านงามไฉว สระน้ำใสสะท้อนเงาจันทร์' แน่นอน

แต่เส้นเงินตอนนี้ไม่ได้มาชมทิวทัศน์ นางมองสำรวจไปรอบด้าน ในใจเกิดความไม่สบายใจมากยิ่งขึ้น

ทว่ามือของนางถูกเขาจับไว้แน่น ไม่อาจออกแรงอะไรได้เลย จำต้องเดินไปข้างหน้าตามฝีเท้าของเขา

จนกระทั่งถึงเรือนหลังเวิ้งเขาก็หยุดฝีเท้า เหลือบมองเส้นหางหนึ่ง แล้วพูดกับหยางจงว่า "พาเขาไปที่ห้องฝั่งตะวันตกก่อน"

เส้นหางเป็นเด็กดีมาตลอด เด็กอายุห้าขวบ ตลอดทางไม่ร้องไห้ ไม่ไวยวาย แต่พอเห็นว่าจะถูกคนพาตัวไปก็สะบัดเท้าเล็กๆ ขึ้นมาในทันที "พี่สามๆ พวกเขาจะพาข้าไปที่ใด"

เส้นเงินรีบพูดลอบขวัญ "ไม่เป็นไรเหงเออร์ เจ้าตามได้ทำให้ผู้นี้ไปก่อน พี่สามอีกครู่จะไปหาเจ้า"

เส้นหางสะบัดเท้าไม่หยุด

หยางจงรู้ว่านายของตนเองเกลียดการรบกวนกับเด็กที่สุดจึงรีบซ่อนตัว อุ้มเขาขึ้นมาและพูดเสียงเบาว่า "คุณชายน้อย อีกครู่หนึ่งท่านก็จะได้พบพี่สามของท่านแล้ว รอสักครู่เถอะ"

หลังจากหยางจงอุ้มเส้นหางไปแล้ว ลู่เยียนก็พาเส้นเงินเข้าไปในเรือนหลังเวิ้ง

พอเข้าประตูเขาก็ปล่อยมือนางและจุดตะเกียง จากนั้นพูดเสียงเข้มว่า "ข้าจะให้โอกาสเจ้าครั้งหนึ่ง พุดมา"

อาจเป็นเพราะรับราชกรมานาน ทำให้การพุดจึงเป็นไปโดยธรรมชาติ

ดังนั้นต่อไปให้ตอนนี้ข้างหลังตัวเขามีเตียงที่ทำจากไม้พะยูนหอมที่ดู
น่าอนตัวหนึ่งก็ไม่ส่งผลกระทบต่อกันที่มีความผิดปกติจากคนทั่วไป
อย่างเขาแม้แต่น้อย

เส้นเงินกำหนด ไม่รู้เลยว่าควรจะทำอย่างไร
ยอมรับผิดหรือ

ความผิดร้ายแรงแบบนี้นางจะยอมรับได้อย่างไร จะเถียงข้างๆ คูๆ
ได้หรือ

ถูกเขาจับได้คาหนังคาเขาจะเถียงข้างๆ คูๆ อย่างไรได้

นางขมวดคิ้วครุ่นคิด ผ่านไปครู่ใหญ่ก็ทนสายตาเหมือนใบพัด
ไสนางของเขาไม่ไหวจริงๆ จำต้องพูดเสียงเบาว่า "เรื่องทั้งหมดในคืนนี้ข้า
เป็นคนทำทุกอย่าง ข้ายอมรับ"

ได้ยินคำพูดนี้แล้วลู่อื่นเหมือนนกมูมปากยิ้มน้อยๆ พูดว่า "เรื่อง
ทุกอย่างนั้นมีอะไรบ้าง ลองบอกมาสิ"

เส้นเงินกัดริมฝีปากตนเอง สองตาแดงแต่กลับไม่มีน้ำตาไหลลงมา
พูดเสียงเบาตอบคำถามของเขา "ติดค้างหนี้ ผิดสัญญา ไม่ยอมชดใช้
กลัวความผิด คิดหลบหนี"

พอถึงตรงนี้นางก็เหมือนกับพุ่มออกไปสุดตัว เอ่ยว่า "ในเมื่อได้ทำ
จับเข้าได้แล้ว เช่นนั้นข้าก็จะไม่ได้เถียงอะไรอีก ถึงพวกร้านก็ส่งข้าให้กับ
ร้านแลกเงินสกุลเงินก็แล้วกัน"

ลู่อื่นหัวเราะเยาะทีหนึ่ง "ส่งไปที่ร้านแลกเงินหรือ"

เขาเดินช้าๆ มาถึงข้างกายนาง ยื่นมือเข้าไปในชุดกระโปรงของนาง
คันทะเปียนเรือนใบหนึ่งออกมาจากข้างหลังนางอย่างแม่นยำไม่ผิดพลาด

เส้นเงินแววตาตื่นตระหนกรีบยื่นมือไปแย่งทันที แต่คนผู้นี้กลับ
ชูขึ้นสูงทันใด ไม่ยอมให้นางทำสำเร็จ

เพราะความสูงที่ได้เปรียบ ต่อให้เส้นเงินขย่งปลายเท้าก็ยังคว้าไม่ถึง
ลูเยียนสะบัดแผ่นกระดาดฯ คลื่นออกตรงหน้านางแล้วพูดที่ละคำว่า
"ปลอมแปลงเอกสารทางการอย่างทะเบียนเรือน ลอบวางเพลิง ตัดสินบน
เจ้าหน้าที่ เจ้ารู้หรือไม่ว่ามีผลสถานใด"

ตอนที่ฟังถึงตรงนี้เส้นเงินตื่นตระหนกโดยสิ้นเชิง

ในดวงตาระจางสุกใสราวลูกกวาดน้อยคนนั้นเต็มไปด้วยความ
ฉุนเฉียว ตรงขมับก็มีเม็ดเหงื่อหยดเล็กๆ ผุดขึ้นมา

ที่แท้เขารู้เรื่องทุกอย่างแล้ว

หากเขาสืบต่อไปอีก อันหมัวมัว พี่ใหญ่ ใครก็คงไม่รอด

ผ่านไปครู่หนึ่งเสียงทุ้มต่ำของเขาก็ดังขึ้นซ้ำๆ เนื้อหิวของนาง
"แค่เรื่องปลอมแปลงเอกสารทางการเรื่องเดียว โทษนี้ก็สามารถตัดสิน
เนรเทศไปไกลสองพันลี้* ได้แล้ว ถ้านับเรื่องอื่นๆ อีก ฆ่าให้ตายก็ไม่เกินไป"

คร่ำหวอดอยู่ในราชสำนักที่ยากจะคาดเดาอะไรได้มานานหลายปี
เขารู้กระจ่างว่าคำพูดอย่างไรจะทำให้คนผู้หนึ่งสติแตกได้

นับประสาอะไรกับหญิงสาวอายุสิบหกปีผู้หนึ่ง

เส้นเงินถูกเขาพูดจนแข่งขาอ่อน ในใจว่ารุ่นเจนแทบจะยืนไม่อยู่
น้ำตาคลออยู่ตรงขอบตา

ลูเยียนยื่นมือมาดึงปลายคางของนางกลับมา บังคับให้นางมองตรงมา
ที่เขาและพูดด้วยแววตาร้อนแรงว่า "เส้นเงิน เจ้าคิดว่าเหตุใดข้าจึงพาเจ้า

* ลี้ (หลี่) เป็นหน่วยวัดระยะทางของจีน เทียบระยะทางประมาณ 500 เมตร

มาที่นี่"

เส้นจินประสานตากับแววตาบีบคั้นใจคนของเขา ในใจสับสนราว
รวักลอง

จริงสิ เหตุใดเขาไม่พานางไปที่ที่ว่าการนครหลวง แต่พามายัง
เรือนส่วนตัว

พอคิดถึงตรงนี้นางก็พบในทันใดว่าวันนี้เขาไม่ได้สวมใส่ชุดขุนนาง
สีม่วงเข้มตัวนั้น แต่เป็นเสื้อคลุมสีดำตัวหนึ่ง

นางเดาได้ทันทีว่าสายตาของเขาในตอนนี้อาจบออะไรเป็นนัย
เส้นเจดสีหน้าซีดขาว มีคำตอบบางอย่างกำลังปรากฏในหัว แต่นาง
กลับไม่กล้าคิดลึกต่อไป ไม่กล้าแม้แต่จะน้อย

ทั้งสองคนอยู่ใกล้กันมาก ลู่เยียนชายหนุ่มที่มีจุดประสงค์อยู่แล้ว
ย่อมไม่สนใจอะไร แต่เส้นเจดไม่เหมือนกัน นับจากเดาจุดประสงค์ของเขา
ได้นางก็ดมกลิ่นจันทร์หอมบนตัวเขาไม่ไหวอีกต่อไป

ข้างหลังนางก็คือผนังห้อง ไม่มีทางให้ถอยหนี ในช่วงคับขันนาง
ยกสองมือเล็กๆ ขึ้นมายันไปบนแผ่นอกของเขา เรียกด้วยเสียงเบาแทบจะ
ไม่ได้ยิน "ได้เท่า"

เสียงของนางเจ็บปวดสิ้นหวังและเต็มไปด้วยการขอร้อง

จากนั้นหยดน้ำตาของนาง...สุดท้ายก็ไหลลงมาอย่างห้ามไม่อยู่
พอนางน้ำตาไหล ลู่เยียนก็ขมวดหัวคิ้ว

หยดลงหนึ่งหยด หัวใจของเขาก็เหมือนถูกคนทุบไปด้วย

หยดลงมาอีกหนึ่งหยด หัวใจของเขาก็ยิ่งเจ็บ

นับจากได้พบกับนาง เขาก็เป็นโรคประหลาดที่ทำให้รำคาญใจ แต่

วันนี้ทำให้เขาพบกฎข้อหนึ่ง ดูเหมือนหากนางร้องให้อย่างหนัก เช่นนั้น
ความเจ็บปวดของเขาก็จะรุนแรงขึ้นเล็กน้อย

ที่แท่นางก็ห้ามร้องให้อย่างนั้นหรือ

เขาเงยหน้าขึ้นมองคานห้อง ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันและหัวเราะออกมา
ก็ได้ ลูเอียนถอยหลังไปหนึ่งก้าว

เขาอดทนรอนางอยู่นาน เห็นนางไม่มีทีท่าว่าจะหยุดร้องจึงขมวดคิ้ว
เล็กน้อยและพูดเสียงเย็นชาว่า "ถ้าเจ้ายังร้องให้อีก พรุ่งนี้เช้าข้าจะไปจับ
คนที่บ้านสกุลหลี่"

สกุลหลี่ที่พูดถึงคือบ้านของหลี่ตี้ พี่เขยของเสิ่นจิน

เป็นจริงดังคาด คำพูดนี้ออกมา เสียงสะท้อนให้ก็หยุดลงทันที

เสิ่นจินบังคับตนเองให้สงบนิ่ง ห้ามทำให้เขารำคาญใจเด็ดขาด
เก็บเสียงสะท้อนในคอกลับไป

ลำคอรู้สึกขมปร่า

ผ่านไปครู่หนึ่งลูเอียนเห็นไหล่ของนางไม่สั่นแล้วจึงเปิดหีบสองใบ
ในหีบใส่เงินเอาไว้เต็ม

"เหล่านี้เป็นเงินแปดพันก๊วน" ลูเอียนพูด

แปดพันก๊วน เท่ากับหนี้ที่สกุลเสิ่นติดค้างไว้พอดี

เสิ่นจินเงยหน้าขึ้น "ได้เท่าลู่ทำแบบนี้หมายความว่าอย่างไร"

ลูเอียนหยิบเพียนมาวางไว้บนโต๊ะเพื่อมองสำรวจนางได้อย่าง
ชัดเจน

"ช่างนอกมีการห้ามออกนอกเคสสถานยามวิกาล คืนนี้เจ้ากับข้า
ล้วนออกไปไม่ได้แล้ว มีเวลามากมาย ข้าหมายความว่าอย่างไร เจ้า

ค่อยๆ คิดก็ได้"

เขาไม่ชอบให้ใครมาแสวงงทั้งที่เข้าใจต่อหน้าเขา เขาให้เงินนางก่อนใหญ่อย่างนั้นไม่ได้ให้เพื่อให้นางมาแกล้งง่

เส้นเงินกัตรึมฝึปากข้าไปมา

ทันใดนั้นนางก็พบว่าสถานการณ์ของตนเองในตอนนี้กับการอยู่ในศาลไม่ต่างอะไรกันมากนัก

หากนางพูดผิด เขาอาจจะไม่ให้โอกาสนางเป็นครั้งที่สอง

เขาไม่เหมือนถึงอ่องและหลงจู่ร้านแลกเงินสกุลเงิน เขาไม่เพียงมีเงินและอำนาจในมือ เขายังมีชนิกของนางอีกด้วย ก็เหมือนกับที่เขาพูดไปเมื่อครู่ ทะเบียนเรือนนั้นใครเป็นคนเขียนเขารู้กระจ่าง จะตรวจสอบหรือไม่ล้วนอยู่ในความคิดของเขา

ไม่มีทางเลือกอันเลย

คิดถึงตรงนี้นางก็อมรับในโชคชะตาขึ้นมาทันใด

นางรู้ว่าตนเองไม่มีสิทธิ์จะยื่นเงื่อนไข แต่เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้วจึงทำได้เพียงพูดออกไปว่า "ได้เท่า น้องชายข้าอายุเพียงห้าขวบ เขาอยู่ห่างข้าไม่ได้..."

เส้นเงินยังพูดไม่จบก็ถูกเขาตัดบทเสียงเย็นชา "เส้นหงอยู่ในฉางอันไม่ได้"

เรื่องของสกุลเส้น การอยู่ในเมืองฉางอันเป็นปัญหายุ่งยากอย่างไม่ต้องสงสัย

ตามที่เขารู้มา สาเหตุที่อ๊วงหยางโหวที่รับโทษอยู่ในคุกไม่ได้รับอนุญาตให้คนภายนอกเข้าเยี่ยม แท้จริงแล้วเป็นเพราะฮ่องเต้มีพระบัญชามาถึง

ใต้เท้าโจวแห่งศาลตำหลิ

พระบัญชา เรื่องนี้ น่าสนใจ

ขุนนางต่งโทะที่ถูกตัดสินจองจำสองปี ยึดตำแหน่งและบรรดาศักดิ์
มีอะไรควรค่าให้ฮ้องเต้ลงมือรุนแรงแบบนี้อีก

จากเรื่องนี้ทำให้คิดถึงคนที่อยากจะยึดตัวเส้นเงินมาเป็นของตนเอง
ในทันที พวกเขาทำเพื่อเงิน เพื่อค้นหา หรือเพื่ออย่างอื่นกันแน่ เป็นเรื่อง
ที่น่าคิด

เขาถึงแม้จะเป็นเพราะภาพในความฝันที่รุ่มรวยเหล่านั้นทำให้
จำต้องคุ้มครองเส้นเงิน แต่ไม่มีทางทำเพื่อนางไปจนต้องทนรับความ
ยุ่งยากมากกว่านี้อีก

เขาเหลือบมองนางแวบหนึ่งพลางพูดซ้ำๆ ว่า "ในเมืองหลวงมีคน
จับจ้างพวกเจ้ามากมาย ที่นี้ซ่อนคนสองคนไว้ไม่ได้ เส้นหนังมีโรคประจำตัว
ต้องพบหมอดตลอด เจ้าคิดว่าถ้าท่านหมอผู้หนึ่งเดินเข้าออกตรอกนี้ทุกวัน
รอให้ผู้อื่นเดาว่าพวกเจ้าอยู่ที่นี่ ต้องใช้เวลานานเท่าใดกัน"

"ข้าจะส่งเขาไปเป็นศิษย์ของอู่สวินเซียนเซิง" อู่สวินเซียนเซิงเป็น
อาจารย์ชื่อดังของเมืองหยางโจว ถึงแม้สกุลเส้นจะเป็นสกุลเส้นในวันวาน
ก็ไม่แน่ว่าจะเชิญมาได้

ได้ยินดังนั้นความกังวลสุดท้ายของเส้นเงินก็หมดลง แต่นางรู้ว่า
โลกนี้ไม่มีขนมเปี๊ยะไส้เนื้อตกลงมาจากฟ้า* ให้หรอก เรื่องดีทุกอย่างล้วน
ต้องมีสาเหตุ

"ใต้เท้าต้องการให้ข้าทำอะไรหรือ" เส้นเงินพูดอย่างโอนอ่อนผ่อนตาม

* ขนมเปี๊ยะไส้เนื้อตกลงมาจากฟ้า อุบัติว่ามีสิ่งดีๆ เกิดขึ้นอย่างไม่คาดคิด

ลู่อื่นรู้สึกพอใจมากกับการรู้กาลเทศะของนางเช่นนี้ จึงพูดต่อไปว่า "ข้าเป็นคนไม่ชอบสตรีที่ร้องให้พุ่มพ่าย"

เส้นจินตตตะลึง ไม่เข้าใจเลยว่าเหตุใดเขาจึงพูดเช่นนี้ เมื่อครู่ที่นางน้ำตาไหลก็เป็นเพราะเขาทำให้ตกใจกลัวแท้ๆ

ลู่อื่นกวาดตามองนางอย่างเย็นชาแวบหนึ่ง "จำได้หรือยัง"

เส้นจินตตตะลึงใจเข้าอย่างตกใจ กลืนคำตัดพ้อลงไปทั้งหมด "ข้าจำได้แล้ว"

ลู่อื่นส่งเสียงอึ้มรับ จากนั้นมองนางแล้วพูดว่า "รู้หรือไม่ว่าตนเองมีฐานะอะไร"

เส้นจินตตตะลึงของเขารู้ฐานะของตนเองเช่นกัน

ที่รู้กระจ่างยิ่งกว่านั้นก็คือมารดาของเขา องค์หญิงใหญ่จึงอันไม่มีทางให้เขารับอนุภรรยาก่อนที่จะแต่งภรรยาเอกเด็ดขาด

แบบนี้ก็ดี

เส้นจินตตตะลึงของเขารู้ฐานะของตนเองเช่นกัน
"เป็นภรรยาลับของใต้เท้า"

8

นอกห้อง แสงจันทร์สีเงินยวงจากจันทร์เสี้ยวรูปเคียวราวกับผืนผ้า
ที่คลี่คลุมลงไปบนหลังคากระเบื้องแต่ละแผ่นของกุหาสน์เจิ้งยวน

รอบข้างเจียบสนิไ้ไร้เสียง เจียบจนแม้แต่เสียงของแสงเทียนไหว
พื้บพื้บก็ยังได้ยิน

ตอนนี้ห่างจากการลั่นกลองยามเข้าอีกระยะหนึ่ง

ลู่เยียนหลังจากกำชับเส้นเงินว่าไม่มีอะไรห้ามร้องไห้ มีอะไรก็ยิ่ง
ห้ามร้องไห้แล้วก็ได้ไ้ทรมานตนเอง นอนลงพักผ่อนครู่หนึ่ง

เส้นเงินอยากไปหาเส้นหง แต่ไม่กล้ารบกวนการพักผ่อนของเขา
จึงนั่งอยู่ด้านข้างเป็นเวลาถึงสองชั่วยาม ง่วงจนตัวโยกแทบล้มก็เ่ไม่กล้า
หลับตา

นางไม่ได้พักผ่อนอย่างดีติดต่อกันหลายวัน ตอนนั้นแทบทนไม่ไหว
แล้ว ร่างกายเฉียงลงด้านข้าง ล้มนั่งลงบนพื้นทันที ม่านั่งกลมก็ล้มคว่ำลง

เช่นกัน

พอเกิดเสียงดังถึงเพียงนี้ลู่อื่นยอมต้องล้มตาคืน เขาหันมองไปทางนาง เห็นเพียงนางล้มลงบนพื้น ทว่าไม่ได้ล้มตาคืนมาแต่อย่างใด

ท่าทางชื่อไร้เตียงสนั่นน่าสงสารปนน่ารัก ต่อให้เป็นคนที่ไม่สนใจความเป็นความตายของผู้อื่นอย่างลู่อื่นยังเกิดจิตใจหวั่นไหว

เขาลุกขึ้นเดินมาข้างกายนาง ใช้นิ้วมือแตะไหล่ของนางพลางพูดเสียงเบาว่า "ลุกขึ้น"

ได้ยินเสียงชายหนุ่ม เส้นใจก็ตึงตาคืนมาในทันที กลอกลูกตาที่แดงก่ำและติดตัวขึ้นมาทันใด "ตะ...ได้เท่า มีอะไรหรือ"

ลู่อื่นเห็นนางเต็มไปด้วยความมัวว้างตัวจึงแค้นเสียงสลดเย็นชาหนึ่งที่

หาเรื่องเสียจริงที่ไปสนใจนาง

ในใจไม่พอใจ ย่อมมีสีหน้าที่ไม่ดี เขาคิดว่าตนเองพักผ่อนพอสมควรแล้ว จึงเดินออกจากเรือนไปโดยไม่หันมามอง

เมื่อลู่อื่นออกจากเรือนหลังเยวี่แล้วก็เดินตรงไปยังห้องฝั่งตะวันตกยังไม่ทันผลึกเปิดประตูก็ได้ยินเสียงไอรระลอกหนึ่ง

พอเข้าไปในห้อง เขาก็มองหน้าลง เห็นหงเฮงหน้าขึ้น ความมัวว้างในดวงตาของเจ้าตัวเล็กเหมือนกับผีสาวไม่ผิดเพี้ยน ดวงตาแดงก่ำคู่นั้นแค้นองก็รู้ว้าร้องไห้มา

ลู่อื่นไม่ชอบเด็ก ไม่ว่าจะเป็นใคร และไม่ว่าจะร้องไห้หรือหัวเราะขอเพียงแค่อ้าปากได้เขาล้วนไม่ชอบ

ดังนั้นยังไม่รอให้หงเฮงอ้าปาก หยางจงก็สั่งคนให้ส่งเตียงไปที่

เรือนหลังนี้เรียบร้อยแล้ว

ลู่อียนมองออกไปนอกหน้าต่างหน้าต่างตาเคร่งขรึม สีหน้าเย็นชาพลางเอ่ยขึ้น "ทางเจ้าสิ่งฟางจัดการเสร็จหรือยัง"

หยางจงไค้งตัวตอบว่า "วางใจได้ขอรับ ไฟไหม้แค่เรือนชั้นหน้า คนของพวกเราดับไฟแล้ว บอกกับคนภายนอกว่าเป็นอุบัติเหตุไฟไหม้ ตอนนี้ยังไม่มีใครสงสัยขอรับ"

ลู่อียนพูดต่อ "คืนนี้วันวายุใหญ่โตแบบนี้ พรุ่งนี้ทางเจิงอ๋องกับซู่หนิงป้อไม่มีทางไม่มีความเคลื่อนไหว เจ้าส่งคนจับตาดูต่อไป รายงานทุกหกชั่วโมง"

หยางจงรับคำ จากนั้นพูดอีกว่า "คุณชายเล็กสกุลเลิ่นเล่าขอรับ"

ลู่อียนครุ่นคิดสักครู่แล้วพูดเสียงเข้มว่า "รอไม่ได้แล้ว พอฟ้าสางก็ส่งเขาออกจากเมืองหลวงไป"

เขาเซะงักไปครู่หนึ่งก็พูดอีกว่า "เอาตัวสาวใช้สูงวัยกับสาวใช้ในเรือนนั้นส่งออกนอกเมืองไปพร้อมกัน"

เช้าวันต่อมา ณ ที่ว่าการนครหลวง

ลู่อียนเขียนเอกสารพลางฟังที่ปรึกษาได้บังคับบัญชากล่าวรายงาน "สิ่งที่ได้เฝ้าาคาดไว้วันก่อนไม่ผิดเลยจริงๆ นายท่านสกุลหวังแห่งอำเภอหลี่เจวียนมีปัญหาลงจริง เมื่อวานข้า่น้อยส่งคนไปตรวจค้น พบว่าได้บ่อน้ำมีศพผู้หญิงสองศพขอรับ"

"เป็นใครบ้าง ตรวจสอบกระจ่างหรือยัง"

"ตามคำของเจ้าหน้าที่ชั้นสูตร ศพหนึ่งคือคณิกาขบถ้องของผิงคังฟาง

แซ่หลัว จ่ายเงินค่าไถ่ตัวให้แก่มาแล้ว อีกศพคืออนุภรรยาที่หวังจ้าว
เพิ่งรับเข้ามาเมื่อปีก่อน ไม่มีร่องรอยว่าเขาฆ่าขอรับ" ที่ปรึกษาพูด

ได้ยินดังนั้นลู่อื่นก็ชะงักไป ก่อนจะใช้นิ้วชี้เคาะโต๊ะ ผ่านไปครู่ใหญ่
จึงพูดว่า "ไม่ถูก กลิ่นซากศพในเรือนของเขาไม่ได้มีเพียงสองศพอย่าง
แน่นอน"

ความหมายในคำพูดของเขาคือสองศพนี้ ศพหนึ่งคืออนุภรรยา
ศพหนึ่งคือคณิกาขบถ ต่อให้หวังจ้าวมีนิสัยประหลาดอะไรหรือเล่นกับ
พวกนางจนตาย อีกทั้งในเมื่อจัดฉากเป็นการฆ่าตัวตายก็ไม่จำเป็นต้อง
ซ่อนไว้ในบริเวณเรือนเป็นเวลานานอย่างนั้น

ผลลัพธ์เช่นนี้ หากพูดว่าพวกเขาค้นเจอ ผู้พูดว่าคนเขาจงใจวางไว้
ตรงนั้นจะดีกว่า

ที่ปรึกษาเบิกตาโต ไม่รู้ว่าจะคิดอะไรขึ้นได้จึงรีบพูดทันที "ข้าน้อย
จะไปตรวจสอบอีกครั้งเดี๋ยวนี้ขอรับ"

ลู่อื่นหลับตาลง ยกมือขึ้นคลึงขมับ เมื่อคืนพักผ่อนไม่พอและมา
ทำคดีอีกตลอดช่วงเช้า

จะไม่ให้คนได้พัก...

ในใจลู่อื่นยังด่าไม่จบ หยางจงก็หัวกรงนกกรงหนึ่งเดินเข้ามา

"นกเอี้ยงที่ท่านต้องการซื้อมาแล้วขอรับ สุหยินผู้เฒ่าต้องขอบ
แน่นอน"

วันนี้เป็นงานฉลองวันเกิดของสุหยินผู้เฒ่าสกุลลู่ นกเอี้ยงตัวนี้เป็น
ของขวัญวันเกิดที่ลู่อื่นเตรียมไว้

หลายวันก่อนนกแก้วที่สุหยินผู้เฒ่าเลี้ยงไว้ตายไป นางเสียใจ

อยู่นาน ลู่เยียนจดจำใส่ใจ ไม่กล้าซื้อนกแก้วชนิดเดียวกันเกรงจะทำให้
นางเศร้าอีก จึงซื้อนกเอี้ยงที่สามารถร้องเพลงเสียงหวานได้มาแทน

เพราะวันนี้เป็นวันเกิดของสุหยินผู้เฒ่า พอเลิกงานลู่เยียนจึงกลับมา
ที่จวนเงินกั้วกงโดยเร็ว

พอเดินไปถึงหน้าประตูก็เห็นเวนซื้อสุหยินของบ้านสามมาเย็นรับ
คนหน้าประตู จากนั้นจึงมือหญิงสาวที่เกล้าผมแบบสวณ้อยนางหนึ่ง
เดินเข้าจวนไปพร้อมกัน

ลู่เยียนขมวดคิ้วและพูดเสียงเบาว่า "ข้าจำได้ว่าท่านย่าเคยพูดว่า
วันนี้จัดงานเลี้ยงภายใน ไม่เชิญคนนอก คนที่มานี้เป็นใครหรือ"

หยางจงตอบ "นั่นคือหลานสาวของสุหยินนายท่านสาม เพราะบิดา
ถูกย้ายไปเป็นผู้ตรวจการมณฑลที่จิงโจว ดังนั้นจึงมาพักที่จวนระยะหนึ่ง
วันนี้ตั้งใจมาอวยพรวันเกิดให้สุหยินผู้เฒ่าขอรับ"

ลู่เยียนหรีตตามองหยางจง "เจ้ารู้กระจำแบบนี้ เหตุใดจึงไม่บอกข้า
ล่วงหน้า"

หยางจงถูกเปิดโปงความคิดก็ยกมือลูบปลายจมูกพลาญพูดเสียงเบา
ว่า "องค์หญิงใหญ่กำชับไว้ไม่ให้ข้าน้อยบอกท่านขอรับ"

ลู่เยียนถอนหายใจยาว

อืม เอาอีกแล้วสินะ

เงินกั้วกงสกุลลู่สาวันนี้มีสามบ้าน เพราะสุหยินผู้เฒ่าลู่ยังมีชีวิตอยู่
ทั้งสามบ้านจึงไม่ได้แยกบ้านออกไป

นายท่านใหญ่สกุลลู่จุ่นแต่งงานกับน้องสาวร่วมอุทรของฮ่งเต้

องค์หญิงใหญ่จิ้งอัน นายท่านรองสกุลลู่ลู่เฮ่อแต่งงานกับเซียวซือ บุตรสาวของราชเลขาธิการเสนาบดีฝ่ายขวา

ส่วนลู่ซันบุตรชายคนเล็กที่ทำให้ฮูหยินผู้เฒ่าลู่ปวดหัวที่สุดกลับไม่เชื่อฟังความคิดของคนในครอบครัว แต่งงานกับบุตรสาวพ่อค้า ก็คือเวินซือในวันนี้

สกุลเวินเป็นพ่อค้าผ้าที่ใหญ่ที่สุดในราชวงศ์จิ้นและเป็นคนที่มีความหน้ามีตาผู้หนึ่ง ดังนั้นในตอนที่ยูหยินผู้เฒ่าเห็นลู่ซันเกิดใจหวนไหวในรักจริงๆ จึงยอมปล่อยตามใจเขา ในเมื่อตั้งใจจะแต่งงานแล้ว เช่นนั้นก็ไม่ต้องกังวลเรื่องอะไรที่ไม่มีความสุข วันหน้าจะได้ไม่ต้องหมองใจกัน

แต่ว่าพี่น้องของสกุลเวินนี้ก็มีความสามารถเช่นกัน พี่สาวเพิ่งแต่งงานเข้าจวนเงินกั๊วกง น้องสาวก็แต่งงานให้กับขุนนางใหญ่ชั้นสามในราชสำนักแล้ว

คนเมื่อครูก็คือเมิ่งซูซี บุตรสาวของน้องสาวแท้ๆ ของเวินซือ ตอนลู่เยียนเดินเข้าประตูมา คนที่บ้านสามสกุลลู่ลู่ล้วนมารวมตัวในโถงเอกกันแล้ว

พอทุกคนเห็นเขาเข้ามาบรรยาศในท้องก็คึกคักขึ้นมาเล็กน้อย เขาเดินเข้าไปและพูดด้วยรอยยิ้มว่า "สื่อเยียนคารวะท่านย่า ขอให้ท่านย่าสุขภาพแข็งแรง มีรอยยิ้มเป็นประจำ"

ระหว่างที่เขาพูด นกเอี้ยงในมือของเขาก็ส่งเสียงร้องออกมา เสียงนั้นไพเราะเป็นพิเศษ

พอมองเห็นนกเอี้ยงในมือของเขา ฮูหยินผู้เฒ่าก็รีบรับมาหยอกเล่นอยู่หลายที

ทางนี้กำลังพูดอยู่ก็ได้ยินเสียงม่านขยับ หญิงสูงศักดิ์ผู้หนึ่งสวมเสื้อนวมสีดอกบัวกับกระโปรงยาวลากพื้นสีทองเดินออกมา

นางงามสดใสราวดวงตะวันร้อนแรงผู้นี้ก็คือองค์หญิงใหญ่จิ้งอัน วันเวลามีใจเอนเอียงไปที่นาง ทั้งที่แต่งงานมาแล้วยี่สิบกว่าปีแล้ว ใบหน้ากลับยังหยุดอยู่ในสิบปีก่อน มีเพียงอาภักปิริยามีเสน่ห์ที่หญิงสาวทั่วไปไม่มีเพิ่มขึ้นหลายส่วน

นางเดินไปข้างกายสุหยินผู้เฒ่า จงใจหมุ่นข้อมมือของตนเองพลางพูดด้วยรอยยิ้มว่า "เสื้อตัวนี้ถูกเป็นคนปักเอง ท่านแม่อย่ารังเกียจเลย"

สุหยินผู้เฒ่าลู่อื่นท่าทางดงามของนางก็ยิ้มออกมาและพูดว่า "ฝีมือของเจ้าดีที่สุดในหมู่บุตรหลานแต่ไหนแต่ไรแล้ว"

สุหยินผู้เฒ่าลู่อื่นจิ้งอัน ไม่ใช่เพราะนางเป็นองค์หญิงใหญ่ผู้สูงศักดิ์ แต่เพราะนิสัยที่เสมอดั้นเสมอปลายเป็นที่ยี่สิบกว่าปีของนาง

ตอนที่องค์หญิงใหญ่จิ้งอันแต่งมาที่บ้านสกุลหลู่ ท่วงท่าที่แสดงในทุกวันล้วนดูสูงศักดิ์ ความสัมพันธ์ระหว่างแม่สามีลูกสะใภ้ยังดี นับได้ว่ามีความนับถือกตัญญู แต่ระหว่างสะใภ้ด้วยกัน พูดไม่ถูกหูสองประโยคก็ชักสีหน้าใส่กันทันที ไม่ยอมเก็บอาการเลยแม้แต่บ่อย

แต่นางเป็นน้องสาวที่ฮ่อแต่โปรดที่สุด ใครจะกล้าพูดจาจู้จี้เย็บใส่นางเล่า

สุหยินผู้เฒ่าลู่อื่นสงสารบุตรชายคนโตไม่ได้ กลัวว่าวันใดวันหนึ่งเขาอาจจะต้องรองรับอาวมณีจากคนของราชวงศ์

จนกระทั่งวันเวลาผ่านไป สุหยินผู้เฒ่าลู่อื่นจิ้งอันเข้าใจว่าองค์หญิงใหญ่จิ้งอันเป็นคนแบบใดกันแน่

ตอนแรกที่เวินซื้อออกไปเลี้ยงรับแขกนอกบ้านมักจะมีคนชอบเอา
ฐานะบุตรสาวพ่อค้าของนางมาพูดล้อเล่นอยู่บ้าง เวินที่อกลัวว่า
บรรยากาศจะอึดอัดจึงไม่กล้าส่งเสียง พยายามอดทนไว้ บังเอิญครั้งหนึ่ง
ถูกองค์หญิงใหญ่ได้ยินเข้า นางซักสีหน้าในทันที ขว้างถ้วยน้ำชาและ
ดึงตัวเวินซื้อหมุนตัวเดินจากไป

บรรยากาศรอบข้างราวกับเย็นเป็นน้ำแข็ง

ระหว่างทางกลับองค์หญิงใหญ่จึงอันไม่ลืมที่จะตำหนินาง 'น้องสาม
เป็นสามภรรยากับเจ้ามานานหลายปีไม่เคยพูดจารุนแรงแม้แต่ประโยคเดียว
เหตุใดเจ้าออกมาข้างนอกยังต้องทนรับอารมณ์คนอื่นอีก เรื่องแบบนี้
อดทนครั้งหนึ่งก็มีครั้งที่สอง เจ้าจะอดทนไปทุกครั้งเลยหรือ'

เวินซื้อไม่ตอบ ลังเลใจอยู่นานก่อนจะพูดอ้ออิงว่า 'ข้ากลัวว่าจะ
อึดอัด...'

ได้ยินคำพูดนี้แล้วองค์หญิงใหญ่ก็ขมวดคิ้วเร็วว แค้นเสียงหัวเราะเยาะ
ที่หนึ่งแล้วพูดว่า 'น้องสะใภ้สาม ข้าจะบอกเจ้า ขอเพียงเจ้าไม่กลัวอึดอัด
คนที่อึดอัดก็จะเป็นคนอื่น'

ภายหลังคำพูดนี้ไปเข้าหูของสุหยินผู้เฒ่า ทำให้นางหัวเราะอยู่นาน
มิหนำซ้ำคืนวันนั้นยังกินข้าวเพิ่มขึ้นครึ่งชาม

หลังจากวันนั้นนางจึงยอมรับคำพูดของบุตรชายประโยคนั้นที่ว่า
นิสัยของจิงอันแม้จะเรียกไม่ได้ว่าอ่อนโยนเข้าอกเข้าใจ แต่การปฏิบัติต่อ
ทุกคนในครอบครัวล้วนมีความจริงใจ สิ่งนี้สำคัญกว่าอะไรทั้งสิ้น

ทุกคนนั่งประจำที่ เสียงบรรเลงดนตรีโบราณดังขึ้น

ไม่นานอาหารก็มาครบ ทว่าทุกคนพากันหยุดตะเกียบและดูการแสดง

ของคนละคร

ดนตรีเพลงหนึ่งจบลง หญิงสาวที่งดงามก็ถอยออกไปแล้วเปลี่ยนชุดประหลาดเข้ามาในห้อง บนตัวสวมเสื้อคลุมผ้าหนา แขนเสื้อข้างหนึ่งยาวข้างหนึ่งสั้น การแต่งหน้าก็เช่นกัน ซีกหนึ่งวาดหน้าแต้มจุดไปทั่ว อีกซีกสะอาดสะอ้าน

ทุกคนกำลังรู้สึกแปลกใหม่ พากันพูดวิจารณ์

สุหยินผู้เฒ่าเห็นองค์หญิงใหญ่จึงอันกับลู้อย่าง ทั้งสองคนสายตาคับซอกัน หัวคิ้วขมวดแน่น แม้แต่มุมปากก็เฝ้มอย่างไม่รู้ตัว พอเห็นแล้วสุหยินผู้เฒ่าก็ฟันหัวเราะออกมา

เซียวซือสุหยินในใหญ่ของบ้านรองเห็นอีกฝ่ายหัวเราะก็รีบถามว่า "ท่านแม่หัวเราะอะไรหรือ"

สุหยินผู้เฒ่าลู่อวใจอกาสตอนที่ท่าทางของทั้งสองคนยังไม่เปลี่ยนแปลงรีบกระซิบพูดกับเซียวซือ

เซียวซือฟังแล้วหันมองไปเห็นองค์หญิงใหญ่จึงอันกับบุตรชายของนาง มีท่าทางเดียวกันก็ส่งเสียงหัวเราะออกมาทันที

แม่ลูกคู่นี้ปกติเป็นคนช่างเลือกและปรนนิบัติได้ยาก ในจวนเจิ้นกั๋วคงไม่มีใครไม่รู้

ตอนนี้สายตาของเซียวซือเลื่อนไปอยู่ที่ตัวของเมิ่งชู่ซึ่งก่อนจะกระซิบพูดกับสุหยินผู้เฒ่าว่า "ลูกคิดว่ายายหนูสกุลเมิ่งนั้นหน้าตาไม่เลว ไม่มีที่ติอะไรเลย"

สุหยินผู้เฒ่ามองตามไปไกลแวบหนึ่ง

ต้องบอกว่าใบหน้าของบุตรสาวสกุลเมิ่งนั้นน่ารักอย่างมาก ดวงตาโต

คู่หนึ่งราวกับผลงันที่ล้ามน้ำมาแล้ว ทั้งดำและสุกใส ปลายจมูกกลมมน เวลายิ้มเผยให้เห็นแก้มขาวสะอาด ทำให้คนเกิดความรู้สึกดีอย่าง ห้ามน้อย

หญิงสกุลเงินผู้นี้เข้าจวนเงินกั้วกงมาในตอนนี้มีจุดประสงค์อะไร ทุกคนล้วนรู้ดี

แต่ขอเพียงลู่เยียนถูกใจได้ก็เป็นเรื่องที่ดีเรื่องหนึ่ง

สุหยินผู้เฒ่าพยักหน้า "เจ้าไปเรียกนางมาที่นี่ ข้าจะพูดคุยกับนาง สักหน่อย"

เสี่ยวซือรับคำว่า "เจ้าคะ" แล้วเดินไปแตะไหล่ของอีกฝ่ายที่หนึ่ง

สุหยินผู้เฒ่าอายุมากแล้ว ย่อมชอบหญิงสาวอายุน้อย นางกุมมือ ของเมิ่งซูซี มองสำรวจอย่างละเอียด จากนั้นจึงเรียกผู้เยียนเข้ามาหา

เสียงดนตรีด้านข้างไม่ได้หยุดลง เขาไม่ได้ยินคำที่สุหยินผู้เฒ่าพูด กับเขาแม้แต่ประโยคเดียว ด้วยความสนใจจึงจำต้องโน้มตัวขยับเข้าไปใกล้

เมิ่งซูซีอยู่ใกล้สุหยินผู้เฒ่าที่สุด เห็นตัวเขาโน้มมาข้างหน้า ใบหน้า ก็แดงขึ้นมาทันที

ท่าทางหญิงสาวทำอะไรไม่ถูกนี้ย่อมอยู่ในสายตาของสุหยินผู้เฒ่าผู้ และองค์หญิงใหญ่

กลางคืนหลังเลิกงานเงินชือกก็ไปหาเมิ่งซูซีที่ห้องของนาง

"ซีซี เมื่อครูเจ้าได้พบชื่่อจื่อแล้วใช่หรือไม่"

ใบหน้าเล็กของเมิ่งซูซีแดงในทันที ก่อนจะพูดตะกุกตะกักว่า "ท่าน... ท่านป้า"

เวินซื่อกุมมือของนาง พุดอย่างแฝงความหมายลึกซึ้ง "องค์หญิงใหญ่
จึงอันมีฐานะอะไรคิดว่าแม่เจ้าคงกำชับไว้แล้ว ป้ากับนางอยู่ร่วมกันมา
ยี่สิบกว่าปี พอเข้าใจตัวนางอยู่บ้าง ถ้าเจ้าคิดจะแต่งเข้ามาในสกุลลู่จิ่ง
ก็เชื่อป้า อย่าปิดกั้นตนเองเกินไป สองวันนี้หากองค์หญิงใหญ่พูดคุย
กับเจ้า นางถามอะไรเจ้า เจ้าก็ตอบไป พุดตามตรงไม่อ้อมค้อมดีที่สุด"

"ท่านป้าวางใจได้ ถ้าองค์หญิงใหญ่มารวมอะไร ชูชิต้องตอบตามตรง
แน่นอน ไม่อ้อมค้อมเด็ดขาดเจ้าค่ะ"

เวินซื่อบิปลายจมูกของนางทีหนึ่ง "เจ้าเหมือนแม่เจ้า ล้วนเป็นคน
ฉลาดเฉลียว"

เมิ่งชูซีเขย้ามือของผู้เป็นป้าแสดงอาการเงิ่นเล็กน้อย

"เออละ พุดจบป้าก็วางใจแล้ว รีบพักผ่อนเถอะ ถ้าเจ้าขาดอะไรก็
มาบอกป้า ถือว่าที่นี่เป็นบ้านของตนเอง"

หลังจากเวินซื่อออกไปแล้วรอยยิ้มในดวงตาของเมิ่งชูซีก็หายไป
ในทันที

ความขวยเขินของหญิงสาวเหล่านั้นหายไปจนสิ้น

นางนั่งอยู่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง มองดูตนเองในกระจก ยกมูมปากขึ้น
ซ้ำๆ เผยให้เห็นรอยยิ้มเยาะตนเอง

ป้าของนางชะตาดี แต่งเข้ามาในครอบครัวอย่างบ้านสกุลลู่จิ่ง
มองโลกในแง่ดีตามไปด้วย

แม้แต่คำว่าพุดตามตรงไม่อ้อมค้อมแบบนั้นก็กล้าพุด

ส่วนนางนั้นท่านแม่ไม่มีบุตรชาย อยู่ในบ้านสกุลเมิ่งต้องคอย
เอาอกเอาใจผู้อื่น บุตรสาวของอี่เหนียงถึงขั้นเป็นขึ้นมานางแล้ว

หากครั้งนี้ไม่ได้รับความพอใจจากองค์หญิงใหญ่ แต่งเข้าบ้านสกุลคู่
ได้อย่างราบรื่น พอลบถึงจิตใจแล้วคงต้องแต่งงานกับคนที่บิดา
เลือกให้

9

เช้าวันต่อมาทุกคนมารวมตัวกันที่โถงจายอัน
ฮูหยินผู้เฒ่าอุ้มเหลนชายที่หลานสะใภ้บ้านรองเพิ่งคลอดออกมา
หน้าตาอ้วนแอ้มแจ่มใส

ในโถงนี้กำลังพูดคุยกันอยู่ ฮูหยินผู้เฒ่าลู่อ่อนตาขึ้นเห็นสายตา
เปล่งประกายของเมิ่งซูที่มองไปที่ตัวลู่อ่อน

ส่วนลู่อ่อน เขานั่งหันข้างให้ จิตใจจดจ่อพูดกับลู่อ่อนของบ้านรอง
กับลู่อ่อนของบ้านสาม ไม่หันหน้ามามองเลย

ฮูหยินผู้เฒ่าฉีกยิ้มมุมปาก หลานชายของนางผู้นี้ไม่เคยอมไว้น้ำ
ลู่อ่อนเลยแม้แต่หยด

นางกระแอมกั้วคอก่อนจะพูดกับเมิ่งซูที่ว่า "ยายหนูภาพร่อยกระเรียน
ที่เจ้าให้ข้าภานั่นเจ้าเป็นคนวาดเองหรือ"

เมิ่งซูที่รีบลุกขึ้น "เจ้าคะ ให้ฮูหยินผู้เฒ่าเห็นเรื่องตลกแล้ว"

ฮูฮินผู้เฒ่าพยักหน้าพอใจมากพลงพูดอีกว่า "เจ้าอายุเท่านี้สามารถลงพู้กันได้ดีแบบนั้นนับว่าดีมากแล้ว แต่พูดถึงความงดงามเชิงศิลป์แล้วยังอ่อนด้อยอยู่บ้าง"

ได้ยินคำพูดนี้เมิ่งซูซี้ก็รีบพูดว่า "ไม่รู้ว่าคุณี่วันนี้จะมีโชคได้รับการชี้แนะจากฮูฮินผู้เฒ่าหรือไม่"

ฮูฮินผู้เฒ่าลู่เห็นนางพูดเข้าทางจึงพูดด้วยรอยยิ้มว่า "ถ้าพูดถึงวิชาการวาด เจ้าไม่ควรมาขอคำชี้แนะคนแก่อย่างข้า เจ้าควรไปถามพี่เยียนของเจ้า เขาเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านนี้"

ฮูฮินผู้เฒ่าเห็นลู่เยียนไม่มีการตอบสนองจึงบ่นหน้านิ่งตะโกนเรียกเขา "เยียนเกอเออร์!"

ฮูฮินผู้เฒ่าเรียกเช่นนี้ ต่อให้ลู่เยียนอยากจะแก่งตายก็แก่งต่อไปไม่ได้แล้ว

เขาหมุนตัวกลับมาทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น บนใบหน้ามีรอยยิ้มเล็กน้อย "ท่านย่าเรียกข้าหรือ"

ฮูฮินผู้เฒ่าลู่หยิบภาพภาพหนึ่งมาจากมือของสาวใช้และยื่นให้ลู่เยียน "นี่เป็นภาพวาดของน้องซีของเจ้า เจ้าลองดูสิ"

ฮูฮินผู้เฒ่าลู่ถลึงตามองเขาแวบหนึ่ง ความหมายชัดเจนมากว่าหากเขาล้าไม่รับก็คอยดูต่อไป

ลู่เยียนลุกขึ้นไปรับภาพมา จากบนลงล่าง จากซ้ายไปขวา มองดูอยู่ครู่ใหญ่

เมิ่งซูซี้เห็นภาพวาดของตนเองถูกเขากุมอยู่ในมือ หัวใจก็เต้นตุบๆ อย่างห้ามไม่อยู่ เหมือนว่าสิ่งที่เขากุมอยู่ไม่ใช่ภาพวาด แต่เป็นตัวนางเอง

กระนั้น

ชายหนุ่มที่เหมือนดวงจันทร์ส่องกระจ่างเช่นนี้ใครบ้างจะไม่หวั่นไหว
ผ่านไปครู่ใหญ่ลู่อิเย่นจึงเงยหน้าขึ้นพูดว่า "นี่ก็ดีมากไม่ใช่หรือ"

เมื่งูซึกู่ว่าจะได้พูดคุยกับเขาไม่ยากนัก ย่อมไม่ยอมปล่อยให้โอกาสไป
"เมื่อครู่ฮุนยิ่นผู้เฒ่าลู่อิเย่นพูดว่าภาพวาดของซึกู่นี้ขาดความงามทางศิลปะไป
หลายส่วน ซึกู่อายากจะขอให้พี่เย่นช่วยชี้แนะสักนิด วันหน้าจะขยันฝึกฝน
เพิ่มขึ้นแน่นอน"

ได้ยินคำเรียกว่า 'พี่เย่น' ลู่อิเย่นก็ซันตาขึ้นจึงตรงไปที่นั่งอย่างนั้น
ผ่านไปครู่หนึ่งจึงพูดว่า "แม่นางเมิ่ง นั่นคือพรสวรรค์ เจ้าคิดว่าความขยัน
ชดเชยความโง่ได้ แท้จริงแล้วไม่ใช่อย่างนั้น ความงามทางศิลปะนี้
อาจารย์ชื้อดั่งจำนวนมากอยากได้ แต่ชั่วชีวิตก็ยังหาไม่ได้"

ลู่อิเย่นยังคงไถ้หน้าแม่นางเมิ่งผู้นี้จริงๆ ไม่อย่างนั้นด้วยนิสัยของเขา
การจะพูดจนสตรีผู้นี้อายุโกรธจนอยากตายก็ย่อมทำได้

เพิ่งสิ้นเสียงพูดเมื่งูซึกู่ก็มีสีหน้าซีดขาว ฮุนยิ่นผู้เฒ่าสีหน้าบึ้งตึง ลู่อิเย่น
ของบ้านสามอึดอัดจนรีบยกมือขึ้นลูบหน้า องค์หญิงใหญ่มุ่มปากกระตุกเบาๆ
มีเพียงนกเอี้ยงที่อยู่มุมตะวันตกเฉียงใต้ที่ยังส่งเสียงร้องอย่างอ่อนล้า
สองที

รอบด้านบรรยากาศเย็นเยือก เว้นชื่อรีบลุกขึ้นสู่สถานการณ "นั่นสิ
ถ้าให้ข้าพูดนะ ยายหนูหวังสูงมากเกินไป ฝีมือการวาดนี้หน้าดูกว่าลู่อิเย่น
ของพวกเรา่มากไม่ใช่หรือ"

ลู่อิเย่นมองหน้าเวินชื้ออย่างไม่พอใจแวบหนึ่ง

ลู่เยียนเพ็งกลับถึงเรือนซู่หนึ่ง องค์หญิงใหญ่จึงอันก็ตามมาถึง
 "เจ้าเป็นอะไร" องค์หญิงใหญ่จึงอันสองแขนทอดอก
 ลู่เยียนขมวดหัวคิ้ว คิดไม่ถึงว่าท่านแม่ของตนจะย้ายข้างเร็วแบบนี้
 "ท่านแม่อยากให้ข้าแต่งงานกับบุตรสาวสกุลเม่งนั้นหรือ" ลู่เยียนถาม
 องค์หญิงใหญ่จึงอันซ่อนตาขึ้นมองเขา "แม่พูดเมื่อใดว่าจะให้เจ้า
 แต่งกับนาง แต่ต่อให้ไม่พูดถึงการแต่งงาน นางก็เป็นหลานสาวของ
 อาสะไ้สามของเจ้า เรียกเจ้าว่าพี่ก็เป็นการสมควร เจ้าต้องทำแบบนี้
 ด้วยหรือ" บุตรชายของนางเอง นางรู้จักดีที่สุด

ลู่เยียนปิดปากเงียบไม่พูดจา

องค์หญิงใหญ่จึงอันเห็นท่าทางเย็นชาของเขาแล้วความโมโหก็
 พุ่งมาจากหลายทาง "ทางองค์หญิงฝูอันได้ฮู้หลานชายแล้ว แต่เจ้า
 ตีจริง แต่งงานก็ยังไม่ได้แต่ง แม่ไม่สนใจว่าเจ้าจะคิดอย่างไร สรุปคือ
 เด็กสกุลเม่งนั้นแม่ดูแล้วเห็นว่าไม่เลว ถ้าเป็นไปได้นักก็กำหนดการแต่งงาน
 ไว้เลย"

เริ่มแรกลู่เยียนยังมีสีหน้าว่าเป็นไปไม่ได้เด็ดขาด แต่ไม่รู้ด้วยเหตุใด
 เขาก็ถึงความผันประหลาดเข้าไปซ้ามานั้นขึ้นมาในทันที

เขาในความผันจนถึงตายล้วนไม่มีภรรยาไม่มีบุตร

เขาเฝยหน้าขึ้นมององค์หญิงใหญ่แวบหนึ่ง คิดถึงท่าทางตอนที่นาง
 ร้องให้เจ็บปวดแทบขาดใจหน้าบ้ายวิญญาน เป็นครั้งแรกที่ไม่ได้พูด
 คำโต้แย้งออกมา เพียงพูดเสียงเย็นชาว่า "ข้าจะลองดู"

องค์หญิงใหญ่แยมยิ้มอย่างแปลกใจออกมา

ได้ยินคำว่า 'ลองดู' จากเขา นี่เห็นได้ว่านางที่เป็นแม่ก็คิดไม่ถึงแล้ว

ลู่อียนเป็นคนที่ไม่พูดแล้วต้องทำในเมื่อพูดคำนี้ออกมาแล้วย่อมไม่มีทางเปลี่ยนใจ หลังจากนั้นเขาไม่มีสีหน้าเย็นชากับเมิ่งชู่ชู่อีกจริงๆ ทั้งยังมอบภาพวาดให้นางหลายภาพแสดงความเสียใจกับเรื่องที่เกิดขึ้นอีกด้วย

เมิ่งชู่ชู่ตื่นเต้นยินดีที่ได้รับ ความสนใจ คำโบราณว่าไว้ให้ตีเหล็กตอนร้อน สองวันนี้ขอเพียงลู่อียนกลับมาดูนางก็จะเอาภาพอักษรและภาพวาดไปขอคำชี้แนะจากเขาเสียยกใหญ่

ผ่านไปอีกหลายวันลู่อียนได้รับเชิญไปร่วมงานแต่งงานของสุยอวี๋เซวียนผิงโหวซื่อจ้อ

เจ้าสาวถูกส่งตัวเข้าห้องหอท่ามกลางเสียงโห่ร้องยินดี คนเต็มห้องล้วนพูดคำเป็นมงคล

สุยอวี๋ถูกสหายหลายคนอมสุรา พอยกสุราขอบคุณมาถึงลู่อียน ความเศร้าสลดที่เก็บกลืนอยู่ในดวงตาก็ซ่อนไม่อยู่อีกต่อไป

เขาชนจอกสุรากับสหายรักของเขา จากนั้นดื่มรวดเดียวหมดจอก

สุยอวี๋ในสายตาของทุกคนได้ทุกอย่างตามใจปรารถนา โชคดีได้แต่งงานกับบุตรสาวของอาจารย์ตนเอง มีเพียงลู่อียนผู้เดียวที่รู้ว่าสุยอวี๋ไม่เคยวางคนผู้นั้นลงได้เลย

พูดถึงคนผู้นั้น นั่นเป็นเรื่องเก่าที่ต้องพูดถึงอีกครั้ง

สามปีก่อนสุยอวี๋สอบได้จิ้นซือ* กำลังเตรียมจะไปทาบทามสุ่ยซอ

* การสอบขุนนางในสมัยโบราณ (เคอจวี่) แบ่งเป็นฝ่ายบุ๋นและฝ่ายบู๊ โดยสอบเลื่อนทีละระดับชั้น เริ่มจากระดับอำเภอหรือจังหวัด เรียกว่าการสอบตงซื่อ ผู้สอบผ่านได้เป็นชี่วไจ มีสิทธิ์เข้าร่วมสอบชิงชื่อในระดับมณฑล หากสอบผ่านจะได้เป็นจวี่เหริน ซึ่งต้องเข้ามาสอบระดับฮุยซื่อที่เมืองหลวงเพื่อขึ้นเป็นจิ้นซือ ได้บรรจุเข้ารับราชการ เมื่อผ่านการสอบทั้งสามระดับจะได้เข้าสอบหน้าพระที่นั่งคือการสอบเตี้ยนซือเพื่อคัดเป็นบัณฑิตเอกสามชั้น ซึ่งบัณฑิตเอกชั้นหนึ่งมีสามคน เรียกว่าจ้วงหยวน (จอหงวน) ปึงเหยียน และทันฮวา

เส้นเหยาคุณหนูรองสกุลเส้นที่จวนวันหยางไหว ของขวัญพร้อมสรรพ
แม่สื่อก็หาไว้แล้ว แต่ในตอนนั้นเององค์ชายรองเผ่าหุยหุเกิดความรัก
แรกพบต่อเส้นเหยาในงานเลี้ยงล่าสัตว์ครั้งหนึ่ง

ฮ่องเต้เดิมมีจุดประสงค์จะดึงเผ่าหุยหุมาเป็นพวกอยู่แล้ว พอได้ยิน
ว่าอีกฝ่ายมีประสงค์จะแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์ จึงรีบมีพระราชโองการแต่งตั้ง
เส้นเหยาเป็นองค์หญิงหยงเหอและเลือกวันมงคลให้ออกเรือนทันที

นี่เป็นพระบัญชาฮ่องเต้ ใครก็เปลี่ยนแปลงไม่ได้

แขกที่อยู่ด้านข้างดื่มมาก ตัวโอนเอนพูดขึ้นว่า "ถ้าข้ามีชีวิตแบบ
พี่เสี่ยวอวี้ได้คงตายอย่างไม่เสียดายแน่นอน"

สุยอวี้ได้ยินก็หันไปมองแวบหนึ่งแล้วหัวเราะออกมาเบาๆ

ไม่เสียดายหรือ...

แต่ความเสียดายครั้งใหญ่สองครั้งในชีวิตเขา หนึ่งคือตอนมีชื่อใน
ประกาศผู้ผ่านการสอบหน้าพระที่นั่ง สองคือคืนวันเข้าห้องหอ

ตอนที่ลู่อื่นออกจากจวนเซวียนผิงไหว ท้องฟ้ามืดสนิทแล้ว

เขาก้าวขึ้นรถม้า หลับตาดูอยู่นาน คิดถึงวิธีการเดิยวรุกเดิยวถอยของ
เมิ่งซูซีแล้วขี้เกียจกลับไปปรับมือด้วยจริงๆ จึงพูดเสียงเย็นชาว่า "วันนี้
ไม่กลับจวนแล้ว ไปเรือนหลันย่วนทางตะวันตก"

คำพูดนี้ออกมา หยางจงก็ตกใจ จากนั้นพูดเสียงอ่อยว่า "ชื่อจื่อ
เรือนหลันย่วนพวกเราไปไม่ได้แล้วขอรับ"

ลู่อื่นเลิกหางคิ้วขึ้นเล็กน้อย "มีอะไร"

หยางจงมองดูท่าทางมีนเมาเล็กน้อยของชื่อจื่อตนเอง คิดว่าเขาคง

ลืมนไปแล้วจึงพูดเตือนสติว่า "ท่านลืมนแล้วหรือขอรับ หลายวันก่อน
เพื่อรวบรวมเงินให้ครบแปดพันกัวน พวกเราขายเรือนหลังยวนนั้นไปแล้ว"

บ้านพักหลังหนึ่งในเมืองฉางอันมีราคาเพียงไม่กี่ร้อยกัวน เงิน
แปดพันกัวน พวกเขาต้องขายทรัพย์สินในมือไปจำนวนไม่น้อย

ได้ยินคำพูดนั้นแล้วลู่อื่นก็พูดเสียงเบาว่า "อย่างนั้นหรือ"

เขากระตุกมุมปากยิ้ม แต่ในดวงตากลับมีไฟโกรธอย่างไร้สาเหตุ

"เช่นนั้นกลับจวนหรือไม่ขอรับ" หยางจงพูด

"ไม่ ไปคฤหาสน์เจิ้งยวน"

ไม่พูดเขาก็เกือบลืมนไปแล้วว่าตนเองยังเลี้ยง 'ภรรยาลับ' ไว้นางหนึ่ง

คำคืนอากาศเย็นเล็กน้อย เจียบสนิไรรู้สัมผัส

ตอนลู่อื่นมาถึงคฤหาสน์เจิ้งยวน เงินเข้านอนแล้ว ภายใน
เรือนหลังยวีย่อมมีดสนิ ไม่ได้จุดไฟแม้แต่ดวงเดียว

ในเรือนนั้นนอกจากเส้นเงินกับสาวใช้สองคนที่อยู่ที่นี่แต่เดิมแล้วก็
ไม่มีผู้อื่นอีก

เส้นเงินนอนหลับนิ่งเป็นพิเศษ ร่างบางนั้นตลอดทั้งคืนไม่ขยับ
แม้แต่บ่อย

ลู่อื่นฟังประตู เลิกคิ้วขึ้นสูง มองสำรวจแผ่นหลังของนางอย่าง
ละเอียด แม้จะห่มผ้าห่มก็สามารถมองเห็นเรือนร่างว่าโค้งนั้นได้ ส่วนที่
ต่ำลงคือเอว ที่นูนสูงขึ้นคือสะโพก

ลู่อื่นเข้ามาในห้อง จงใจทำเสียงดังเล็กน้อย เสียงฝีเท้าหนักอึ้ง
เสียงขยับม้านั่งกลม

เขาเพิ่งดื่มสุรามา ในตอนนั้นรู้สึกปากคอแห้งอย่างไร้สาเหตุ เขาหยิบ
กาน้ำบนโต๊ะขึ้นมา ค่อยๆ เติมน้ำ ทำเสียงน้ำไหลลงถ้วยออกมาอีกครั้ง

เส้นเงินที่หลับตาอยู่ผ่านไปครู่ใหญ่จึงลืมตาขึ้น มือเล็กกำหมัด
ร่างกายแข็งเกร็ง ไม่กล้าหันหน้ากลับไป

ในเวลานี้คนที่สามารถบุกเข้ามาในคุกหาสน์เจิ้งยวนโดยไม่มีใคร
ขวาง นอกจากเขาแล้วไม่มีใครอื่นอีก

ลู่อื่นมองไปทางเส้นเงิน พบว่าคนที่อยู่ริมเตียงนั้นลำคอแข็งเกร็ง
มาก จึงรู้ว่านางตื่นแล้ว

เขายกถ้วยขึ้นจิบน้ำหนึ่งอีก จากนั้นพูดเสียงเย็นชาว่า "เจ้าทำหน้าที่
ภรรยาลับแบบนี้หรือ"

คำพูดประโยคเดียวทำลายความเยียบของภายในห้องลงทันที

เส้นเงินฟังออกถึงความโกรธของเขาจริงๆ รู้สึกเหมือนบนเตียงมี
ตะปูวางเต็มไปหมด จำต้องกัดริมฝีปากกลางและฝืนใจลุกขึ้นมา

นางขยับลงพื้นอย่างเงิบๆ เดินมาข้างกายเขาและเอ่ยพูดเสียงเบา
ว่า "ได้เท่า"

ลู่อื่นกวาดตามองนางแวบหนึ่ง เห็นเพียงนางสวมเสื้อผ้ารัดกุม
แม้แต่เสื้อชั้นนอกก็ไม่ได้ถอดออก ไม่รู้ว่ากำลังป้องกันระวังใครอยู่

เขาขานรับ "อืม" ที่หนึ่ง จากนั้นลุกขึ้น หันหน้ามาทางนางและกาง
สองแขนออก

เส้นเงินตอนแรกไม่เข้าใจความหมาย หลังจากสี่ตาประสานกันจึง
เข้าใจว่าตนเองควรจะทำอะไร แต่มือของนางเต็มไปด้วยเหงื่อ ไม่รู้ว่าควรจะ
เริ่มลงมือจากที่ใด ลังเลอยู่นานจึงโอบเอวของเขาและช่วยถอดเสื้อผ้าให้

แต่เส้นเงินเป็นบุตรสาวจวนโหวที่ยังไม่ได้ออกรือน จะรู้วิธีการปลด
แถบคาดเอวของบุรุษได้อย่างไรกัน

ลู่อื่นเห็นนิ้วมือเรียวยาวต้นหอมขาวของนางขยับไปมาตรง
แถบคาดเอวของเขา ปลดไม่ออกเสียที จึงทนไม่ไหวพูดว่า "เหตุใดเรื่อง
เหล่านี้เจ้าก็ยังทำไม่เป็น"

เส้นเงินรู้สึกว่เหนือหัวเต็มไปด้วยความเย็นชา ความเศร้าก็เอ่อล้น
เต็มหัวใจ เรื่องนี้ไม่มีใครเคยสอนนาง นางจะทำได้โดยไม่มีคนสอน
ได้หรือ

"ตอบ" เขาพูดอย่างหัวเสีย

ไม่สนใจคนอื่นเป็นเรื่องที่เขาทำมาโดยตลอด ถึงตาคนอื่นไม่สนใจเขา
ตั้งแต่เมื่อใดกัน

เส้นเงินถูกความเข้มงวดของเขาทำให้ไหลล้นเทาในใจลือกตาใส่
แต่เสียงพูดตอบกลับเป็นผู้ยอมเชื่อฟังมากผู้หนึ่ง "ได้ทำอภัยให้ด้วย ข้า
เพิ่งทำเป็นครั้งแรก"

ได้ยินคำพูดนี้เขาก็มองดูผมดำขลับนุ่มสลวยของนางและนิ้วมือ
ที่ไม่เคยแตะต้องงานบ้านมาก่อน หัวคิ้วที่ขมวดอยู่ก็ค่อยๆ คลายออก

ก็จริง หนึ่งเดือนก่อนนางยังเป็นคุณหนูสามจวนโหวที่ถูกเลี้ยงดู
อย่างดีนางนั้น

ผ่านไปครู่หนึ่งลู่อื่นก็จับสองมือเล็กของนางโดยไม่ให้สัมผัสให้เสียง
ปีนนิ้วมือนาง แอบใช้แรงรากับสอนคนจับพู่กัน และค่อยๆ สอนให้นาง
ปลดแถบคาดเอวของเขา

"ทีนี้จำได้หรือยัง" ลู่อื่นปล่อยมือนาง

เส้นเงินหน้าแดงกำ มือไม่รู้ว่าจะวางไว้ที่ใด แต่ก็นึกถึงคำว่า 'ตอบ' ที่เย็นชาของเขาขึ้นมาทันใดจึงรีบเอ่ยตอบว่า "จำได้แล้วได้เท่า"

ใช้ได้ รู้จักจดจำเพิ่มขึ้น ลูเยียนคิด

เส้นเงินตอบแล้ว คนผู้นี้ยังคงขวางอยู่ตรงหน้านาง นางเดาว่านี่คงหมายความว่าให้นางทำต่อไป

ในหัวของนางริบย่อนคิดว่าปกติซึ่งที่ปรนนิบัตินางอย่างไรบ้าง

พูดไปก็แปลก ถูกคนปรนนิบัติมาหลายปี การกระทำเหล่านี้เดิมทีควรจะคุ้นเคยที่สุด แต่ตอนนี้คิดไปแล้วกลับติดๆ ขัดๆ ต่อไม่ค่อยติดเลย

หากไม่ใช่เพราะท้องฟ้าข้างนอกยังมีดสนิทดังเดิม เส้นเงินถึงขั้นคิดว่าตอนนี้นางอายุสิบเจ็ดแล้ว

อยู่กับเขาหนึ่งวันราวหนึ่งปีจริงๆ

เส้นเงินช่วยเขาเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วหันไปจุดตะเกียง ก่อนนำเสื้อที่เปลี่ยนแล้ววางไว้บนโต๊ะไม้พะยูนหอมรูปใบบัว จากนั้นยืนอยู่ด้านข้าง ไม่ส่งเสียงอะไร

ลูเยียนนั่งลงบนเตียง อาศัยแสงเทียนที่พลัวโหลมองใบหน้าของนาง ดูขาวสะอาด เลือนราง ดวงตาดูบริสุทธิ์แต่แฝงความมดงาม เขามองจนเพลินไปชั่วขณะ

ตอนที่ตีสติกลับคืนมาก็อดคิดไม่ได้ว่านางคือคนในความฝันที่ทำให้ตนเองถึงตายก็ลืมไม่ลงผู้นั้นหรือ

ในเวลาเดียวกันนี้ เส้นเงินขยับก้าวมาข้างกายเขา พุดเสียงเบาว่า "ได้เท่าจะค้างคืนหรือ"

ลูเยียนประสานสายตากับนางแล้วส่งเสียงตอบรับว่า "อืม"

ในเมื่อเป็นภรรยาลับของเขา นางย่อมรู้ว่าการอยู่ร่วมห้องกับเขา มีการสัมผัสผิวเนื้อกับเขา เป็นเรื่องของเวลาเท่านั้น แต่คิดก็ส่วนคิด การจะทำนั้น...มันช่างน่ากลัวจริงๆ

นางขยับเข้าไปห่มผ้าให้เขา จากนั้นก็เป่าตะเกียง

ภายในห้องตกอยู่ในความมืดอีกครั้ง

จากนั้นเสียงฝีเท้าเบาและเรียวย้ายไปที่ประตู "เช่นนั้นได้เท่าที่รับ พักผ่อนเถอะ"

ยังไม่ทันเปิดประตู ชายหนุ่มที่นั่งอยู่บนเตียงซึ่งกำลังจับจ้องเงาร่าง งดงามนั้นก็เอ่ยเสียงเข้มว่า "จะไปที่ใด"

ลู่อื่นยืมเยาะเบาๆ เขาทำอะไรนางหรือนางจึงคิดหนี
คืนนี้...

ข้าต้องการตัวเจ้า เจ้าก็ต้องน้อมรับ

ไม่ต้องการตัวเจ้า ก็ห้ามหนีเช่นกัน

10

แสงจันทร์สีเงินถูกเมฆดำบดบัง ต้นหญ้าที่ใบร่วงโกร๋นกลางลานเรือน
ถูกลมพัดไหว กระดิ่งบนชายคาเรือดั้งสองที่ มือของเส้นเงินชะงักอยู่บน
ห่วงประตู

นางหลับตาลงอย่างเสียใจและรำคาญใจมาก จากนั้นก็หันหน้ามา
ทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น พูดเสียงอ่อนหวาน "ได้ทำยังมีอะไรอื่นอีกหรือ"

"กลับมา" เขาพูดเสียงเบา

เส้นเงินอยากร้องไห้แต่ไร่น้ำตา รู้สึกว่าเท้าหนักเป็นพันชั่ง* ขึ้นมา
ทันใด แต่จำต้องเดินกลับไป

ลู่อื่นเห็นนางเดินกลับมาก็รีบไปที่ผ้าห่มหนึ่งทีและพูดว่า "จุดตะเกียง
นั่งลง"

เส้นเงินจุดตะเกียง จากนั้นก็ค่อยๆ นั่งลง

* ชั่ง (ชั่งจีน) หรือจิน เป็นหน่วยชั่งของจีนที่มีน้ำหนักประมาณครึ่งกิโลกรัม ยังนิยมใช้อยู่จนถึงปัจจุบัน

ลู่อื่นนอมน้ําดมองนาง สายตาของเขาเย็นเยือกยิ่งกว่าลมในฤดูหนาว เสียอีก เพียงแวบเดียวก็สามารถมองเห็นลึกลับของนางได้ "ไปเตรียมน้ํ้า ข้าจะอาบน้ํ้า"

เส้นเงินรับคำ จากนั้นเรียกได้ว่าเหมือนหนีหัวซุกหัวซุน ย้อนคิดถึง สายตาของเขาเมื่อครู่ เป็นการสั่งให้นางเตรียมน้ํ้าเสียที่ไหน เป็นการถามนาง ซัดๆ ว่า 'ข้าให้เจ้าออกไปแล้วหรือ'

ตอนลู่อื่นกลับมาจากห้องอาบน้ํ้าเส้นเงินยังอยู่ในห้อง เทียบกับ ตอนที่เขาเพิ่งเข้าห้องมาแล้วดูโอนอ่อนผ่อนตามขึ้นมา

คงไม่เคยมีใครสอนให้ปรนนิบัติผู้อื่นสินะ

ลู่อื่นคิดพลางนอนลงบนเตียง

ราชวงศ์จิ้นชายหญิงร่วมเตียงกัน ไม่ว่าจะเป็นภรรยาหรืออนุภรรยา ล้วนเป็นชายนอนชิดใน หญิงนอนริมนอก ทว่าลู่อื่นขึ้นเตียงก็นอนลง บนตำแหน่งเดิมของเส้นเงิน

เส้นเงินเห็นเขาคครั้งนี้จะนอนจริงแล้วจึงพูดเสียงเบาว่า "ได้เท่า ดับไฟหรือไม่"

ลู่อื่นส่งเสียงรับ

ภายในห้องตกอยู่ในความมืดอีกครั้ง

ลู่อื่นตะแคงตัวมองเส้นเงินที่สวมเสื้อเรียวร้อยแผ่นหลังแข็งตรง แวบหนึ่งแล้วถามประชิดว่า "ตอนเจ้าอยู่จวนโหวก็สวมเสื้อชั้นนอกนอน หรือ"

มือของเส้นเงินที่วางอยู่บนตักกำแน่น "ได้เท่า ข้าค่อนข้างกลัวหนาว"

ลึนเสียงพูด ลู่อื่นก็แค้นเสียงยืมเยาะหนึ่งที

สองวันมานี้แม้ตัวเขาจะไม่ได้มา แต่ถ่านไม้ก็ไม่ได้ขาดส่งให้นาง
เขาสวมเสื้อตัวกลางยังไม่หนาว นางจะหนาวหรือ

ลู่อื่นไม่ได้คิดจะทำอะไรและชี้แจงเปิดโปงนาง แต่เห็นนาง
ไม่นอนลงเสียทีจึงเกิดความไม่พอใจขึ้นอีกครั้ง

ในความคิดของเขา การจะแต่งงานหรือไม่เป็นเรื่องของเขา
ไม่ต้องให้นางคอยระวังเขาเลย ดังนั้นจึงเอ่ยปากพูดอีกครั้ง "เจ้าจะนั่งแบบนี้
ทั้งคืนหรือ"

เสียงข่มของเขาราวกับแฉ่งการเตือนเอาไว้เล็กน้อย

พอได้ยินคำพูดนี้แล้วเส้นเอ็นก็ชักท้อใจไปหมด ร้องไห้ไม่กล้าร้อง
กักริมฝีปากและแทรกตัวเข้าไปใต้ผ้าห่มแต่โดยดี

เป็นคุณหนูอยู่ในจวนอธิบดีมาสิบหกปี เป็นครั้งแรกที่มี
ชายหนุ่มมานอนอยู่ข้างกาย ความง่วงเล็กน้อยเมื่อครู่หายไปอย่าง
ไร้ร่องรอยนานแล้ว

นางตัวแข็งเกร็ง ไม่กล้าหายใจแรง กลัวว่าเพียงซบจะแตะถูกตัว
ของเขา

นางไม่อยากจะยินเขาพูดอีกแล้ว

ทุกคำพูดล้วนเหมือนมีดเล่มหนึ่ง และนางยังไม่สามารถต่อต้านได้
อีกด้วย อย่าว่าแต่ตัวนางเองเลย แม้แต่เส้นหนังก็ยังอยู่ในมือของคนเขาด้วย

รอนจนลมหายใจของคนข้างกายสม่ำเสมอจนจึงได้โล่งอก

เส้นเอ็นลงหลังตาลง แต่จู่ๆ ก็มานอนขอบเตียงด้านนอกไม่เคยชิน
เลยจริงๆ

เวลาผ่านไปอย่างช้าๆ นางแทบจะพลิกตัวทุกๆ หนึ่งเค่อ

ลู่อื่นถูกนางทำให้ตื่นจึงขมวดคิ้วเบาๆ ต่อให้เขานอนหลับสนิท
เพียงใดก็ยังถูกนางทำให้ตื่นได้อยู่ดี

เขายื่นแขนยาวออกมาวางลงบนตัวนางและพูดเสียงแหบพร่า "เจ้า
อย่าขยับอีกเลย"

การกระทำของเขาสำหรับเส้นเงินแล้วไม่ต่างอะไรกับชาวประมง
ฆ่าปลา ยกมือตวัดมีดลงมาและตีสางให้ตายในทันที
ตลอดทั้งคืนนางล้วยอยู่ในท่านี้ไม่ได้ขยับอีกเลย

ที่ขอบฟ้าเริ่มมีแสงสว่าง แสงอรุณที่สลายตาส่องผ่านช่องหน้าต่าง
เข้ามา ความอบอุ่นพัดผ่าน ลู่อื่นลืมตาขึ้นอย่างช้าๆ

จะว่าไป เมื่อคืนเขาไม่ได้ฝันประหลาดอะไรเลย นับว่าเป็นการ
นอนหลับสบายที่สุดครั้งหนึ่งในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมาเลย

หันไปมองที่เส้นเงินกลับปวดหัวแทบแตก สองขาเป็นเหน็บชา
ใต้ตาดำคล้ำ ค่อยๆ ลุกขึ้นนั่ง

ทั้งสองคนขยับลงจากเตียง นิ่งเงียบไม่พูดจา

ลู่อื่นกระหายน้ำจึงเดินไปถึงหน้าต่างก่อนจะยกกาน้ำขึ้นมาเขย่าดู
พบว่าในนั้นไม่มีน้ำแม้แต่หยดเดียว ไม่เพียงแค่น้ำ เขาตื่นนอนแล้ว ใน
ห้องนี้แม้แต่ผ้าเช็ดหน้าร้อนๆ ก็ยังไม่มีสักผืน ยิ่งไม่ต้องพูดถึงอาหารเช้า

เขากวาดตามองเส้นเงินที่วงซึมอยู่ข้างๆ ให้ความรู้สึกรำคาญใจ
อย่างบอกไม่ถูก

เขาเข้าใจแล้ว เขาหารกรรยาลับมาเสียที่ไหน เขานายที่สูงศักดิ์
กว่าตนเองมาผู้หนึ่งต่างหาก

อีกครู่ยังต้องทำงาน ไม่มีเวลามาระบายความโกรธ เขาจึงลุกขึ้น
สวมเสื้อผ้า ผลักประตูเรียกสาวใช้สองคนกลางลานเรือน

คนหนึ่งชื่อโมเอวีย อีกคนชื่อถึงเวีย ทั้งสองคนเป็นสาวใช้ที่พ่อบ้าน
จวนเจิ้นกั๋ววงซื้อมา ย่อมรู้ฐานะของลูเอียน พอเห็นลูเอียน ทั้งสองก็
ส่งเสียงเรียกพร้อมกัน "ชื่อจื่อ"

ถึงเวียพูดขึ้นก่อน "บ่าวไม่รู้ว่ชื่อจื่อตื่นแล้ว จะไปเตรียมน้ำเต๋ยวนี้
เจ้าคะ"

โมเอวียพูดอีกว่า "วันนี้ฝางหมัวมัวในห้องครัวกลางน บ่าวฝีมือ
ไม่ค่อยดี ทำเป็นเพียงข้าวต้มขาวและกับข้าวเล็กน้อย เกรงว่าจะไม่ถูกปาก
ชื่อจื่อเจ้าคะ"

ลูเอียนก้มหน้าจัดแขนเสื้อ "ไม่เป็นไร"

"ชื่อจื่อจะกินอาหารที่เรือนหลันเวียใช้หรือไม่เจ้าคะ" โมเอวียถาม

ลูเอียนตอบว่า "ไปกินที่ห้องปีกตะวันตก"

หลังจากล้างหน้าล้างปากแล้วอาหารเช้าก็ส่งมาถึง

ที่วางอยู่บนโต๊ะคือข้าวต้มขาว ผักกาดเขียวปลีตอง ผัดสามสหาย*
เพิ่มด้วยฮวาเจียอันหอมหวาน** หนึ่งจาน ยังมีน้ำแกงผักเขียวอีกหนึ่งชาม

คราวนี้เส้นเงินนับว่าฉลาดขึ้น เห็นเขานั่งลงกินอาหาร ตัวเองก็
รีบเดินเข้าไป การคืบอาหารให้เขานี้นางยังพอทำเป็น อย่างไรก็ตามเสียตอนที่
ท่านยายยังมีชีวิตอยู่นางก็คอยปรนนิบัติอยู่ข้างๆ บ่อยครั้ง

นางหยิบตะเกียบขึ้นมากีบเหอเถา*** ขึ้นหนึ่งวางไว้ในถ้วยของเขา

* อาหารบำรุงร่างกายชนิดหนึ่ง มีวัตถุดิบหลักคือเมล็ดแอปเปิ้ลคอต วอลนัท และเฮเซลนัท

** หมั่นโถวผสมผักทองชนิดหนึ่งที่ปั้นแป่งเป็นเส้นแล้วนำมาผัดเป็นก้อน

*** เหอเถา หมายถึงวอลนัท

เห็นเขากินแล้วก็คืบซึ่งเหริน* ให้อีกขึ้น จากนั้นก็ตักน้ำแกงถ้วยหนึ่งวางไว้ข้างๆ

เดิมทีนางคิดว่าครั้งนี้คงไม่ต้องฟังเขาหาเรื่องอีกแล้ว แต่นางได้นอนทั้งคืนและไม่ได้กินอาหาร ความหิวยากจะทนไหว ในตอนนี้ท้องก็ส่งเสียงร้องออกมา

เขานั่งอยู่ นางยืนอยู่ ด้วยความต่างส่วนสูงของร่างกายเสียงนี้จึงดังอยู่ข้างหูของเขาพอดี เขายอมต้องไถ่ยืนแน่นอน

ไม่ผิดไปจากที่คิด ลู่เยียนชะงักตะเกียบซ้อนตามองนาง

สี่ตาประสานกัน ใบหน้าของเส้นเงินราวกับถูกทาด้วยสี แดงก้ำทั้งหน้า แม้แต่แวตาก็ยังว่าวุ่นตามไปด้วย

ศักดิ์ศรีของนางในฐานะธิดาตระกูลใหญ่สองวันนี้ล้วนถูกเขาหายไปพอสมควรแล้ว เห็นเขาจะเอ่ยปากพูดนางก็ยกมือขึ้นปิดหูตนเองโดยไม่คิดอะไรเลย นางไม่อยากจะฟังอีกแล้วจริงๆ

ลู่เยียนเห็นปฏิกิริยาอย่างฉับพลันของนางทำให้หัวเราะออกมา

ครั้งนี้ลู่เยียนไม่ได้เป็นเหมือนที่นางคิดไว้

เขาเพียงแค่ว่าหลังของนาง พูดเสียงเบาประโยคหนึ่งว่า "หิวแล้วก็นั่งลงกินพร้อมกัน"

เส้นเงินนั่งลง ไม่ได้ทรมานตนเอง หยิบตะเกียบขึ้นมา ยกข้าวต้มที่เหลือนั้นขึ้นมานั่งเสียบเรียบร้อย ค่อยๆ คืบผักกาดเขียวปลีขึ้นหนึ่งชิ้นมา ตอนที่ส่งเข้าปากไม่มีเสียงดังแม้แต่หน่อย

แต่เพิ่งเคี้ยวไปหนึ่งคำ หัวคิ้วของนางก็ขมวดขึ้นมา

* ซึ่งเหริน คือเมล็ดแอปเปิ้ลคอตที่ลอกเปลือกหุ้มเมล็ดออกแล้ว บ้างก็เรียกว่าอัลมอนต์จีน

อาหารนี้ทำได้ไม่มีรสชาติเลย เทียบฝีมือกับหมั่มและชิงซีแล้ว
เรียกว่าหนึ่งคือฟ้า อีกหนึ่งคือดินเลยทีเดียว

นางผ่อนคลายอารมณ์แล้วกินสวาเจี่ยนไหมทองอีกหนึ่งคำ สีหน้า
ผิดหวังโดยสิ้นเชิง

แม้แต่สวาเจี่ยนก็แข็งมาก

นางขมวดคิ้ว หลังจากผืนตนเองกินไปสองคำแล้วก็วางตะเกียบลง
ทันที

การกระทำเหล่านี้ของนางล้วนอยู่ในสายตาของลู่เยี่ยนไม่ขาดตก
แม้แต่อย่างเดียว

เขาหันตากระตุก พูดเสียงเอื่อยว่า "ปกติเจ้าเลือกกินอาหารแบบนี้
หรือ"

ได้ยินเขาเอ่ยปากพูด เส้นเอ็นก็เหมือนถูกฟ้าผ่า ไม่กล้าพูดความจริง
ทำได้เพียงกัดฟันพูดขำๆ คุๆ "ได้เท่า ข้าเพียงแค่นี้...ไม่ค่อยหิว"

ลู่เยี่ยนมองนางกึ่งยิ้มแฉ่งหนึ่ง จากนั้นก็ลุกขึ้น

แท้จริงแล้วเขาก็เลือกกินตั้งแต่เด็ก กลืนความขมไม่ได้แม้แต่บ่อย
ในจวนเงินกั้วจึงเปลี่ยนพ่อครัวเพื่อเขามาไม่ใช่แค่ครั้งสองครั้งแล้ว แต่ว่า
เขาเริ่มไม่สนใจอาหารหวานไม่หวาน กินได้ทุกอย่างตั้งแต่เมื่อใดหนอ

เขาคิดว่าคงเป็นปีที่เขาไปปรับตำแหน่งนายอำเภอหยางชานกระมัง
ขุนนางราชสำนักไม่ได้กินดีอยู่ดีเท่ากับชนชั้นสูง ออกไปตรวจตรา
ท้องที่ขึ้นมาก็ใช้เวลาเป็นวัน

ต่อให้เป็นปากที่ช่างเลือก สุดท้ายก็ยังพ่ายให้แก่ความหิว

เขาเข้าใจนางครั้งหนึ่งอย่างหาได้ยาก นางถูกเลี้ยงดูอย่างมีเกียรติ

มาสิบหกปี เลื้อยมาเย็นมือ ข้าวมาอ้าปาก สาวใช้นับไม่ถ้วนหอมล่อมซ้ายขวา คิดจะแก่นึสยในตอนนี้ก็ไม่ใช่เรื่องภายในวันเดียว

เขาใช้ผ้าเช็ดมือและเดินไปข้างกายนาง ตะหว่ของนางที่หนึ่ง พุดอย่างไม่หนักไม่เบาว่า "ต่อให้ไม่ชอบกิน อย่างน้อยตอนนี้มันยังร้อนอยู่ อย่ารอให้มันหั่วตาลายแล้วมากินอาหารตอนเย็นซี้ด"

คำพุดนี้เข้าหูของเส้นเงินก็มีความหมายสองแง่อยู่บ้าง ฟังครั้งแรกเหมือนแค่ถูกเขาว่าเรื่องการเลือกกินของนาง แต่พอคิดอย่างละเอียด จะไม่ใช่การว่ากระทบนางได้อย่างไร

อาหารเย็นซี้ดนี้ก็เหมือนสภาพการณ์ของนาง อาหารหายากรสเลิศ ไม่มีเหลือนานแล้ว

ต่อให้ผืนทนไม่ยอมกิน ผืนทนต่อไปจะทนได้นานเท่าใดกัน

ข้าเรือกก็ตองก้มหัวลงต่ำไม่ใช่หรือ

เส้นเงินเงยหน้ามองเขา ไม่รู้ว่าจะคิดตกแล้วใช่หรือไม่ นางเย็นมือไปคว้าชายเสื้อของเขาเอาไว้และพุดเสียงเบาว่า "ได้เท่ากำลังสอนให้ข้ารู้ตนเองใช่หรือไม่"

แท้จริงแล้วตอนที่ลู่อื่นพุดคำนี้ไม่ได้คิดมากอย่างนั้น เขาเพียงแค่ทนไม่ได้ที่เห็นนางหิวจนถึงขั้นนั้นแล้วยังไม่ยอมกินอาหารอีก

แต่ถูกนางเข้าใจไปแบบนี้เขากลับไม่ได้คิดจะตอบโต้ จึงพยักหน้าและพุดว่า "เจ้าคิดกระจ่างได้ยอดเยี่ยมที่สุด"

77

"เจ้าคิดกระจ่างได้ยอดเยี่ยมที่สุด" ลูเอียนพูดแล้วก็ฉีกมือของเส้นเงินที่จับชายเสื้อเขาเอาไว้ออกไป

ในตอนนี้องหยางจงก็เคาะประตูจากข้างนอกพลางเอ่ยเรียก "ซือจื่อ"

"เข้ามา" ลูเอียนพูด

หยางจงเห็นเส้นเงินก็หยุดคำพูดเอาไว้ แต่ลูเอียนกลับไม่ได้คิดจะหลบเลี่ยงแม้แต่หน่อย พูดในทันทีว่า "พูดที่นี้ก็ได้"

หยางจงพยักหน้ากล่าว "หลังจากซือจื่อให้หลิววี่เอาเงินส่งไปที่ร้านแลกเงิน ตอนแรกไม่มีเรื่องอะไร แต่สองวันนี้ไม่ว่าจะเป็นทางผิงคังฟาง หรือว่าโรงเงิน หอสุรา โรงน้ำชาล้วนวิจารณ์กันถึงเรื่องนี้ ช้าน้อยคิดว่ามีคนจงใจใช้วิธีสกปรกสืบข่าวอยู่ขอรับ"

"หลิววี่เล่า"

"ทำตามที่ซือจื่อสั่งไว้ไปเมืองฉีโจวที่อยู่ตรงข้ามกับเมืองหยางโจว"

เส้นหนึ่งถูกส่งไปที่หยางโจว ส่วนหลิวอวี่หลังจากเอาเงินไปคืนก็หลบไปที่ฉีโจว เพื่อปิดเบือนหูตาของคนอื่น

"นอกจากนี้แล้ว...เมื่อวานฮูหยินสกุลหลียังไปร้านไปเซียงที่ตลาด ตะวันตก และก่อนฟ้ามีดยังไปที่คฤหาสน์หลู่หยวน" เส้นหว่านไปหาใครที่ร้านไปเซียง คนในห้องนี้ย่อมรู้ดีแท้ใจ

พอฟังถึงตรงนี้หัวใจของเส้นเงินก็บีบตัวขึ้นมา

มือขาวเนียนของนางจับไปที่ขาโต๊ะและแอบออกแรงบีบ สวรรค์รู้ว่านางอยากถามสภาพการณ์ของหงเอ๋อร์ รวมถึงแจ้งความปลอดภัยให้พี่ใหญ่ได้รู้มากเพียงใด

แต่นางเอ่ยปากพูดไม่ได้

ไม่ใช่เหตุผลอื่นใด หลังจากแยกกับหงเอ๋อร์ในวันนั้นหยางจงอยากให้นางจดจำคำพูดประโยคหนึ่งเอาไว้ 'นอกจากการรักษาชีวิตคุณชายน้อยสกุลเส้นแล้ว วันหน้าห้ามเอ่ยปากขอร้องลู่อื่นเรื่องใดอีก รวมถึงสอบถามเรื่องของสกุลเส้น ถ้าทำผิดกฎระเบียบ เช่นนั้นคุณหนูเส้นอาจจะต้องเดินออกจากคฤหาสน์เจิ้งยวนไป'

แต่วันนี้นางได้ฟังเรื่องเหล่านี้แล้วจะไม่ถามไม่ได้ได้อย่างไร

ปลายจมูกรู้สึกสับสน ภาพตรงหน้าของนางเลื่อนรางในทันที

ในตอนนี้องลู่อื่นร่าวกกับรับรู้ถึงอะไรบางอย่างจึงยกมือทาบทรวงอกและขมวดคิ้วมองนางแวบหนึ่ง

เขายกมือขึ้นบีบปลายคางขาวเนียนของเส้นเงิน เอ่ยพูดอย่างซ้ำๆ "ข้าเคยบอกเจ้าว่าอย่างไร"

เส้นเงินพ่นลมหายใจออกยาวหนึ่งที พยายามเรียกน้ำตากลับลงไป

ในห้องอาบน้ำมีฉากบังตาขนาดใหญ่ทำจากไม้หนานมู่ลายทอง* สืบาน ไอร้อนหนาที่บดออกจากล่างขึ้นบน หลังจากถูเยียนออกไปแล้ว เส้นเงินก็นั่งลงในถังไม้ แช่น้ำอยู่ตลอดบ่าย

จนกระทั่งน้ำอุ่นเย็นลง จากที่เศร้ายสลดอย่างยิ่งก็สงบนิ่งลงได้ ใช้เวลาเพียงช่วงบ่ายนี้เท่านั้น

นางค่อยๆ ลุกขึ้น ก้าวออกจากถังอาบน้ำและสวมเสื้อตัวหนึ่ง ไม่เวียในตอนนี้บังเอิญอยากถามเส้นเงินว่าต้องการเติมน้ำร้อนหรือไม่ แต่พอเข้าประตูมาก็ถูกภาพตรงหน้าทำให้หายใจติดขัด

ในตอนนี้นางจึงเข้าใจว่าเหตุใดชื่อจื่อที่แม่แต่นุรกรรยาก็ยังไม่มี จู่ๆ จึงหลบผู้คนมาเลี้ยงภรรยาลับผู้นี้

ชายาวขาวเนียนของนางคูนั่นเหยียดตรง ช่วงเอวคอดเว้าลึก ส่งให้ทรวดทรงยิ่งดูระเหิดระหง กระดูกระดกที่โผล่ให้เห็นราวๆ ราวกับแกะสลักมาอย่างประณีต ทำให้ได้ประจักษ์แก่สายตาว่าอะไรที่เรียกว่างดงามอ่อนช้อย

เส้นเงินกลับไปเตียงและนั่งกอดเข้า

แสงจันทร์สีเงินยวงลอดผ่านช่องหน้าต่างกระทบบนผิวก้นของนาง ในที่สุดเส้นเงินก็เข้าใจแล้วว่าเหตุใดเขานี้เขาจึงให้หยางจงพูดคำเหล่านั้นต่อหน้านาง

บางครั้งคนเราก็เติบโตเป็นผู้ใหญ่เพียงชั่วข้ามคืน

บนโลกนี้ไม่มีเรื่องดีอะไรที่ไร้สาเหตุ และไม่มีชายคนใดจะมาค้างแรมห้องหญิงสาวอย่างไร้เหตุผลเช่นกัน

* ไม้หนานมู่ลายทอง เป็นไม้หนานมู่ประเภทหนึ่งที่เนื้อไม้มีลวดลายเป็นประกายสีทองคล้ายผ้าแพรไหม มีมูลค่าสูงมาก โดยหนานมู่เป็นไม้ยืนต้น เนื้อไม้มีกลิ่นหอมอ่อนๆ แข็งแรงทนทาน เหมาะในการทำเครื่องเรือน

แต่ชื่อจื่อของจวนจิ้นกั้วกงสูงศักดิ์ หากเขาต้องการอะไรจะไม่บังคับ
ฝืนใจใคร และจะไม่ลดศักดิ์ศรีตนเองไปเอาใจใคร

นับประสาอะไรที่นางไม่ใช่ภรรยา ไม่ใช่อนุภรรยา เป็นเพียงแค
ภรรยาลับเท่านั้น

พอคิดถึงตรงนี้เส้นเงินสองมือกำแน่นราวกับเกิดปัญญาขึ้นมา
ในทันที ย้อนคิดเรื่องทุกอย่างเมื่อวานนี้

แท้จริงแล้วเขาเชื่อว่าไม่ได้ให้โอกาสนาง

ครั้งแรกเขาถามว่า 'ตอนเจ้าอยู่จวนโหวก็สวมเสื้อชั้นนอกนอนหรือ'

ครั้งที่สองเขาถามอีกว่า 'เจ้าจะนั่งแบบนี้ทั้งคืนหรือ'

ถามถึงสองครั้ง

น่าเสียดายที่เมื่อคืนนางไม่เข้าใจอะไรเลย คิดเพียงว่าให้ผ่านพ้น
ไปวันๆ เขาแค่สงสัยหวัหวัระเเยะทีหนึ่งแล้วนอนหลับไป

ทั้งที่เขาไม่อนุญาตให้นางถามเรื่องสกุลเลิน แต่กลับจงใจให้หยางจง
รายงานสภาพการณ์ในเมืองหลวงระยะนี้ต่อหน้านาง เขาทำแบบนี้ หนึ่ง
คืออยากให้นางมองสภาพการณ์ของตนเองตอนนี้ให้กระจ่าง สองคือ
อยากให้นางรู้ว่าเขาไม่ติดค้างอะไรสกุลเลิน นางไม่มีสิทธิ์ใดไปขอร้อง
ให้เขาทำอะไรเช่นกัน

แต่สำหรับวันหน้าเขาจะทำอย่างไรนั้น ทั้งหมดขึ้นอยู่กับนาง

ตอนพลบค่ำ เมื่อลู่เยียนเลิกงานและโค้งตัวเข้ารวบผ้า หยางจงก็ก้มหน้า
ถามว่า "ชื่อจื่อ วันนี้จะกลับจวน หรือไปที่คฤหาสน์เจิ้งยวนขอรับ"

ลู่เยียนหลุบตาลง ยกนิ้วชี้ตะเปาก "กลับจวน"

บางคนต้องปล่อยให้อยู่ลำพังจะได้รู้สึกตัว เรื่องไมยต้นนี้น่าสนใจ
อะไรเล่า เขาไม่ชอบบังคับฝืนใจคนเช่นกัน

แต่พอเขากลับจวนก็ไม่แปลกใจที่เห็นบุตรสาวสกุลเม้ง

ฮุหยินผู้เฒ่าลู่กับเวินซื่อ นั่งเดินมากอยู่ที่ศาลาริมสระบัวหน้า
ในจวน ส่วนเม้งซู่ซื่อยืนรับใช้อยู่ข้างหลังฮุหยินผู้เฒ่าลู่ มองดูไกลๆ แล้วเป็น
ภาพที่ดูมีความสุขอย่างยิ่ง

ผ่านไปครู่หนึ่งเป็นเม้งซู่ซื่อที่ซันต๋าขึ้นมอมเห็นเขาก่อน นางโหม่ตัว
มากระตุกชายเสื้อของเวินซื่อพลางพูดเสียงเบาว่า "ท่านป้า ซื่อจื่อกลับมา
แล้ว"

ระยะที่ผ่านมาลู่เยียนเปลี่ยนท่าทีที่มีต่อเม้งซู่ซื่อ ทุกคนล้วนมองเห็น
ฮุหยินผู้เฒ่าลู่คิดว่าเรื่องดีของพวกเขาใกล้จะมาถึงจึงรีบกวักมือเรียก
"เยียนเกอเออร์ มานี่สิ"

ลู่เยียนเดินเข้าไปหา พูดทักทายทีละคน

แวตตาที่เม้งซู่ซื่อมองเขาแฝงความอ่อนโยนขัดเขินอย่างบอกไม่ถูก

ฮุหยินผู้เฒ่าพูดด้วยรอยยิ้ม "เยียนเกอเออร์ เมื่อวานเจ้าไปที่ใดมา"

ขุนนางค่างแรมนอกบ้านเป็นเรื่องปกติมาก หลังจากเขาโต
เป็นผู้ใหญ่ เรื่องเหล่านี้คนในบ้านจะถามน้อยมาก

พอได้ยินคำพูดนี้แล้วลู่เยียนไม่ตอบแต่ย้อนถามว่า "ท่านย่ามีเรื่อง
อยากพบหลานหรือขอรับ"

ฮุหยินผู้เฒ่าลู่มองเม้งซู่ซื่อแวบหนึ่ง จากนั้นพูดว่า "เมื่อวานซู่ซื่อ
วาดภาพใหม่ภาพหนึ่ง รอเอาให้เจ้าดู ผลปรากฏว่าเจ้าไม่ได้กลับมา ย่า
เห็นวันนี้นางสติไม่อยู่กับตัวจึงแต่ประตู่ใหญ่จนเงินกั๊งง"

สิ้นเสียงพูดเมื่งูซูชี้หน้าแดงในทันทีก่อนจะรีบพูดว่า "ฮูหยินผู้เฒ่า ท่านอย่าพูดล้อซูชีเล่นเลยเจ้าคะ ชื่อจื่อมิงงานยุ่ง สามารถหาเวลามาที่แนะได้ ซูชีก็ซาบซึ้งมากแล้ว จะกลัमारบกวรนทุกวันได้อย่างไร"

"ได้ๆ เช่นนั้นคุณทำเป็นข้าที่พูดมากแล้ว" ฮูหยินผู้เฒ่าลู่พูดด้วยรอยยิ้ม

เมื่งูซูชียิ้มคร่ำครวญอยู่ด้านข้าง ท่าทางสนใจเหมือนต่อให้กระโดดลงแม่น้ำหวงเหอก็ยากจะล้างมลทิน*

จากนั้นก็มองลู่เยียนอย่างจนหนทางแวนหนึ่ง

แสงอาทิตย์อัสดงตกกระทบบนใบหน้าด้านข้างของลู่เยียน ไม่อาจไม่พูดว่ารูปโฉมของเขาน่าดูที่สุดที่นางเคยเห็นมา แววดาตลึกล้ำ จมูกโด่งเป็นสัน ไม่มีจุดใดไม่สง่างาม ต่อให้ท่านแม่นางเคยบอกว่าบุรุษริมฝีปากบางรักใคร่ไม่เป็น ค่อนข้างเย็นชา แต่ในสายตาของนาง นี่เป็นความเย็นชาที่น่าหลงใหล

สองวันก่อนตอนนางเดินหมากกับเขา เห็นเขาสวมชุดขาว สองนิ้วคืบตัวหมากขาววางลงอย่างช้าๆ นางก็คิดว่าหากสามารถเป็นสามีภรรยา กับคนแบบนี้ได้ นางก็ยินดีที่จะทุ่มเทไปกับความรู้สึกนี้

ในตอนนี่เมื่งูซูชีคิดว่าลู่เยียนจะช่วยพูดคลี่คลายสถานการณ์ให้นาง ลู่เยียนกลับพูดว่า "วันนี้หลานรู้สึกเหนื่อยเล็กน้อย ไม่รบกวนความสนุกของท่านยากับอาสะไ้สามแล้ว"

เวินชื้อพูด "งานในที่ว่าการนี้ไม่สบายเลย เยียนเกอเออร์เจ้าไปเถอะ"

* กระโดดลงแม่น้ำหวงเหอก็ยากจะล้างมลทิน หมายถึงยากจะยืนยันความบริสุทธิ์ของตนเองได้ เนื่องจากน้ำในแม่น้ำหวงเหอ (ฮวงโห) มีสีเหลืองขุ่น เดิมทีใช้อุปมาว่าลงไปล้างตัวในแม่น้ำหวงเหอไม่มีทางสะอาดได้ ยิ่งล้างก็ยิ่งเลอะ แต่นานวันเข้าก็เพี้ยนมาเป็นต่อให้กระโดดลงแม่น้ำหวงเหอก็ยากจะล้างมลทินได้

แววตาของเม้งซูชี้เคร่งเครียด มองไปอีกทีก็เห็นเพียงแผ่นหลังของเขา
แล้ว

ไม่อาจไม่พูดว่าสตรีเวลาถูกใจชายคนใดร่างกายก็จะกัมด่ำลงอย่าง
ควบคุมไม่ได้ ต่อให้เป็นบุตรสาวสกุลเม้งที่เล่าเรียนตำรามาอย่างเต็มเปี่ยม
มีชีวิตที่ไม่ธรรมดาก็ตาม ในตอนนี้ยังคงรู้สึกกลืนกลืนอยู่ดี กลัวว่าตนเอง
จะทำอะไรให้เขาไม่พอใจ

นางหันหน้าไปมองฮุยฮินผู้เฒ่าลู่แวบหนึ่งแล้วพูดเสียงเบาว่า
"ฮุยฮินผู้เฒ่าลู่ เข้าไปหาเขาสักนิดได้หรือไม่"

เดิมทีก็เป็นเด็กในบ้านตนเองทำหน้าที่ตาเฝ้าคนเขาก่อน
ฮุยฮินผู้เฒ่าลู่ย่อมต้องแสวงหาคำตอบอย่างไร "ไปเถอะ ถ้าเขาพูดอะไร
ไม่น่าฟังเจ้ากลับมามอบยา ยาจะสั่งสอนเขาแทนเจ้าเอง"

เม้งซูซึย้มแล้วพูดว่าจะเป็นไปได้อย่างไร จากนั้นก็เดินตามออกไป
นางรีบเดินไปถึงห้องหนังสือของเขา จากนั้นเคาะประตูเบาๆ "ซือจื่อ
อยู่หรือไม่"

รออยู่ครู่หนึ่งนางก็เคาะประตูอีกครั้ง
ลู่อื่นรู้สึกสนใจ ลุกขึ้นไปเปิดประตู แต่กลับขวางประตูไว้ไม่ให้นาง
เข้ามาข้างใน "แม่นางเม้งมีธุระอะไรหรือ"

เม้งซูชี้พูดเสียงเบา "เมื่อครูซูชี้พูดอะไรทำให้ซือจื่อไม่พอใจหรือไม่"
ลู่อื่นเหล่ตามองนาง พูดเสียงเบาว่า "ไม่มี แม่นางเม้งอย่าคิดมาก"
จากนั้นเขาก็เหมือนคิดอะไรขึ้นมาได้และพูดว่า "อีกอย่าง ใน
ห้องหนังสือของข้านี้มีเอกสารทางการอยู่ไม่น้อย ปกติไม่ให้คนนอก
เข้ามา วันหน้าขอให้แม่นางเม้งอย่ามาที่แห่งนี้อีก ต้องขออภัยด้วย"

เมิ่งซูชี้กักริมฝีปากอย่างแรง

ลู่เยียนเล็กคิ้วถามนาง "แม่นางเมิ่งยังมีเรื่องอื่นอีกหรือไม่"

เมิ่งซูชี้พูดว่า "ไม่มีแล้วเจ้าคะ ซื่อจื่อรีบพักผ่อนเถอะ"

ประตู่ห้องหนังสือค่อยๆ ปิดลง

แต่ในตอนที่เราหมุนตัว กลิ่นหอมจางๆ กลิ่นหนึ่งลอยมาเข้าจมูก

เมิ่งซูชี้ตะลึงไปในทันที

เมื่อครู่มีคนมากและส่วนใหญ่เป็นหญิง นางจึงไม่ได้สังเกตอะไร แต่ตอนนี้มีเพียงพวกเขาสองคน กลิ่นหอมนี้ไม่ใช่ของนาง เช่นนั้นก็เป็นอย่างเขา

เขาจะมีกลิ่นหอมของสตรีได้อย่างไร

ลมยามเย็นแผ่ความหนาวยะเยือกเอาไว้ หัวใจของเมิ่งซูชี้เย็นยิ่งกว่าความเย็นนี้เสียอีก

12

ณ เรือนผู้เสวีย

เมิ่งซูซีมาพักชั่วคราวที่จวนเจิ้นกั๋วครั้งนี้อังกายมีสาวใช้เพียงผู้เดียว
เวินชือกั๋วว่านางจะมีคนไ้งานไม่พอจึงตั้งใจส่งสองคนไปปรนนิบัติที่
เรือนผู้เสวีย

บ่าวของจวนเจิ้นกั๋วกลั่นฉลาดเฉลียวทุกคน หลายวันนี้พวกนางล้วน
ลือกันว่าเวินชือรับหลานสาวผู้นี้มา วันหน้าอาจจะเป็นคนของบ้านใหญ่
ดังนั้นจึงปรนนิบัติอย่างเต็มที่ ไม่กล้าเงินเล่หรือชักช้าแม้แต่น้อย

เมิ่งซูซีมีเรื่องจะพูดกับสาวใช้ของตนเองจึงยิ้มสดใสพูดกับพวกนาง
ว่า "ฟ้ามีดแล้ว ที่ห้องข้าไม่จำเป็นต้องมีคนคอยปรนนิบัติมากมาย พวกเจ้า
รีบไปพักผ่อนเถอะ ชีหนึ่งอยู่ปรนนิบัติข้าล้างมือล้างหน้าก็พอแล้ว"

สาวใช้ทั้งสองมองหน้ากัน พวกนางอยากจะอยู่ต่อแต่ไม่กล้าพูดมาก
ครุ่นคิดสักครู่ก็จำต้องโค้งคำนับแล้วถอยออกไป

หลังจากคนออกไปแล้วซีหนิงก็อ้อมมาข้างหลังนาง ช่วยถอด
ปิ่นหยกขาวกับปิ่นทองที่ปักบนมวยผมออก ปล่อยผมที่เกล้าไว้ให้สยาย
ลงมาแล้วบีบนวดไหล "คุณหนูมีเรื่องในใจหรือเจ้าคะ"

เมิ่งชู่ชียกมือขึ้นปิดหน้าตา สีหน้าเปลี่ยนไปเล็กน้อย "ทางสาวใช้
ในห้องของชื่อจื่อ เจ้าสี่บะไรมาได้หรือยัง"

ซีหนิงพยักหน้า "พี่สาวที่เรือนใหญ่เกรงใจบ่าวมาก มีบางเรื่องบ่าว
ยังไม่ได้ถาม พวกนางก็บอกบ่าวแล้วเจ้าคะ"

"ชื่อจื่อมีสาวใช้ห้องข้างหรืออนุภรรยาเหล่านี้หรือไม่" เมิ่งชู่ชู่ข้อนตา
ขึ้นถาม

ซีหนิงส่ายหน้า "ไม่มีเจ้าคะ" จากนั้นพูดเสียงเบาอีกว่า "บ่าวคิดว่า
คุณหนูไม่จำเป็นต้องกังวลในเรื่องนี้ นิสัยขององค์หญิงใหญ่จิ้งอันท่านก็
เห็นแล้ว จะยอมให้บ่าวไพร่เหิมเกริมได้อย่างไรเจ้าคะ และบ่าวก็ตั้งใจ
มองดูบ่าวหญิงที่ปรนนิบัติในห้องหนังสือชื่อจื่อ ทุกคนสำรวจอย่างมาก
ไม่ใช่สาวใช้ที่คิดจะหวานแสนหวั่นผู้เป็นนายอย่างนั้น"

เมิ่งชู่ชู่พูดว่า "บนตัวพวกนาง...ใช้เครื่องหอมหรือไม่"

ซีหนิงยิ้ม "คุณหนูคิดอะไรเจ้าคะ บ่าวล้วนห้ามใช้เครื่องหอม ใคร
จะกล้าใช้เล่าเจ้าคะ"

ได้ยินดังนั้นเมิ่งชู่ชู่สองมือกำหมัดแน่น นางมีความไวต่อกลิ่น
พวกแป้งหอมเหล่านี้เป็นพิเศษตั้งแต่เด็ก ไม่มีทางผิดพลาดแน่นอน

นางใช้นิ้วชี้แตะหน้าผาก นวดคลึงพลาหงุดเสียงแหบแห้ง "ถ้าในเรือน
ไม่มีใคร แต่มีข้างนอกเล่า"

เพ็งลั่นเสียงพูดซีหนิงก็ยื่นมือไปปิดปากของเมิ่งชู่ชู่เอาไว้ "นายหญิง

ตัวน้อยของข้า ท่านพูดอะไรเจ้าคะ คำพูดแบบนี้พูดส่งเดชได้หรือเจ้าคะ"
 เมิงชูชี้คว่ำมือของนางเอาไว้ ก่อนจะดึงชีหนิงเข้ามาใกล้และ
 กระชับพูดพักใหญ่

สีหน้าของชีหนิงเปลี่ยนไปเล็กน้อย "บ่าว...บ่าวเห็นอารมณ์ของ
 ชือจื่อไม่สู้ดี ถ้าท่านหาคนสะกดรอยตามชือจื่อสุดท้ายกลับไม่พบอะไร
 ไม่เท่ากับได้ไม่คุ้มเสียหรือเจ้าคะ อีกอย่างตอนนี้ขุนนางของนางจางอันล้วน
 ชอบไปดื่มสุราที่ผิงคังฟาง ติดกลืนหอมมาบ้างก็เป็นเรื่องปกติ"

เมิงชูชี้พูดว่า "ที่เจ้าพูดมาเหล่านี้ข้าจะไม่รู้ได้อย่างไร ถ้าเป็น
 ความเข้าใจผิดนั้นก็เป็นเรื่องที่ดี ข้ากลัวว่าเขาจะเป็นเหมือนท่านพ่อข้า
 เลี้ยงภรรยาไว้สองคน ปิดบังท่านแม่มาห้าปีเต็ม เจ้าหาสองคนที่ฉลาด
 คล่องแคล่วมาก็พอ เขาอาจจะไม่รู้ก็ได้ว่าเป็นคนของข้า"

หลังจากผ่านวันหยุด ลู่เยียนก็ไปเข้างานที่ที่ว่าการนครหลวง
 ตามปกติ

เสียงกลองข้างนอกดังสนั่น สามี่ภรรยาคนหนึ่งร้องให้คร่ำครวญอยู่
 ข้างนอก ยังมีชายหนุ่มผู้หนึ่งคุกเข่าไม่ยอมลุกขึ้นอยู่นาน ปากก็ตะโกน
 ไม่หยุดว่า "คีน้องสาวข้า! คีน้องสาวข้ามา!"

ลู่เยียนถือพู่กันเขียนเอกสาร รองผู้ว่าการขุนดินวนไปมาในห้อง
 จากตะวันออกไปตะวันตก วนไปมาหลายรอบ สุดท้ายทนไม่ไหว
 พูดขึ้น

"เหตุใดได้ทำให้ลูจิ่งไม่ร้อนใจบ้าง เมืองจางอันระยะนี้ พูดให้หน่อยก็มี
 หญิงสาวจากหมู่บ้านหายตัวไปแล้ว นอกจากศพหญิงสาวสองศพที่ไม่มีใคร

มาแจ้งความที่หาเจอบ้านของหวังจ้าวแล้ว เรื่องอื่นไม่มีความคืบหน้าอะไรเลย ถ้าเป็นแบบนี้ต่อไป ช้าเร็วเรื่องต้องไปถึงฝ่าบาทแน่นอน"

"ได้เท่าซุน ต่อให้เดินเป็นร้อยรอบ คดีนี้ก็ยังคงคลี่คลายไม่ได้อยู่ดี" ลู่เยียนพูดอย่างสงบนิ่ง

ซุนชวีสะอีกไป ลอบตำหนิอยู่ในใจว่า ไซ้ ท่านต้องเรียกฝ่าบาทว่าเสด็จจุ้จู่ ต่อให้เกิดเรื่องใหญ่โตเพียงใด หมวกแพรโปร่งของท่านก็ไม่หลุดอยู่แล้วนี่

ทางซุนชวีเพิ่งจะสายหน้าก็มีเจ้าหน้าที่ผู้หนึ่งวิ่งหน้าตาตื่นกลับมา "ได้เท่า มีข่าวดีขอรับ!"

"รีบเข้ามา" รองผู้ว่าการซุนพูด

"มีคนพบบุตรสาวสกุลซ่งที่หายตัวไปที่เมืองชิงผิง นางถูกท่านหมอผู้หนึ่งช่วยเอาไว้ ยังไม่ตายขอรับ"

ลู่เยียนกับซุนชวีประสานสายตากันแล้วลุกขึ้นในทันที

พวกเขาเดิมทีวันนี้คาดว่าจะสามารถสอบสวนได้ แต่พอไปถึงร้านหมอจึงพบว่าบุตรสาวสกุลซ่งผู้นี้บนตัวเต็มไปด้วยบาดแผล นอนหมดสติอยู่ สามีภรรยาสกุลซ่งกอดบุตรสาวน้ำตานองหน้า

จนกระทั่งถึงยามเชิณางก็ยังไม่ฟื้น

รองผู้ว่าการซุนพูดกับลู่เยียนอย่างจริงจังว่า "ดูท่าคงต้องมาพรั้งนี้อีกครั้งแล้ว"

เวลาพลบค่ำ หลังที่ว่าการเลิกงาน

ลู่เยียนสวมเสื้อคลุมเดินออกจากที่ว่าการนครหลวง

เขาก็หันหน้าคลึงหัวคิ้ว สั่งให้เตรียมรถม้า หลังจากขึ้นรถมาแล้วก็
เคลื่อนไปทางจวนเงินท้วม

ผ่านไปได้ครึ่งทางหยางจกก็พลิกเปิดม่านและพูดเสียงเบาว่า
"ซื่อจื่อ สองวันแล้ว คนผู้นั้นยังตามอยู่เหมือนเดิมขอรับ"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3DFTpCg>